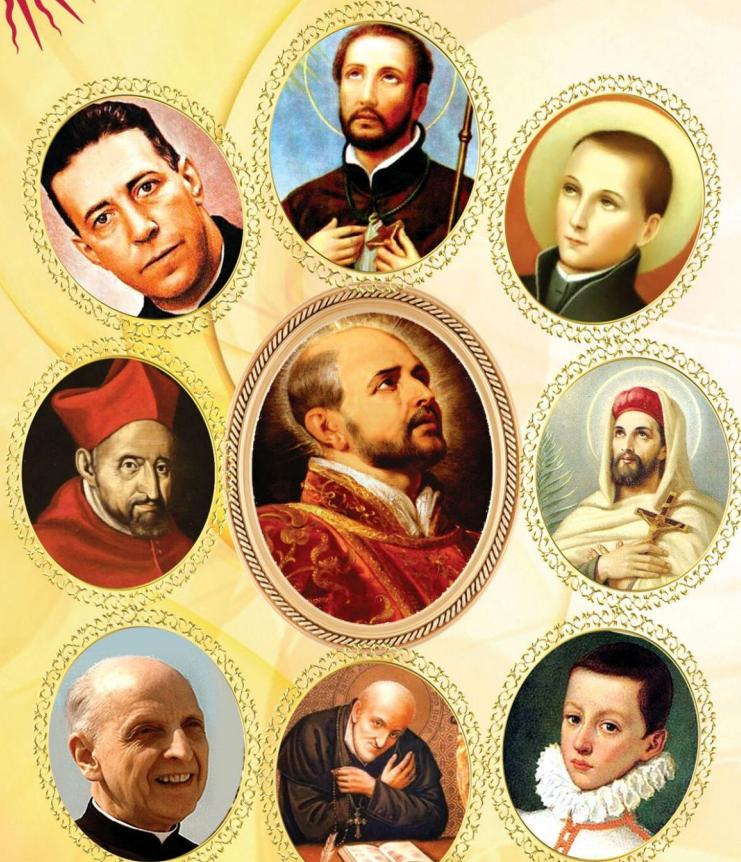

ಸರ್ವಂ ಸರ್ವೇಶ್ವರುನಿ ಸರ್ವೈಸ್ವಾತಿ ಕಾರಕೆ

ಜೀಸುಸ್‌ಭೇಟ್ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಚೆಲಿತ್ತೇಬು

ರಾಜನ :

ಎಂದರ್ ಹಣ್ಣಿ ಜೋಡಿ ರಾಜ್ S.J
ಎಂದರ್ ದಾನಲ ಎಂಪಯ್ಯಾ S.J
ಎಂದರ್ ಬಾರುಗು ಸುಧಾಕರ್ S.J

జైన్‌సుస్‌బో ప్రగొత్తుల చేతిత్తేలు

రచన :

ఫాదర్ వణ్ణి జీర్జ్ రెడ్డి S.J

ఫాదర్ దాసల పాపయ్య S.J

ఫాదర్ బూరుగు సుధాకర్ S.J

NIHIL OBSTAT :

FR. P.S. AMAL RAJ S.J.

PROVINCIAL

ANDHRA JESUIT PROVINCE

ప్రథమ ముద్రణ	:	అక్టోబర్ 2019
ప్రతులు	:	2000
వెల	:	50/-
కవర్ పేజీ డిజైన్	:	ఫాదర్ ఎన్. జ్యోతీస్ రాజు S.J
ముద్రణ	:	రత్న ఆఫీసెట్ ప్రింటర్, విజయవాడ. సెల్: 9848523892

ప్రతులకు :

ఫాదర్ దాసల పాపయ్య ఎన్.శే.

సెల్: 9490658181

సత్యోదయం, 12-5-33, సాత్ లాలా గూడ,

సికింద్రాబాదు - 500 010, తెలంగాణ.

ఆంధ్ర జైన్‌సుస్‌బో మండలము
సత్యోదయం,
12-5-33, సాత్ లాలా గూడ.
సికింద్రాబాదు - 500 017.

వివ్యాహ సూచిక

జేసుసభ - సంబ్రిష్ట పరిశీలన	-	03
1. పునీత ఇగ్నేసియస్ లొమోలా	-	09
2. పునీత ప్రాన్సిన్ శారి	-	12
3. పునీత స్టనిసెలాస్ కోస్ట్	-	16
4. ధన్య రుదాల్ఫ్ అక్వావా	-	19
5. పునీత అలోషియన్ గొంజాగ	-	21
6. పునీత పీటర్ కనీషియన్	-	24
7. పునీత పాల్ మీకి	-	26
8. పునీత జాన్ బిగల్వ్	-	28
9. పునీత అలోస్పున్ రోడ్రిగ్వెస్	-	31
10. పునీత రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మ్స్	-	34
11. పునీత జాన్ బెర్ముస్	-	36
12. పునీత పీటర్ క్లేవర్	-	38
13. పునీత జాన్ డి ట్రిట్స్	-	40
14. పునీత ఐజక్ జోగ్స్	-	43
15. ధన్య రూపర్రీ మేయర్	-	47
16. పునీత పీటర్ ఫేబర్	-	49
17. ధన్య చార్లెస్ స్ప్రోలా	-	53
18. పునీత ప్రాన్సిన్ బోర్జియా	-	56

19.	పునీత జాన్ ప్రాస్ిన్ రెజిస్	-	59
20.	పునీత కల్ద డి ల కొలంబియేర్	-	62
21.	పునీత ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్	-	64
22.	పునీత బెర్నుడిన్ రియలిస్	-	67
23.	ధన్య ఇగ్నోషియన్ అజెవెడ్	-	70
24.	పునీత రాబ్ట్ సదల్	-	74
25.	పునీత జోసఫ్ పిన్యతల్లి	-	77
26.	పునీత అల్వర్డ్ హుర్ట్డ్	-	80
27.	దైవనేవకులు పేద్రో అరుపె	-	85
28.	ధన్య బెర్నుర్డ్ హోయన్	-	93
29.	ధన్య మిగువెల్ ప్రొ	-	99
30.	పునీత జోన్ డి అంబీతా	-	105

జేసుసబ్ - సంక్లిష్ట పరిశీలన

స్థాపన - పూర్వపరాలు

ప్రస్తుత ఇగ్నేషియన్ లౌయోలా గారిచే క్రి.శ. 1540లో స్థాపించబడినదే ఈ జేసుసబ్. ఈ సభ సభ్యులను జెస్సిస్ట్స్ అంటారు. ఇగ్నేషియన్ 1522లో అనగా తన ఇరవై ఆరేళ్ళ వయస్సులో మారుమనస్సు పొంది మోన్ సెరాతు, మాన్సిసాలలో జప తప ధ్యానాదులు చేసి, దైవ సేవకు అర్పితమయ్యాడు. ఇగ్నేషియన్ తన కార్యచరణలో భాగంగా పాలస్తేనాను దర్శించి, పారిస్ విశ్వవిద్యాలయంలో వేదాంత విద్య నభ్యసించాడు. ప్రొన్సిస్ శారి, పిటర్ ఫేబరు, సాల్వరాన్, లయానెజ్, బౌబడిల్లా, రోడ్రిగెస్ లతో కలసి ఇగ్నేషియన్ మూడు ప్రతముల ద్వారా 1534లో తమ్ముతాము దేవునికి సమర్పించుకున్నారు. వారంతా పారిస్ విశ్వవిద్యాలయపు పట్టభద్రులు. వారు కొంతకాలం హీన, దీన జనుల సేవలో కాలం గడిపారు. అటు పిమ్మట తమ ఆలోచనల ప్రకారం, పాలస్తేనా దర్శించలేక పోవడంతో రోమాపురికి చేరుకుని, తమను తాము జగద్గురువులకు పరిచయం చేసుకుని, తామంతా ఒక సభగా ఏర్పడదలచుకున్నామని వారికి విన్నవించుకున్నారు. ఇగ్నేషియన్, అతని అనుచరుల అభ్యర్థనను 1540 సెప్టెంబరు 27న మూడవ పాల్ జగద్గురువులు అంగీకరించి, జేసుసబ్ స్థాపనకు అధికార ప్రతము నిచ్చి, ఆశీర్పదించారు. ఆ విధంగా ఉద్దండ పండితులైన పది మంది సభ్యులతో జేసుసబ్ 1540లో స్థాపించబడింది.

ప్రధాన ఉద్దేశ్యము

తిరుసభలో ఎన్నో సభలున్నాయి. ప్రతి సభకు ఒక ప్రధాన ఉద్దేశ్యం ఉండటం మామూలు. అనగా తిరుసభ పలు వ్యాపకాలలో ఒక దానిని ప్రత్యేకంగా ఎంచుకుని, పనిచేయడమన్నమాట. కాని జేసుసబ్కు ఒకే ఒక ప్రత్యేక పని యంటూ ఏమీలేదు. జేసుసబ్ సభ్యులు తిరుసభకు, విశ్వసులకు ఎప్పుడు, ఏ అవసరం వచ్చినా ఆ అవసరాన్ని తీర్చగలిగే కార్యాలు, పనులు చేయాలి. అనగా వారి ప్రధాన ఉద్దేశ్యం, కాలానుగుణంగా, పరిస్థితులను బట్టి మారుతుందని చెప్పుకోవాలి. సభ్యులందరూ ఏది చేసినా, ఎప్పుడు చేసినా, “సర్వము సర్వోపరుని సర్వోప్సుతి కొరకే” చేస్తూ జగద్గురువుల కనుసన్నలలో, సుశిక్షుతులైన ప్రత్యేక సైన్యంగా మెలుగుతూ, తిరుసభను, విశ్వసులను సంపూర్ణంగా సేవించాలని స్థాపకుడైన ఇగ్నేషియన్ గొప్ప ఆశయం.

కార్య కలాపాలు

మధ్యయుగం మత సంస్కరణోద్యమ కాలం. ఐరోపా ఖండమంతా తిరుసభ వ్యతిరేక పవనాలు బలంగా వీచాయి. క్రెస్తవ సంఘం పలు శాఖలుగా విడిపోయింది. ఆ గడ్డ కాలంలో ఆవిర్భవించిన జేసుసభ, వెనువెంటనే జగద్గురువుల ఆశేస్పులతో, మత సంస్కరణోద్యమానికి అడ్డకట్ట వేసేందుకు, ప్రతి-సంస్కరణోద్యమాన్ని, తమ ప్రథాన కర్తవ్యంగా స్వీకరించింది. లయానజ్య, పీటర్ కనీషియన్, రాబ్రో బెల్లార్మిన్ మొదలగు మేధావులు తమ వాగ్ధాటితో, పాండిత్యముతో పలు తిరుసభ వ్యతిరేక శక్తులను జయించి, సామాన్య కతోలికులకు వేద సత్యాలను తెలిపే సంక్లేష గ్రంథాలను రచించి, ప్రతి-సంస్కరణోద్యమ నేతలుగా భ్యాతి గడించారు. ట్రైంట్ మహా సమావేశంలో జగద్గురువుల ప్రత్యేక ప్రతినిధులుగా లయానజ్య, సాల్వరాన్ హజరయ్యారు.

జేసుసభ ఒకవైపు తిరుసభ విశ్వాసుల పరిరక్షణా మహా కార్యంలో భాగం పంచకుంటూనే, మరియొక వైపు నూతనంగా సముద్ర మార్గాలు కనుగొనబడిన భారతదేశము, చైనా, జపాను, ఉత్తర అమెరికా, దక్షిణ అమెరికా దేశాలకు ప్రాస్ిన్ శౌరి వారి లాంటి ఉద్దండ పండితులను పంపి, ఆయా ప్రాంతాలలో తిరుసభను స్థాపించి, దాని వ్యాపికి, సుస్థిరతకు తీవ్ర కృషి సలిపింది. యువకులను తిరుసభవైపు ఆకర్షించి, విశ్వాసాన్ని పట్టిపు పరచే కార్యక్రమంలో భాగంగా, అటు ఐరోపాలోను, నూతనంగా క్రెస్తవ మతాన్ని స్వీకరించిన దేశాలలోని యువకులకు, విద్యా గంధాన్ని అందించి, చక్కని తిరుసభ బిడ్డలుగా మలచి, వారి జీవితాలలో విరులు, సిరులు పూయించాలనే సద్గువునతో, ఇటు అమెరికా, అటు ఆసియా ఖండాలలో పారశాలలు, కళాశాలలు తెరిచింది జేసుసభ. నేటి సమాజంలో అత్యుత్తమ కళాశాలలను నిర్వహించే వారిగా జేసుసభ సభ్యులకు నీరాజనం పట్టే వారిలో చాలామందికి, జేసుసభ నభ్యులు ప్రపంచ వ్యాప్తముగా 190 విశ్వ విద్యాలయాలు మరియు కళాశాలలు, ఎన్నో పందల కొలది పారశాలలు, జూనియర్ కళాశాలలు నిర్వహిస్తూ, భావిష్యారులకు బంగారు బాట వేస్తున్నారు.

ఆది నుండి జేసుసభ సభ్యులు ఏ దేశమేగినా, ఎందు కాలిడినా, ఆ దేశ భాషలను, సంస్కృతిని క్షుణ్ణించుకుని, ప్రభుకార్యాన్ని తమదైన ప్రత్యేక బాణిలో నిర్వహించి, పలువురి మన్మహాలను పొందారు. రాబ్రో డి నొబిలి, జోస్ఫ్ బెస్ట్, జాన్ డి బ్రిట్టో, సంజీవనాథ స్వామి, సత్యబోధ స్వామి మొదలగు కర్తవ్య పరాయణలు, హిందువుల పవిత్ర వేదాలను ఆపోసన పట్టి, వారి ఆచార సంప్రదాయాల కనుగుణంగా కాషాయ వస్త్రాలు, విభూతి

ధరించి, నిష్టలు కలిగిన సన్మానులుగా మసలి, క్రెస్తు వేదాన్ని అగ్రవర్ణాలైన బ్రాహ్మణులకు సహితము బోధించి, విజయం సాధించారు. మన తెలుగునాట 1701 నుండి పుంగనూరు, కృష్ణపురం, గండికోట శీమలలో క్రీస్తు వేదమును బోధించి, మొట్టమొదటగా తుమ్మా రాయపరెడ్డి, గాలి (పొతకమారి) అన్నమ్మ, భీమిశెట్టి రంగప్పలకు కతోలిక జ్ఞానస్నానమిచ్చిన గురువులగు సంజీవనాథ స్వామి, సత్యబోధ స్వామి మున్నగువారు కూడా ఈ జేసుసభ గురువులే. 1557 లోనే మన దేశంలో అచ్చ యంత్రాన్ని ప్రవేశపెట్టి, గ్రంథ ముద్రణకు నాంది పలికారు. పలు భాషలకు లిపులను ఏర్పరచి, వ్యాకరణాది లక్ష్మణ గ్రంథాలను రచించి, సాహిత్య సేవ గావించారు. నేడు పలు దేశాలలో వివిధ రేడియో, టీ.వి., అంతర్జాల కేంద్రాలను నిర్వహిస్తూ, జేసుసభ సభ్యులు సువార్తన బోధించటమే గాక, దైవ రాజ్య విలువల స్థాపనలో ముందజ వేస్తున్నారు. నేడు ఈ జేసుసభ సభ్యులు సమాచార రంగంలో ప్రముఖ స్థానం వహిస్తున్నారని చెప్పటానికి, వారు రచించే వందల కొలది గ్రంథాలే ప్రత్యక్ష సాక్ష్యాలు.

పూర్వం సంఘు సమస్యల విషయంలో స్థాబంగా ఉన్న తిరుసభ, నేటి నవీన సమాజపు ఆర్థిక, సామాజిక, మత సమస్యలను కూలంకపంగా ఆకర్షింపు చేసుకుని, తగిన విధంగా స్పందిస్తూ ప్రకటనలు చేయడం, సందేశాలివ్వటం, విశ్వలేఖలు ప్రాయటం చేస్తున్నది. ఆ సందేశాల కనుగుణంగా, పలువురు జేసుసభ సభ్యులు వివిధ దేశాలలో తాడిత, పీడిత, బదుగు, బలహీన వర్గాల హక్కులకై, వారి సమగ్రాభివృద్ధికి అహింసా ఉద్యమాలను నడుపుతూ, ఆర్థిక వేత్తలను, రాజకీయ వర్గాలను సమసమాజం వైపు చైతన్యపరుస్తూ, క్రీస్తు ప్రభుని రక్షణ కార్యంలో పాలు పంచుకుని, అలుపెరగని సైనికుల లాగా, నిరంతరం పోరాదుచున్నారు. ఈ ఆధునిక యుగంలో కూడ కొందరు జేసుసభ సభ్యులు పేదల గొంతుగా మారి, తమ రక్తాన్ని ధారపోసి, ఆధునిక వేదసాక్షులగుచున్నారు. 1989 నవంబరులో సాన్ సాల్వడోర్ లోని విశ్వ విద్యాలయం లోని ఆరుగురు జేసుసభ సభ్యులు, తాము నమిను విముక్తి సిద్ధాంతాలకు గాను, పెత్తందార్ల తుపాకీ గుళ్ళకు బలయ్యారు. మన భారతావని లోని జార్ఫండ్ రాష్ట్రంలో పేద దళితుల హక్కుల కోసం పోరాదుతూ, వారికి బాసటగా నిలిచిన ఎ.టి. తోమాసు గురువులను 1997 ఆక్షోబరులో నిర్దాక్షిణ్యంగా నరికి చంపివేశారు. పేదల, బాధితుల పక్షపాతిగా ఉన్న క్రీస్తుని అనుసరించటానికి, నాటినుండి నేటి ఆధునిక యుగం దాకా, ఏ జేసుసభ సభ్యుడు వెనుదీయలేదు, వెనుదీయబోడు కూడ.

రోమాపురి లోని తిరుసభకు మూల స్తంభాల లాంటి గ్రిగోరియన్ విశ్వవిద్యాలయాన్ని, బైబిలు పరిశోధనా సంస్కరు, వాటికన్ లింగాల సంస్కరు, వాటికన్ రేడియో, దూరదర్శక్, అధికార వార్తా పత్రికలు నడిపేది జేసుసభ సభ్యులే. జగద్గురువులు, తిరుసభ అవసరాలను బట్టి, జేసుసభకు వివిధ, నూతన బాధ్యతలను అప్పజెప్పటం పరిపాటి. వాటిని వెంటనే

అమలు పరచటం జేసుసభ సభ్యులు మహాప్రసాదంగా భావించేవారు. ఆరవ పాల్ పాపుగారు ఆధునిక కాలంలో పొడచూపుచున్న నాస్తికత్వాన్ని ఎదుర్కొనే బాధ్యతను, రెండవ జాన్సాల్ జగద్గురువులు శరణార్థుల సమస్యను, మత సామరస్య చర్చలను, 16వ బెనెడిక్టు పాపుగారు 'యేసు తిరుప్పుదయ భక్తి' కి పునరంకితం కమ్మని జేసుసభను కోరారు. అందులకు జేసుసభ సమ్మాతించి, ఆయా పనులను ఎంతో సమర్థవంతంగా నిర్వహిస్తూ, ఎందరో ప్రశంసలను, మన్మసలను చూరగొంటున్నది.

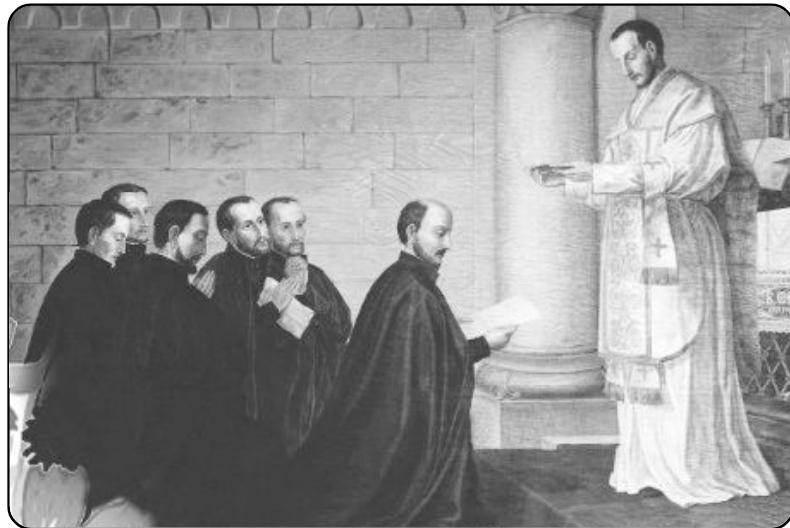
మన శ్రీసభ చరిత్రలో జగద్గురువులు తెల్ల అంగీని ధరించటం మనందరికి తెలిసిన విషయం. జేసుసభ స్థాపన నుండి నేటి వరకు, శ్రీసభలో జేసుసభ ఎంతో ప్రధాన భూమిక వహించింది. జేసుసభ అధినేత 'నల్ల అంగీ' ధరించడంతోబాటు, వారి ప్రాబల్యాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకుని, వారిని 'బ్లాక్ పోవ్'గా వ్యవహరిస్తుంటారు. శ్రీసభ ఆరంభం నుండి జగద్గురువులుగా ఎన్నికెనవారు తమ మరణం వరకు ఆ పదవిలో సాచారణంగా ఉంటారు. ఒకరు మరణించిన తరువాతనే, తదుపరి నూతన జగద్గురువులు ఎంపిక అవుతారు. అలానే జేసుసభ అధినేత పదవీకాలం కూడ. వారు మరణించేంత వరకు సభాధినేతగానే కొనసాగుతారు. జేసుసభ అధినేత అయిన కోల్పోన్బాక్ ఇటీవల జేసుసభ రాజ్యంగాన్ని మార్చి, అధినేత పదవీ విరమణకు మార్గం సుగమం చేశారు. ఆ సవరణల కనుగుణంగా 2008లో సభాధినేత కోల్పోన్బాక్ వయోవ్యద్దులెనందున పదవీ విరమణ చేశారు. అదే దారిలో 16వ బెనెడిక్టు పాపుగారు కూడ ఎన్నో శతాబ్దాల ఆనవాయితీని కాదని, 2013లో ఆరోగ్యం సహకరించటం లేదని, జగద్గురువుల పదవి నుండి విరమించుకుని, క్రొత్త చరిత్రను లిఖించారు. వారి తరువాత ఎంపికైన ప్రాన్విష్ట, జేసుసభకు చెందిన మొట్టమొదటి జగద్గురువులు.

- నేడు జేసుసభ సభ్యులు వివిధ దేశాలలో, వివిధ రంగాలలో పనిచేస్తున్నారు. ప్రస్తుతం 16000 మంది జేసుసభ సభ్యులు, 130 దేశాలలో విద్య, వెద్య, సాంఘిక సేవ, విశ్వాసుల సంరక్షణ, గురు విద్యార్థుల శిక్షణ, సమాచార రంగం మున్సుగు భిన్న రంగాలలో విశిష్ట సేవలు అందించి, శ్రీసభ సేవలో, ప్రజల సేవలో శోభిల్పుచున్నారు. ప్రస్తుత జేసుసభ అధినేత ఆర్థుర్ సోసా గారి ఆధ్వర్యంలో, ప్రభుని అనుసరణలో జేసుసభ సభ్యుల కింకర్చ్చం ఏమిటని సంశోధించి, 2019 ఫిబ్రవరిలో సభ ప్రాధమ్యాలను ప్రకటించారు. అవి ఏమనగా
1. ఇన్యాశి వారు స్వయంగా ప్రతిపాదించిన 'ఎంపిక ప్రక్రియ', 'తపోభ్యాసాల' విస్తృత ప్రచారం ద్వారా, ప్రజలందరిని ప్రభుని చెంతకు నడిపించటం.
 2. పేదలతో కలిసి నడుస్తూ, సమాజంలో న్యాయం, ధర్మం నాలుగు పాదాలా నడిచేలా చేయడం.
 3. యువతీ యువకుల బంగారు భవిష్యత్తు కోసం, వారితో కలసి మెలిసి పయనించడం.
 4. అందరి ఆవాసమైన భూమాత సంరక్షణ ఉద్యమాలలో చురుకుగా పాల్గొని, చేయుత నందించడం.

జేసుసభ పునీతులు:

ఇగ్నోషియన్ లొయోలా గారి అడుగుజాడలలో, ఎందరో జేసుసభ సభ్యులు, శ్రీసభ సేవలో, దెవ రాజ్య వ్యాపిలో అవిరక కృషి చేస్తా, ఎంతో పరిశుద్ధ జీవితం జీవించి, మరందరికో మార్గ దర్శకులయ్యారు. కొందరు ప్రభువు కొరకై గొప్ప గొప్ప కార్యాలు సాధించారు. ఇంకొందరు తిరుసభకు కొండంత అండగా నిఖిచారు. మరి కొందరు క్రీస్తు ప్రేమకు సాక్షులుగా, వేదసాక్షీ మరణాన్ని పొందారు. ఇంకా కొందరు దూర దేశాలు ప్రయాణించి, దైవరాజ్యాన్ని వ్యాపింపజేసి, ప్రజల గుండెల్లో కలకాలం పుణ్యమూర్తులుగా, పునీతులుగా వెలుగొందారు. వారిలో తిరుసభ ఇప్పటి వరకు 208 మందిని పునీతులుగా, పరిశుద్ధులుగా అధికారికంగా ప్రకటించింది. వారిలో పునీతులు యాభై నాలుగు మంది కాగా, పరిశుద్ధ పట్టము పొందినవారు నూట యాభై నాలుగు మంది. ఇంకను శ్రీసభచే ‘దేవుని సేవకులు’ గా ప్రకటింపబడిన వారు ఎందరో ఉన్నారు.

జేసుసభ పునీతుల, పరిశుద్ధుల జీవితాలన్నీ, నేటి కతోలిక విశ్వాసులకు, యువతకు ఆదర్శప్రాయమైనవే. వారిలో కొందరి సంక్లిష్ట జీవిత చరిత్రలను, తెలుగు కతోలిక బిడ్డలకు ఉపయోగకరంగా ఉంటాయని ఈ పుస్తకంలో పొందుపరచాం. ఈ ఆదర్శ పుణ్యమూర్తుల జీవితాలు, మన తెలుగు శ్రీసభను ముఖ్యంగా మన యువతీ యువకులను క్రీస్తు ప్రభుని యందు మరియు క్రైస్తవ విశ్వాసంలో పట్టిష్టపరచి, మేల్కొలిపి, అంకిత భావంతో ప్రభుని కోసం, ప్రజలకోసం, వారు గొప్ప గొప్ప కార్యాలు చేసేలా ప్రేరేపించగలవని ఆశిస్తున్నాం.

1534లో ఇగ్నోషియన్ లొయోలా మరియు అనుచరుల దీక్షా ప్రతం

జేసుస్థ సంస్థాపకుడు

1. పునీత ఇగ్నేషియన్ లోయోలా (1491 - 1556)

ప్రపంచ చరిత్ర యందు మధ్యయగంలో పలు విశిష్టమైన మార్పులు సంభవించాయి. నావికులు అనేక దేశాలను కనుగొని, ప్రపంచాన్ని విశాలం చేశారు. శాస్త్రజ్ఞానం ప్రబలి, మానవణ్ణి ప్రగతి యుగం లోకి ప్రవేశపెట్టింది. శ్రీసభ చరిత్రలో కూడా కొన్ని అనుకోని మార్పులు సంభవించాయి. ఐరోపా ఖండమంతా సాంప్రదాయ మతానికి వృత్తిరేకంగా, ప్రాపోస్టాంట్ వ్యక్తిగత సంస్కరణ ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోయింది. అట్టి క్లిష్ట సమయంలో శ్రీసభ చరిత్రను ఆత్మధికంగా ప్రభావితం చేసిన వ్యక్తి ఒకడున్నాడు. అతడు కొందరు సహచరులతో ఒక సభను స్థాపించి శ్రీసభకు, జగద్గురువులైన పాపుగారికి అందదంగా నుండి, విచ్చలవిడి సంస్కరణోద్యమానికి అడ్డకట్ట వేశాడు. తన శిష్యులను నూతనంగా కనుగొనబడిన దేశాలన్నింటికి పంపి, ఆయా దేశాలలో క్రీస్తు ప్రభువును పరిచయం చేసి, క్రైస్తవ మతాన్ని వ్యాపింపజేశాడు. అతడే మన ఇగ్నేషియన్ లోయోలా.

ఇగ్నేషియన్ స్మృతిను దేశములోని లోయోలా కోటలో 1491లో బెల్గ్యాన్, మరియులకు ఇఖరు సంతానముగా జన్మించాడు. లోయోలా వంశము స్మృతిను రాజకీయాలలో, ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్న ముఖ్య వంశము. 1507 నాటికి అతని తల్లిదండ్రులిద్దరు మరణించారు. వారి బంధువు, రాజ్యకోశాధికారియైన వెలాజ్కోజ్ ఇంట చేరి, అతని కొలువులో ఇగ్నేషియన్ పనిచేయసాగాడు. వెలాజ్కోజ్ ఇంటి సభ్యునిగా, విందులు, వినోదాలలో పాల్గొని, అందమైన రాజ యువతులను తన వైపు ఆకర్షించాలని, ఇగ్నేషియన్ ఉవ్విక్కుచూరాడు. అక్కడ పదేండ్లు పనిచేసి, తన పూర్వీకుల వలె ఎన్నో గొప్ప యుద్ధాలు చేసి, ఒక యుద్ధవీరునిగా పేరు ప్రతిష్ఠలు గడించాలని, ఆ పేరు ప్రతిష్ఠలతో చక్రవర్తి కుమారైనే వివాహమాడి, సుఖపడ్డాలన్న ధైయంతో, నజేరా కోట సైనికోద్యోగిగా చేరాడు. అప్పటికి అతనికి ఇరువది ఐదేండ్లు. 1521లో అతి పెద్దదైన ఫ్రెంచి సైన్యము స్మృతిను వీర విపోరంచేస్తూ, అనేక పట్టణాలను స్వాధీనం చేసుకున్నది. చివరికి ఇగ్నేషియన్ పనిచేస్తున్న కోటను చేరి, యుద్ధం ప్రకటించింది. కోటలోని సైనికులు భయపడి లోంగిపోవడానికి సిద్ధపడినా, ఇగ్నేషియన్ అందుకు ఒప్పుకొనక, సైన్యానికి దైర్యం నూరిపోసి, కోట సంరక్షణను తన భూజాలపై వేసుకున్నాడు. పంపలూనాలో ఇగ్నేషియన్ తనే స్వయంగా ముందుండి, భీకరంగా యుద్ధంచేస్తున్న సమయంలో, అతని మోకాలికి బలంగా ఒక ఫిరంగి గుండు తగిలి పడిపోయాడు. ఆ దెబ్బనుండి కోలుకునే సమయంలో ‘క్రీస్తు జీవిత చరిత్ర’, ‘పునీతుల చరిత్రలు’ అను రెండు పుస్తకాలను చదివి, “వారు పునీతులైతే, నేనెందుకు

పునీతుణ్ణి కాకూడదు?” అని ఇగ్నోషియన్ తనను తాను ప్రశ్నించుకున్నాడు.

ఆ ప్రశ్నతో ఇగ్నోషియన్ జీవిత స్వరూపమే మారిపోయింది. అప్పటి నుండి ఇహలోక రాజులకు నేవ చేసి ప్రాపంచిక నుఖాల కొరకు, పేరు ప్రతిష్టల కొరకు ప్రాకులాడక, పరలోక రాజు నేవ చేయదలంచాడు. అతని నిర్ణయాన్ని మార్చాలని అతని అన్న మార్పిన్ ఎంత ప్రయత్నించినా, చెవిబిహాని ముందు శంఖమూదినట్టే అయింది. ఇగ్నోషియన్ 1522లో స్వగృహస్థానికి వీడి, మోన్సెరాత్ లోని మరియుమాత పుణ్యక్షేత్రాన్ని దర్శించి, ఒక రాత్రి యంతా ప్రార్థనాపూర్వక జాగరణలో గడిపాడు. అక్కడే మరియ మాతకు తన జీవితాన్ని అంకితం చేసుకున్నాడు. దానికి గుర్తుగా మరియుమాత పీరం ముందు తన కత్తిని వదిలాడు. అనంతరం తన రాజదుస్తులను ఒక బీదవానికి ఇచ్చివేసి, నారవప్రాలను ధరించి, మాన్సెసా గుహ చేరి, తన పాపాలకు పశ్చాత్తాపదుతూ, ప్రార్థన, ఉపవాసాలలో ఒక సంవత్సరం పాటు గడిపి, దేవునికి సన్నిహితం అయ్యాడు. అప్పటినుండి భిక్షమెత్తి జీవిస్తూ, దైవప్రేమను జనులకు బోధించసాగాడు.

1523లో ఇగ్నోషియన్, ప్రభువు సంచరించిన ప్రాంతాలను స్వయంగా చూడాలన్న కోర్టేతో పాలస్తీనాను దర్శించి, క్రీస్తువై ప్రేమను మరింతగాపెంచుకున్నాడు. పిమ్మట స్వయినుకు తిరిగివచ్చి, గురువు కాగోరి, చిన్నపిల్లలతో కలసి లాటిన్ నేర్చుకున్నాడు ఇగ్నోషియన్. అప్పటికి అతనికి ముప్పది మూడేండ్లు. 1528లో పారిస్ విశ్వవిద్యాలయంలో చేరి తత్త్వ, వేదాంత శాస్త్రాలు చదివాడు. అక్కడ విద్యార్థులకు అతని సన్మాన జీవితం వింతగా తోచింది. ఆ కాలంలోనే ప్రాన్సిన్ శారి, పీటర్ ఫేబర్, లయానజ్, సాల్వరాన్, బొబడిల్లా, సైమన్ రోడ్రిగ్స్ ను తన జీవితం వైపు ఆకర్షించాడు. మాన్సెసా గుహలో ఇగ్నోషియన్ ప్రాసిన “అధ్యాత్మిక సాధనల”ను అనుసరించి, స్వయంగా వారిని ధ్యానంలో నడిపి, ప్రభునేవకై తమ సర్వస్ఫుం అర్పించేలా ప్రేరించాడు. 1534లో ఇగ్నోషియన్, అతని ఆరగురు సహచరులు పారిస్ నందు ‘పేదరికం, బ్రహ్మచర్యం, పాలస్తీనా సందర్భన ప్రతము’ లను తీసుకున్నారు. పాలస్తీనా వెళ్ళలేక, 1537లో వారంతా రోము నగరము చేరుకుని, మూడవ పాల్ జగద్గురువులకు తమ్ముతాము సమర్పించుకుని, వారి దీవెనలు పొందారు. 1537 జూన్ 14న ఇగ్నోషియన్ గురు పట్టము పొందినా, పాలస్తీనా వెళ్ళి తన ప్రథమ పూజను చేయాలనే ఆశయంతో, ప్రథమ పూజను వెంటనే చేయలేదు. ఒక సంవత్సరమంతా పాలస్తీనా వెళ్ళాలని ప్రయత్నించి విఘ్నుడప్పటంతో, 1538 క్రిస్తువై రాత్రి తన ప్రథమ పూజను సమర్పించాడు.

1539 తపస్యాలంలో ఇగ్నేషియన్, అతని అనుచరులంతా కలసి, పలు వారముల పాటు చర్చించి, ఒక సభగా ఏర్పడ నిశ్చయించారు. 1539 జూన్ 24న ఇగ్నేషియన్, సభ స్థాపనా ఉద్దేశ్యములను జగద్గురువులకు అందించగా, 1540 సెప్టెంబరు 27న జగద్గురువులు జేసుసభ స్థాపనను అంగీకరిస్తా, లిఖిత పూర్వక అధికార పత్రాన్ని విడుదల చేశారు. జేసుసభకు ప్రధానాధిపతిగా నున్న పదహారు సంవత్సరాలు కూడా, ఇగ్నేషియన్ విశ్రాంతి ఎరుగక, జగద్గురువులు అప్పగించిన శ్రీసభ సంరక్షణ బాధ్యతను, సంపూర్ణంగా నెరవేర్చాడు. ఐరోపా భండమంతా పండితులగు తన అనుచరులను పంపి, కతోలికుల విశ్వాసాన్ని బలపరచి, సరియైన క్రీస్తు మార్గంలో నడిపించాడు. క్రైస్తవ యువకులను శ్రీసభ మూల స్తంభాలుగా తయారు చేసి, వారిని క్రీస్తు బాటలో నడిపేందుకై పలు పారశాలలను, కళాశాలలను స్థాపించాడు. తన అనుచరులను ఆసియా, అమెరికా భండ దేశాలకు పంపి, శ్రీసభ వ్యాపికి నడుంకట్టాడు.

ఇగ్నేషియన్ ఒక గొప్ప దైవభక్తుడు. లొయోలా కోటలో మనస్సు మార్చుకున్న నాటినుండి మరణించేంతవరకు ఇగ్నేషియన్, ప్రతిరోజు గంటల తరబడి ప్రార్థించేవాడు. మర్మేసా గుహలో, కార్డొనర్ నది వద్ద, లస్టోర్స్ దేవాలయంలో కలిగిన వేరు వేరు దివ్య దర్శనములు అతని జీవితంలో ఎంతో ప్రభావాన్ని చూపాయి. అతడు తన ప్రార్థనా ఘలంగా ప్రాసిన “ఆధ్యాత్మిక సాధనలు” అనే పుస్తకం, ఆనాటి నుండి ఈనాటి వరకు, ఎందరో జీవితాలకు మార్గదర్శకమై, మరెందరినో ఆధ్యాత్మిక లోతులకు కొనిపోయింది. పెద్ద పని చేసినా, చిన్న పని చేసినా “సర్వం సర్వేష్యరుని సర్వేష్యుతి కౌరకే” చేయాలన్నది ఆయన అభిమతం. ఆ విధంగా తన వంతు కార్యాన్ని తాను నిర్వహించి, చరిత్రలో తనకంటూ ప్రత్యేక స్థానాన్ని సంపాదించుకున్న ఇగ్నేషియన్, వయోభారంతో 1556 జూలై 31న ప్రశాంతంగా కన్ముమూశారు. 1609 జూలై 27న ఐదవ పాల్ పాపుగారు ఇగ్నేషియన్నను ధన్యులుగా ప్రకటించారు. 1622 మార్చి పన్నెండున పదిహేనవ గ్రిగరి జగద్గురువులు ప్రాన్నిస్తు శారి వారితో బాటుగా, ఇగ్నేషియన్నను పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ జూలై 31.

ఆసియా దేశాల ఆశాధ్వీతి

2. పునీత ప్రాన్సీన్ శారి (1506-1552)

భారత దేశములో ప్రాన్సీన్ శారివారి పేరు తెలియని కతోలికులెవ్వరైనా ఉంటే, అది ప్రపంచంలోని ఎనిమిదవ వింతయని చెప్పక తప్పదు. ఎందుకనగా భారతదేశ శ్రీసభ చరిత్రలో ప్రాన్సీన్ శారి వారికి అంతటి విశిష్ట స్థానముంది. ప్రాన్సీన్ శారివారు 1506లో స్పెయిను లోని జేవియర్ కోటులో యువాన్, మరియులకు అయిదవ సంతానముగా జన్మించారు. శారివారి బాల్యంలో, ఆ రాజ వంశము ప్రాన్సు దేశంతో చేతులు గలిపి, స్పెయిను దేశంపై యుద్ధం చేసి, తీవ్రంగా నష్టపోయింది. వారి ప్రాబల్యంలో నున్న నవారా కోటును, స్పెయిను వారు చేటిక్కించుకునే నాటికి, ప్రాన్సీన్ కు పందొమ్మెదేళ్ళు. ఆ వయసులో ప్రాన్సీన్ పారిన్ విశ్వవిద్యాలయం చేరి, అయిదేండ్ర కష్టించి చదివి, ఎం.ఎ. పట్టాన్ని పుచ్చుకున్నాడు. చదువులలో ప్రజ్ఞావంతుడైన ప్రాన్సీన్ శారి, కొలదికాలములోనే తత్వ శాస్త్రంలో దాక్షరేట్ పట్టాన్ని 1530లో పొంది, ఆ విశ్వ విద్యాలయములోనే బోధించసాగాడు.

మంచి పేరు ప్రభ్యాతుల కోసం, సుఖ జీవనం కోసం, విశ్వవిద్యాలయములోను, శ్రీసభలోను చక్కని భవిష్యత్తు కోసం, ప్రాకులాడుతున్న ప్రాన్సీన్ లోని పట్టుదలను, అసమాన పొండిత్యాన్ని గమనించిన ఇగ్నేషియన్ లౌయాలా, అతణ్ణి సంపూర్తిగా మార్చి, దేవుని వైపు మరల్చాలని పట్టువదలని విక్రమార్యునిలా అతని వెంటబడ్డాడు. ప్రాన్సీన్ కోసం ఇగ్నేషియన్ దారిలో కాపుగాచి “ప్రాన్సీన్! ప్రపంచాన్నంతటిని జయించి, నీ ఆత్మను కోల్పోయిన నీకేమి లాభం?” అని నిత్యం ప్రశ్నించేవాడు. ప్రాన్సీన్ లోని చక్కని గుణగణాలను, స్థిరసంకల్పాన్ని, కార్యదీక్షను దేవుని సంపూర్ణ సేవకు వినియోగించాలని, ప్రాన్సీన్ పై ఇగ్నేషియన్ సాగించిన సమరంలో, ప్రాన్సీన్ ఓడిపోయాడు. ప్రాన్సీన్ శారివారు అప్పటి నుండి (1534) ఇగ్నేషియన్ కు చక్కని మిత్రుడయ్యాడు.

ఇగ్నేషియన్, తదితర సహచరులతో కలిసి, ప్రాన్సీన్ 1534 ఆగష్టు 15న వేదరికము, బ్రహ్మచర్యము, పాలస్తీనా సందర్భం అను మూడు ప్రతాలను తీసుకుని, తన అనుంగు మిత్రుడు ఇగ్నేషియన్ ఇచ్చిన “ఆధ్యాత్మిక సాధనలు” అనే ముప్పుది రోజుల ధ్యానాన్ని కడునిష్టతో గావించి, ఎంతో ఆధ్యాత్మిక ఆనందాన్ని, సంతృప్తిని పొందాడు. పరిస్థితులు అనుకూలించనందున, వారందరు పాలస్తీనా వెళ్ళలేక పోయారు. అప్పుడు ప్రాన్సీన్

కొంతకాలం, బోలోగా పట్టణములో బోధించాడు. పిమ్మట ప్రాన్సిన్కు ఆరోగ్యము సరిలేనందున, ఇగ్నేషియస్కు వ్యక్తిగత కార్బోదర్టిగా కొంతకాలం పనిచేశాడు.

ఆ కాలంలో పోర్చుగల్ రాజు, తూర్పు దేశాలకు కొందరు బోధకులను పంపమని, తన రోము నగర రాయబారి ద్వారా, ఇగ్నేషియస్కు వర్తమానం పంపగా, ఇగ్నేషియస్, రాజగారి విజ్ఞాపిని మన్మించి, రోడ్రిగ్స్, బోబడిల్లా గురువులను ఎంపిక చేశాడు. సుదీర్ఘ ప్రయాణం చేసి, రోము నగరం చేరుకున్న బోబడిల్లా అస్వస్థుడు కాగా, మార్గాంతరం లేక ఇగ్నేషియస్, తన ప్రియ శిష్యుడైన ప్రాన్సిన్ శారి వారిని పంప నిశ్చయించాడు. ఒక్క రోజుల్లోనే సామానంతా సర్టికోని, 1540 మార్చి 16న ప్రాన్సిన్ రోమును వీడి, పోర్చుగల్కు ప్రయాణమయ్యాడు. రోము నుండి బయలు దేరిన రెండు సంవత్సరాలకు, ప్రాన్సిన్ శారి 1542 మే ఆరున, గోవా పట్టణంలో తన పవిత్ర పాదాన్ని మోపాడు.

గోవాలోని పోర్చుగీసు వారి మధ్య, ప్రాన్సిన్ అయిదు నెలలు పనిచేసి, అనంతరము తమిళ భాష కొంచెము నేర్చుకొని, ప్రస్తుత తమిళనాడు తూర్పు తీరాన గల పరవలనే వారిని క్రైస్తవ మతం లోనికి మొట్ట మొదట స్వీకరించాడు. భాష తెలియని ప్రాన్సిన్, ఇద్దరు అనువాదకులతో ఒక పద్ధతి ప్రకారము ప్రతి పట్టణము, ప్రతి పట్లె తిరిగి, పిల్లలకు, పెద్దలకు సంక్షేపము నేర్చించి, విశ్వాస సత్యాలను ఎరుకచేసి, అటు పిమ్మట పది ఆజ్ఞలను, జపములను వివరించి, కొలది సంవత్సరాలలోనే పది లక్షల మందికి జ్ఞాన స్నానమిచ్చి, చక్కని శీసభ సంఘాన్ని తయారు చేశాడు. ప్రాన్సిన్ క్రైస్తవ గ్రామాలలో ఉపదేశులను నియమించి, వారి ఆలనా పాలనా బాధ్యతలను వారికి అప్పగించి, 1544లో త్రావన్మారు ప్రాంతం పైపు పయనించి, అక్కడ క్రీస్తు వేదాన్ని బోధించి, లక్షమందికి జ్ఞానస్నాన భాగ్యం కల్పించాడు. 1545 జనవరి మాసాన, కొచ్చిన్ పరిసర ప్రాంతాలలో బోధించు చున్నప్పుడు, ఒక విదేశీ యాత్రికుని ద్వారా మలక్కా దీవులు మత బోధకు అనువైన ప్రాంతమని తెలుసుకున్నాడు. అటు పిమ్మట మైలాపూరులో గల పునీత తోమాసు వారి సమాధిని దర్శించి, అక్కడ నాలుగు నెలల పాటు ఏకాంతంగా ప్రార్థించి, ప్రభుని దీవెనలు సమృద్ధిగా పొంది, 1545 సెప్టెంబరులో మలక్కా దీవులకు ప్రాన్సిన్ పయనమయ్యాడు.

1546లో సుగంధ ద్రవ్యాలకు నిలయమైన మలక్కా తదితర దీవులలో క్రీస్తు వాక్యాన్ని బోధించి, వెయ్యి మందికి పైగా జ్ఞానస్నానమిచ్చాడు. మత ప్రచారమునకై అక్కడకు ఇద్దరు జేసుసభ గురువులను రహించాడు. అక్కడ ఉన్న సమయంలో, అంజిరో అను జపాను దేశీయుని ద్వారా, జపాను దేశమును గురించి విని, ప్రాన్సిన్ శారి జపాను వెళ్ళ

నిశ్చయించుకున్నారు. దానికి ముందుగా గోవా చేరుకుని, భారతదేశ జేసుసబ్ఫ్ గురువుల పెద్దగా, చేయవలసిన కార్యములు చక్కబెట్టి, నూతనంగా వచ్చిన జేసుసబ్ఫ్ గురువులను వివిధ ప్రాంతములకు పంపి, తాను 1549లో జపానుకు ప్రయాణమయ్యాడు.

సముద్రమార్గంలో అనేక ఇబ్బందుల పాలై, మలక్కాచేరుకుని, అక్కడనుండి ఒక సముద్రపు హొంగకు చెందిన పడవను అడ్డెకు తీసుకుని, ఆగష్టు 15న జపానులోని కగోషిమా చేరుకున్నాడు. ప్రాన్సిన్ ముందుగా తన మిత్రుడు అంజిరో ను కలిసి, అతని సహాయంతో స్థానిక రాకుమారుని సందర్శించి, క్రైస్తవ మతాన్ని బోధించ అనుమతి పొందాడు. కానీ ప్రాన్సిన్ అంతటితో సంతృప్తి పడక, జపాను దేశ చక్రవర్తినే కలిసి, అతనిని, అతనితోబాటు ప్రజలందరిని క్రైస్తవ మతాన్ని స్వీకరించేలా చేయాలని తలంచి, చక్రవర్తి దర్శనార్థము తీవ్రంగా ప్రయత్నించినా, ఎవరూ రాజుధాని మియాకో నగరాన్ని ప్రవేశింప మార్కాన్ని చూపలేదు. కానీ సమయాన్ని వృధా చేయక, ఒక సంవత్సరం కగోషిమాలో పనిచేసి వందమందికి, అటు పిమ్మటు హిరాడో దీవిలో రెండు నెలలు పనిచేసి, మరో వందమందికి జ్ఞానస్నానమిచ్చాడు. అనంతరం జపానులో రెండవ పెద్ద నగరమైన యమగుచి చేరి, ఒక వర్కుని సహాయంతో రాజుధాని నగరంలో ప్రవేశించాడు. కానీ తీరా అక్కడకు చేరిన పిమ్మట, జపానులో అధికారము, పలుకుబడి గలవాడు చక్రవర్తిగాక యమగుచి రాజేనని తెలుసుకుని యమగుచి చేరుకున్నాడు.

అంతకుముందు యమగుచి రాజును సందర్శించటానికి ప్రయత్నించి విఫలుడైనందున, ఈసారి ప్రాన్సిన్ పథకం మార్చాడు. ఐరోపాలోని పలు రాజసభలలో సంవరించిన అనుభవంతో, పేద ఐరోపా వాసుల మాదిరిగా కాక, రాజ లాంథనాలతో రాజులా వెళ్లాలని నిశ్చయించి, మేలు జాతి గుర్తాలను కొని, రంగు రంగుల సిల్కు, బంగారు వప్పులను ధరించి, మందీ మార్చులంతో యమగుచి చేరుకున్నాడు. అంతకు ముందు ప్రవేశం లభించని ఐరోపా వాసులే, ఈ ప్రభువులని తెలియని రాజ సిబ్బంది, వారికి ఘన స్వాగతమిచ్చి, తమ రాజు వద్దకు తోడ్చాని పోయారు. ప్రాన్సిన్, రాజుగారికి గడియారము, చక్కని వాయిద్యాలను, అద్దలను, మేలిమి వప్పులను కానుకగా నిచ్చాడు. పిమ్మట పోర్చుగల్ రాజుగు మూడవ జాన్ వద్ద నుండి, మూడవ జాన్పాల్ జగద్గురువుల వద్దనుండి వచ్చిన రాయబారిగా తన అధికార దృష్టప్రతాలను సమర్పించాడు. దానితో రాజు క్రైస్తవ సువార్తా బోధకులకు, తన రాజ్యంలో మతబోధ హక్కును ప్రసాదించాడు. గురువుల నివాసానికి గాను, రాజుధానిలోనే ఒక ఆప్రమాన్ని కూడా కానుకగా నిచ్చాడు.

ప్రాన్నిస్ యమగుచిలో ఆరునెలలు బోధించి, అయిదు వందలమందిని క్రైస్తవులనుగా జేశాడు. ఈ విధంగా ప్రాన్నిస్ ప్రభుసేవలో, సామాన్యులలో సామాన్యునిగా, రాజులలో రాజుగా ప్రవర్తించిన విషయం మనకు విస్మయం కలిగించక మానదు. శారి వారిలో గల ఆ కార్యాదీక్ష, పట్టుదలే అతనిని పునీతునిగా తీర్చి దిద్దింది.

ఆ సమయంలో ప్రాన్నిస్ కన్ను, చైనా దేశం మీద పడింది. “మీ మతం నిజమైన మతమైతే, ఇంకా ఎందుకు మీ మతం, మా చైనా దేశంలో ఆడుగుపెట్టలేదు?” అని కొండరు చైనా వాసులు ప్రాన్నిస్ను ప్రశ్నించగా, దానికి ప్రతిస్పందించి చైనాను తప్పక దర్శించాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. కానీ కాన్ని పనులు వక్కదిద్దువలసి ఉన్నందున, ప్రాన్నిస్ ముందుగా భారతదేశం బయలుదేరాడు. ఆత్మల సంరక్షణలో నిమగ్నమై ప్రాన్నిస్, చైనాను సందర్శించాలని 1552 ఏట్రిల్ నెలలో భారతదేశాన్ని వీడి, సాన్స్కృతును ద్వీపము చేరుకున్నాడు. ప్రాన్నిస్ అక్కడగల అక్రమ రవాణాదారులను మంచి చేసుకుని, తనను చైనా దేశమునకు తీసుకొని వెళ్ళమని అర్థించినా, ఎవరూ ప్రాన్నిస్ను తీసుకొని వెళ్ళి సాహసం చేయలేదు. కొంతకాలానికి ఒకడు అందులకు అంగీకరించగా, ప్రాన్నిస్ అతనికి ముందే డబ్బు చెల్లించాడు. ఆ తరువాత అతడు తిరిగి కానరాలేదు. ప్రాన్నిస్ తన చరమ దినాలు సమీపించాయని గ్రహించక, చైనా దేశం ఎప్పుడెప్పుడు చేరదామా యనే తలంపుతో నుండగానే, నవంబరు 21న జ్వర పీడితుడైనాడు. అంతోనియో అనే చైనా క్రైస్తవ సేవకుడు, ప్రాన్నిస్ శారి వారిని ఆ చివర రోజుల్లో శ్రద్ధగా చూచుకున్నాడు. తీవ్ర జ్వరంతో ప్రాన్నిస్ శారివారు నవంబరు 28న అపస్యారక స్థితిలోనికి వెళ్ళాడు. తిరిగి డిసెంబరు 1న తెలివి లోనికి వచ్చి, మేల్కొని ఉన్న సమయమంతా ప్రార్థనలో గడిపి, డిసెంబరు మూడున పరమపదించారు. ప్రాన్నిస్ భౌతిక దేహాన్ని మలక్కాకు, అక్కడి నుండి గోవా పట్టణానికి తీసుకుని వచ్చి, దేవాలయంలో భద్ర పరచారు.

క్రీస్తు నాథుని పైగల ప్రేమతో ఎన్నో కష్టముల కోర్చి, ఎన్నో వేల మైళ్ళు సముద్రాలపై పయనించి, లక్ష్ల మందిని క్రైస్తవ మతం లోనికి స్నేకరించి, పరిశుద్ధ జీవితం జీవించి, ప్రవంచ శ్రీసభ చరిత్రలో నూతన అధ్యాయాన్ని సృష్టించిన ప్రాన్నిస్ శారివారిని, ఐదవ పాల్ పాపు గారు 1619 అక్టోబర్ 25న ధన్యులుగా ప్రకటించారు. వారిని 1622 మార్చి 12న పదిహేనవ గ్రెగరి జగద్గురువులు పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ డిశంబర్ 3.

సవసన్మాసమాణిక్యం

3. పునీత స్విన్సెలాన్ కోస్ట్ (1550-1568)

స్విన్సెలాన్ కోస్ట్ కొద్ది కాలమే జీవించినా, వుణ్య మార్గములో పయనించి పునీతులలో నొకడుగా ప్రసిద్ధికెక్కాడు. స్విన్సెలాన్ కోస్ట్ పోలండ్ నందు 1550 అక్టోబరు 28న జాన్, మార్గరెట్ అను రాజవంశ దంపతులకు జన్మించాడు. జాన్ తనవలె, తన కుమారుడు కూడా రాజకీయాలలో రాశించాలని, కలలు గని ఇంటివద్దనే విద్యాబుద్ధులు చెప్పించాడు.

జాన్ తన కుమారులైన స్విన్సెలాన్, పాల్సు 1564లో వియన్మాలోని జేసుసభ కళాశాలలో చేర్చించి, జేసుసభ గురువుల గృహములోనే వారికి బన ఏర్పాటు చేశాడు. ఆ సమయంలో స్విన్సెలాన్ అన్న పాల్, ప్రాపంచిక సుఖాలలో మునిగి తేలగా, స్విన్సెలాన్ మాత్రం తరచుగా దివ్యసత్త్వసాధాన్ని సంధించటం, నిత్యము దివ్య బలిపూజలో భక్తిగా పాల్గొనటం చేసేవాడు. జేసుసభ గురువుల ఆదర్శ జీవితాన్ని గమనించిన స్విన్సెలాన్కు, ఆ జీవితమంటే ఎక్కువ మక్కువ కలిగింది. ఇది నచ్చని పాల్, స్విన్సెలాన్ను ‘చిన్న జెస్పైట్’ అనే మారుపేరుతో పిలచి, హేతున చేసేవాడు.

జేసుసభ గృహంలో ఏడు నెలలు గడిపిన తరువాత, పాల్ ఇంకా ఎక్కువ విచ్చల విడిగా జీవించాలని తలచి, తమ బనను ఒక ప్రాతిష్టాంట్ సెనేటర్ ఇంటికి మార్చాడు. స్విన్సెలాన్ ఎంతో ధనవంతుడైనపుటికి, అతి సాధారణ జీవితాన్ని జీవిస్తా, చదువులలో ప్రశ్నధచూపుతూ, ఎక్కువ కాలం ప్రార్థనలో గడిపే వాడు. లోక ప్రియుడైన పాల్కు స్విన్సెలాన్ చేష్టలు నచ్చక, ఏదో ఒక విషయంలో జోక్యం చేసుకుని కొట్టేవాడు. ప్రార్థించే సమయంలో కూడ కాలితో తన్నేవాడు. ఈ విధంగా పదునెనిమిది నెలలు అన్న వేధింపులకు గుర్తైన స్విన్సెలాన్, అకస్మాత్తుగా 1565 నవంబరులో తీప్ర వ్యాధికి లోనయ్యాడు. స్విన్సెలాన్ ఇక బ్రతికి బట్ట కట్టలేదని తలచి, తన అన్నను దివ్యసత్త్వసాదం తెప్పించవలసినదిగా కోరాడు. తన ఇంటికి దివ్య సత్త్వసాదం తీసుకుని రావటానికి వీలులేదని, ఇంటి యజమాని చెప్పటంతో పాల్కు ఏమి చేయాలో తేచలేదు. పాల్ దివ్య సత్త్వసాదాన్ని తెప్పించడని భావించిన స్విన్సెలాన్, తన సాంధారితీ పాలక పునీతులైన బార్బరా గారిని, దివ్య సత్త్వసాదం తెచ్చి పెట్టవలసిందిగా వేడుకొన్నాడు. పునీత బార్బరా గారు అద్భుతరీతిగా, ఇంద్రు సన్మనస్తులతో వచ్చి, దివ్య సత్త్వసాదాన్ని అందించారు. ఈ ఆశ్చర్యం నుండి స్విన్సెలాన్ తేరుకొనక మున్హపే, దివ్య బాలునితో మరియుమాత స్వయంగా ప్రత్యుషమై, స్విన్సెలాన్ చేతులలో దివ్యబాలుని ఉంచి, “తన కుమారుని పేరటగల సభలో వేరమని” సూచించింది. ఈ అనూహ్య సంఘటనానంతరం స్విన్సెలాన్ పూర్తిగా కోలుకున్నాడు.

స్వనిస్లాన్ వెంటనే వియన్నాలోని జేసుసభ మండలాధిపతి వద్ద కేగి, సభలో ప్రవేశము కోరగా, వారు తల్లిదండ్రుల అనుమతి కోరాడు. తల్లిదండ్రుల అనుమతి తనకు దొరకదని గ్రహించిన స్వనిస్లాన్, ఒక గురువు సలవో కోరగా, అతడు తండ్రి ప్రాబల్యానికి దూరంగాగల జర్చీనీ దేశంలో, ప్రవేశము కోరమని సూచించాడు. ఆ సూచన స్వనిస్లాన్కు నచ్చటంతో, 450 మైళ్ళు దూరం యాత్రికుని దుస్తులలో ప్రయాణించి, ఆగ్నీబర్జ ప్రాంతంలో జర్చీనీ మండలాధిపతి (పునీత) పీటర్ కనీషియస్ను కలిసి, తన ఆశయాన్ని వెల్లడించాడు. స్వనిస్లాన్ యాత్రికుని దుస్తులలో ప్రయాణించినందున, అతనిని పట్టుకోవాలని భావించి వెదకిన పాల్, స్వనిస్లాన్ను చూసినా, గుర్తించలేక పోయాడు.

పీటర్ కనీషియస్, స్వనిస్లాన్ ఆశయాన్ని తెలుసుకొని, ఇంకను పరీక్షింపనెంచి అతనిని జేరోమ్ కళాశాలలో పని చేయవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. స్వనిస్లాన్ సంతోషంతో ఒక నెల రోజుల పాటు ఇల్లు ఉండ్డుడం, పొత్తులు కడగటం, వంటలో సహాయ పడటం చేశాడు. అతని వినయం, నామ్రత గమనించిన పీటర్ కనీషియస్, అతనికి దైవపిలువు ఉన్నదని విశ్వసించి, స్వనిస్లాన్ను జేసుసభలో చేర్చుకొనుట కంగీకరించాడు. కాని స్వనిస్లాన్, తన తండ్రి రాజకీయ ప్రాబల్యం అక్కడ కూడా ఉన్నందున, తనను దూరంగా గల రోము నగరానికి పంపవలసినదిగా, కనీషియస్ను అర్థించాడు. కనీషియస్ దానికి వెంటనే సమ్మతించి, సభాధినేత్యైన (పునీత)ప్రాస్ిన్ బోర్డియా గారికి ఒక లేఖ ప్రాసి ఇచ్చాడు.

స్వనిస్లాన్, ఇద్దరు జేసుసభ సభ్యులతో ఎనిమిది వందల మైళ్ళు కాలినడకన ప్రయాణించి, రోము నగరము చేరుకుని, ప్రాస్ిన్ బోర్డియా గారిని కలిసి లేఖనందించాడు. ఆ లేఖలో చిన్న వాడైన స్వనిస్లాన్ గురించి, పీటర్ కనీషియస్ ఎంతో గొప్పగా ప్రాశాడు. మూడు నెలలలో 1200 మైళ్ళు నడి రోమాపురి చేరుకుని, సభలో ప్రవేశము కోరుతున్న స్వనిస్లాన్ అకుంతిత దీక్షను గుర్తించిన ప్రాస్ిన్ బోర్డియా, వెంటనే అతనిని సభలో చేర్చుకున్నాడు.

స్వనిస్లాన్ నొవిషియేటర్లో ప్రతి నిత్యము ప్రార్థించి, దైవ భక్తిని పెంపాందించుకున్నాడు. అతడు ఏ వని చేసినా, నవ్వుతూ ఎంతో చక్కగా చేసి పలువురి ప్రశంసలను, ముఖ్యంగా దేవుని అనుగ్రహాన్ని పొందాడు. తన ఆత్మజీవితంలో ఇంకా లోతుకు వెళ్ళరలచి, చక్కని అధ్యాత్మక గ్రంథాలు చదివి, పలు నూతన విషయాలు నేర్చుకున్నాడు. పోలండ్ నుంచి జేసుసభ సభ్యుల నందరిని తరిమి వేస్తానని బెదిరిస్తూ, తన తండ్రి లేఖ ప్రాసినా, స్వనిస్లాన్ ఆ బెదిరింపులకు లొంగలేదు. స్వనిస్లాన్ ఆత్మంత భక్తి ప్రపాతులతో ప్రార్థిస్తూ, నొవిషియేటర్లో పది నెలలు శిక్షణ పొందాడు.

1568 ఆగష్టు ఒకటిన, తలవని తలంపుగా వచ్చిన పీటర్ కనీషియన్ ‘ఆగష్టు నెలకు స్వాగతం పలకండి. ఎందుకంటే ఇదే మీకు చివరి నెల కావచ్చ’ అన్న అంశంపై శిక్షణ పొందుతున్న నోవిస్లకు చక్కని ప్రసంగం ఇచ్చాడు. ప్రతి నెల మొదటి తారీఖున ఇటువంటి ప్రసంగాలు వినటం నోవిస్లకు మామూలే. ఆ ప్రసంగం ముగియగానే, తనకు ఆ ప్రసంగం చక్కగా అన్యయస్తుందని, ఆ నెలలోనే తాను మరణించనున్నానని స్టనిస్లాన్ చెప్పినా, వారు అంతగా పట్టించుకోలేదు. మరియుమాత మోక్షారోహణ పండుగను మోక్షంలో కొనియాడుతానని, ఆగష్టు రెన తన సహచరులతో చెప్పినప్పటికి, వారు స్టనిస్లాన్ ఆధ్యాత్మికంగా మోక్షంలో ఉంటాడేమోనని తలంచారు.

స్టనిస్లాన్ ఆగష్టు పదియవ తారీఖున మామూలు జ్యోరముతో మంచం పట్టి, తనను పదిహేనవ తారీఖునకల్లా మోక్షానికి కొనిపోవలసినదిగా మరియుమాతకు లేఖను ప్రాశాదు. అతని పరిస్థితి విషమించటంతో, ఆగష్టు 14న అతనికి దివ్యసత్త్వసాదం, అవస్థ అభ్యంగనము ఇచ్చారు. అనంతరము తన సహచరులతో చివరిసారిగా ఉత్సాహంగా మాట్లాడి, వారు వెళ్లిన తరువాత ప్రార్థనలో గడిపి, మరణానికి సిద్ధపడ్డాడు. మరునాటి ఉదయం మూడు గంటలకు వియన్నాలో దర్శనం అయినట్లుగానే, మరణానికి వచ్చి, తనను మోక్షం లోనికి ఆహ్వానిస్తుందని పలుకుతూ, స్టనిస్లాన్ కన్నుమూరాశాదు. శ్రీనభ్ 1605లో స్టనిస్లాన్ను ధన్యులుగా ప్రకటించింది. పదమూడవ బెనెడిక్ష జగద్గురువులు స్టనిస్లాన్ కోస్టాన్ 1726 డిసెంబరు 31న పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ నవంబరు

13.

మొగలాయి సంస్థానపు సందర్భకుడు

4. ధన్య రుదాల్ఫ్ అక్షవీవా (1550-1583)

మన భారతదేశము వివిధ సంస్కృతులకు, వివిధ మతాలకు పుట్టినిల్లు. ఇట్టి విభిన్న మతాల మూల సూత్రాలను సమన్వయపరచి, సకల జనామోదమైన నూతన మతాన్ని స్థాపించి, శాంతియుత సహజీవనానికి నాంది పలకదలచాడు ప్రమభ మొగలాయి చక్రవర్తి అక్షర్. బెంగాలులోని జేసుసభ గురువులు, మొగలాయి ప్రభుత్వాన్ని మోసం చేయదలచిన క్రైస్తవ వ్యాపారస్థలను తీవ్రంగా ఖండించారు. ఆ విషయం తెలుసుకున్న అక్షరు చక్రవర్తి, క్రైస్తవ గురువు లంటే ఇష్టపడి, క్రైస్తవ మత సత్యాలను తెలుసుకునేందుకు కలకత్తా నుండి ఒక గురువును, తన కోటకు రహించాడు. ఆ గురువు సూచనల మేరకు, అక్షరు 1571లో గోవా జేసుసభ గురువులో ఇద్దరిని ఘతేపూర్ సిక్రి కోటకు పంపవలసినదిగా సందేశం పంపాడు. ఆ ఇద్దరు గురువులు క్రైస్తవ మత సిద్ధాంతాలను పూర్తిగా నెరిగిన వారై, తనకు క్రైస్తవ వేదాన్ని బోధించగలవారై యుండాలని కూడ అక్షరు సూచించాడు.

అక్షరు సందేశాన్ని అందుకున్న గోవాలోని పోర్చుగీసు అధికారులు, మేత్రాణులు, జేసుసభ గురువులతో సమావేశమై, అక్షరు కోటకు రుదాల్ఫ్ అక్షవీవా, అంతోని మోన్సిరాతు, ప్రోన్సిస్ పౌల్రిక్స్ జ్యోతిస్ అను జేసుసభ గురువులను పంప నిశ్చయించారు. ఆ రాయబార బృందానికి అధిపతియైన రుదాల్ఫ్ అక్షవీవాకు రాజాస్థానములను సందర్శించుట, రాజ మర్యాదలను పాటించటం క్రొత్త ఏమీకాడు. ఎందుకంటే అతడు ఇటలీలోని ఓ ప్రభువుల కుటుంబంలో జన్మించాడు. అతని తండ్రి ఆర్తి నగర ప్రభువు. అతనికి స్నేయను, ఇటలీ దేశ రాజవంశాలతో దగ్గరి బంధుత్వం ఉంది. అతని తండ్రి సోదరుడైన క్లాడ్ అక్షవీవా, పొపుగారి పవిత్ర రోమన్ సామ్రాజ్యానికి ప్రధానిగా సేవలు చేసి, అనంతరము జేసుసభలో చేరి, అయిదవ సభాధినేతగా జేసుసభను చాలాకాలం నడిపించాడు. ఆట్టి ఉన్నత వంశాన జన్మించిన రుదాల్ఫ్, ప్రాపంచిక భోగ భాగ్యాలను కాలదన్ని, 1569లో జేసుసభలో చేరాడు. రోమాపురిలో తత్త్వ శాస్త్రాన్ని, జర్జుస్టిలో వేదాంత విద్యను క్షుణ్ణంగా అభ్యసించి, సువార్త ప్రచారకుడుగా రుదాల్ఫ్ 1578లో మన దేశానికి వచ్చాడు. గోవాలోని గురు విద్యాలయములో తత్త్వశాస్త్ర బోధకుడుగా పనిచేసే సమయంలో, ప్రస్తుత రాయబార బృందానికి నాయకునిగా రుదాల్ఫ్ అక్షవీవాను ఎన్నుకున్నారు.

అక్షరు, ఘతేపూర్ సిక్రి కోటలో గురువులను సకల రాజ మర్యాదలతో ఆహ్వానించి, వారికి రాజ భవనములోనే బన ఏర్పాటుచేశాడు. రుదాల్ఫ్ అక్షవీవా ఏడు సంపుటాల

పరిశుద్ధ బైబిలు గ్రంథాన్ని అక్కరుకు అందించగా, అక్కరు భక్తి మర్యాదలతో బైబిలు గ్రంథాన్ని ముద్దించి, తలకు హత్తుకుని స్వీకరించాడు. మణులు, మాణిక్యాలతో పొదిగి, భూతల స్వర్గంగా యున్న ఆ కోటలో, ప్రతి శనివారం అక్కరు, అక్కవీవాలు గంటల తరబడి, క్రైస్తవ మత సత్యాలపై చర్చలు జరిపేవారు. ఆ చర్చలలో అక్కరు చక్రవర్తి క్రైస్తవ మత సిద్ధాంతాల ఆధిక్యతను గుర్తించాడు. అయినా అతడు అనేక కారణాల వల్ల క్రైస్తవ మతం స్వీకరించలేదు. అందుచేత రుదాల్ఫ్ అక్కవీవా బృందము, 1583 ఫిబ్రవరి మాసము వరకు రాజాస్థానంలోనే ఉండి, నిరుత్యాహంతో గోవాకు తిరిగి వచ్చింది.

అక్కవీవా ఘతేషుర్ నుండి తిరిగివచ్చిన కాద్ది రోజులకు, సాల్పైట్ ప్రాంతానికి అధిపతిగా నియమింపబడ్డాడు. ఆ ప్రాంతం పోర్చుగీసు వారి ఆధిపత్యంలోనికి 1550లోనే వచ్చింది. కాని వారు చేసిన అక్కత్యాల వలన, అక్కడి ప్రజలకు క్రైస్తవులన్నా, క్రైస్తవ మతమన్నా ఏవగింపు కలిగింది. 1583 జూలైలో క్రైస్తవ మత వ్యాపిని అక్కవీవా సమీక్షించి, సాల్పైట్ ప్రాంతములోని గ్రామాలన్నింటిని సందర్శించి, క్రైస్తవ మతాన్ని స్థానికులకు పరిచయం చేసేందుకై, సిలువలను ప్రతిష్టించదలచాడు. అయిదుగురు జేసుసభ సభ్యులతో జూలై 25న కుంకోలిమ్ బయలుదేరాడు. అక్కడి వారికి అక్కవీవా రాకడ గురించి ముందుగా తెలిసినా, వారెవరూ వచ్చి స్వాగతం పలుకలేదు. గ్రామ సరిహద్దులలో చేరిన కొంతసేపటికి, ఆ గ్రామస్థులు కత్తలు, గొడ్డళళ్ళు, శణిలు చేతబట్టుకుని, అక్కవీవా బృందంపై దాడికి దిగారు. అది గమనించి రుదాల్ఫ్ అక్కవీవాతోనున్న పోర్చుగీసు సైనికులు, వారిపై మందుగుండు సామగ్రి పేల్చబోగా, అక్కవీవా “మనం వారితో యుద్ధానికి రాలేదు కదా! కనుక వారిని ఏమీ చేయవద్దని” వారించాడు.

కాని వారు ‘చంపండి, చంపండి’ అని పెద్దగా కేకలు వేస్తూ, అక్కవీవా బృందాన్ని అన్వితైపులా చుట్టుముట్టారు. పోర్చుగీసు వారి బృందానికి అక్కవీవా నాయకుడని తెలుసుకున్న వెంటనే, ఒకడు కత్తితో అతని కాళ్ళు తెగనరికాడు. క్రింద పడిన వెంటనే రుదాల్ఫ్ అక్కనీవా వేదసాక్షి మరణం పొందబోతున్నాడని గ్రహించి, ఎంతో ఉత్సాహంతో అంగీ మెడపట్టి గుండి తీసి, తనను నరకమని, మెడ చూపించాడు. వెంటనే రెండు కత్తి వేటులు అతని మెడపై పడగా, అక్కనీవా తలతెగి దూరంగా పడింది. అక్కవీవా వయస్సు అప్పటికి ముప్పుది మూడు మాత్రమే. తిరుసభ కొరకై రక్తాన్ని చిందించిన రుదాల్ఫ్ అక్కవీవాను, మిగిలిన నలుగురు అనుచరులను పదమూడవ సింహారాయల పాపుగారు 1893 ఏప్రిలులో 30న ధన్యులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ ఫిబ్రవరి 4.

యువజన కిశోరం

5. పునీత అలోపియన్ గొంజాగ (1568-1591)

గొంజాగ వంశమునుండి ఏదైనా మంచి జరుగుతుందని ఆశించటం కంటే, సూది బెజ్జం గుండా ఒంటె దూరదమే సులభతరమని, ఇటలీ దేశీయుల గట్టి నమ్మకం. ఎందుకనగా గొంజాగ వంశము ఇటలీలోని ప్రముఖ రాజవంశమే అయినా, విందులు, వినోదాలకు, అన్యాయాలకు, అక్రమాలకు, హింసా రాజకీయాలకు పెట్టింది పేరు. పంకం నుండి పద్మము పుట్టి, పుష్పించి, సువాసనలను గుభాళించినట్లుగా, ఇటలీ దేశీయుల నమ్మకాన్ని వమ్ముచేస్తూ, చెడు వాతావరణములో పుట్టినా, పునీతుడుయ్యాడు అలోపియన్ గొంజాగ.

అలోపియన్ ఇటలీ లోని కాస్టిగిల్యోన్ లో 1568 మార్చి 9న ఫెరంతె, మార్తా గొంజాగలకు ప్రథమ సంతానముగా జన్మించాడు. ప్రథమ పుత్రుడైన అలోపియన్ ఆ వంశ సంపదలకు, కోటుకు వారసుడయ్యాడు. అతడు తండ్రి వెంట నాలుగేండ్ర ప్రాయంలో నుండగానే, సైన్య పర్యవేక్షణలో పొల్గాన్నాడు. ఆనాటి రాజ వంశవు సరదాలైన ఆటలలో, వేటలలో, గుర్రపు పందేలలో పొలు పంచుకున్నాడు. అలోపియన్కు సైనిక విన్యాసాలంటే చాల మక్కువ. ఇంకను చక్కని దుస్తులన్నా, సువాసనలు వెదజల్లే తల నూనెలంటే కూడా ఎంతో ఇష్టం.

అలోపియన్ను, అతని తమ్ముడు రుదాల్చు ను రాజవంశవు ఆచార వ్యవహారాలను నేర్చుకునేందుకై, 1577లో ప్లారెన్సు లోని ఒక ప్రథమవుల కోటుకు తండ్రి పంపాడు. ఆ కోటలోని పొపాన్ని, అల్లేలాన్ని రోసి, అలోపియన్ క్రమంగా పొప కారకాలైన ఆటలకు, పొటలకు, నాటకాలకు వెళ్ళడం ఘూర్చిగా మానుకున్నాడు. ఆ రోజులలో దేవునికి వ్యతిరేకంగా ఏ పాపం చేయనని ఒక దేవాలయంలో ప్రతినిధించిన బూనాడు. అలోపియన్ 1579లో ఒకానొక బంధువుని ఇంట గడిపిన సమయంలో, పునీతుల జీవిత చరిత్రలను, పరిశుద్ధ గ్రంథములోని స్తుతి గీతములను చదివి, గురువు కావాలని మనసు పడ్డాడు. 1580లో కాస్టిగిల్యోన్ తిరిగివచ్చి (పునీత) పీటర్ కనీపియన్ గారు ప్రాసిన ‘సంక్లేప గ్రంథము’ లోని ధ్యానాలను చేయటం ఆరంభించాడు. ఆ సమయంలోనే ప్రథమ దివ్య సత్ప్రసాదం స్వీకరించి, వారానికి మూడు రోజులు ఉపవాసాలుంటూ, ఉదయ సాయంకాలాలు ప్రార్థించ సాగాడు.

1583 ఆగష్ట 15న మాడిడ్ దేవాలయంలో అలోపియన్ ప్రార్థించే సమయాన గురువు కావాలన్న ఆశ అతనిలో మరింత బలపడింది. సుఖ సంతోషాలకు నిలయమైన

రాజవంశపు ఆడంబర జీవితాన్ని పీడి, కష్టతరమైన జేసుసభ గురువుల జీవితాన్ని స్వీకరించి జీవించ, స్థిర నిశ్చయానికి వచ్చాడు. అలోషియన్ తన ఆశయాన్ని తండ్రికి తెలుపగా, అతడు కోపంతో మండి పడ్డాడు. కొన్ని రోజుల పాటు తండ్రీ కొడుకుల మధ్య మాటలే కరువయ్యాయి. కానీ అలోషియన్ తన తండ్రిని పలుమార్లు అభ్యర్థించి, బ్రతిమాలాడు. కొన్నిసార్లు సహానాన్ని కోల్పోయి, వాదులాడుటకు దిగాడు. చివరకు అలోషియన్ తన మాటను నెగ్గించుకొన్నాడు. 1585 నవంబరులో అలోషియన్ సంతోషంతో తన కుటుంబ సంపద వారసత్వ హక్కును, తమ్ముడు రుదాల్ఫ్ పేరిలు ప్రాశాడు. చివరకు ఆ మాసాంతమున అతడు రోములోని నోవిషియేట్లో చేరాడు. అతని త్యాగశీలతను చూచిన ఇటలీ దేశ సంపన్నులెందరో ఆశ్చర్యపడి, ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు.

అలోషియన్ నోవిషియేట్ నందు వినయ విధేయతలు కలిగి ప్రవర్తించాడు. పెద్దల ఆజ్ఞల మేరకు, ఇంటివద్ద చేసినన్ని ఉపాసాలను మాత్రం అతడక్కడ చేయలేక పోయాడు. చెరసాలను, వైద్యశాలలను తరచుగా సందర్శించ అనుమతి నడిగి, అనుమతి లభించినప్పుడల్లా, దుర్గంధ భూయిష్టాలైన చెరసాల, వైద్యశాల భాగాలను ఎన్నుకొని, సేవలు చేసేవాడు. మురికి వాడలలోని ప్రజలకు బోధించి, వారిని పాపసంకీర్తనానికి తోడ్చాని పోయేవాడు. తన సహచరులకు అస్వాస్థ కలిగినప్పుడు, వారికి అందదండగా నుండి ఎంతో సహాయం చేసేవాడు, ప్రథమ శిక్షణానంతరం, 1587 నవంబరు 25న అలోషియన్ ప్రథమ ప్రతాలను స్వీకరించాడు.

పిమ్మట అలోషియన్ కొన్ని నెలలు తత్కషాప్తం చదివి, వేదాంత శాస్త్రం అభ్యసించసాగాడు. గురు జీవితములో వేదాంత విద్య ప్రాముఖ్యతను గుర్తించి, ఆ శాస్త్రాన్ని ప్రశ్నగా ఎంతో కష్టపడి చదివాడు. పలు మారులు ఉపాధ్యాయుల వద్దకు వెళ్లి, తన అనుమానాలను నిప్పుత్తి చేసుకొనేవాడు. ఆ సమయంలో అలోషియన్ ఎక్కువగా ప్రార్థించి, ప్రార్థనలో మరిన్ని మెట్లు ఎక్కుతూ, దేవునితో సాన్నిహిత్యాన్ని పెంచుకున్నాడు. 1589 తోనే తన తమ్మునికి, మంతువ ప్రభువుకు వివాదం చెలరేగగా, అలోషియన్, కాస్టిగియోన్ వెళ్లి, దానిని సామరస్య ధోరణిలో పరిష్కరించి వచ్చాడు.

1590లో ఇటలీ దేశాన ప్లేగు వ్యాధి వ్యాపించింది. రోము నగరంలో ప్లేగు వ్యాధి విలయతాండ్రం చేస్తూ, ప్రతి రోజు కొన్ని వందల మందిని పొట్టన బెట్టుకుంటోంది. ఆ సమయంలో అలోషియన్ ఆ వ్యాధికి భయపడక, రోగులకు అహర్నిశలు సేవలు చేశాడు. రోగుల కొరకై ఆహారం, బట్టలు పంపమని తన తల్లికి, బంధుమిత్రులకు లేఖలు ప్రాశాడు. ప్లేగు వ్యాధితో రోడ్డ వెంట మరణిస్తున్న రోగులను చేతులలో ఎత్తుకుని, వైద్యశాలకు తీసుకుని వెళ్లి, వారిని శుభ్రవరచి మందు లిచ్చేవాడు. పలువురు గురువిద్యార్థులు రోగులకు సేవలు చేసి అస్వస్థలు కాగా, దానికి భయపడిన పెద్దలు, ఎవరిని రోగుల సేవకు వెలుపలికి

పంపించలేదు. అయినా అలోషియన్ రోగులకు సేవలు చేయుటకు పదే పదే అనుమతి కోరడంతో, అతనిని అంటువ్యాధి కానివారిని చేర్చుకునే ఒక వైద్యశాలకు పంపుటకు అనుమతించారు. ఆ వైద్యశాలలో ఒక రోగిని మంచముపై నుండి ఎత్తి పట్టుకొని, అతనిని శుభ్రపరచి, తిరిగి మంచంపై పడుకోబెట్టాడు. కానీ ఆ వ్యక్తి అంటురోగి కావడంతో, అలోషియన్కు వెంటనే ఆ వ్యాధి సోకింది. ఆ వ్యాధితో మార్చి 3న అలోషియన్ మంచం పట్టి, మూడు నెలలు తీవ్రంగా బాధపడ్డాడు. చివరకు అలోషియన్, చేతులలో పట్టుకున్న సిలువ వైపే చూస్తూ, 1591 జూన్ 21న మరణించారు.

అలోషియన్ తన జీవితంలో భోగభాగ్యాలను, సిరి సంపదాలను తృణ ప్రాయంగా భావించి, పరలోక సంపదల వైపు, గురు జీవితం వైపు ఆసక్తి కనబరచి, పాప మలినం అంటకుండా, ఒక యజ్ఞంలా పరిశుద్ధంగా జీవించి, యువకులకు ఆదర్శమైనాడు. అతడు తనను తాను మెలికులు తిరిగిన ఇనుప చుప్పగా పోల్చుకుని, క్రీస్తుని పవిత్ర మార్గంలో పయనించి, తనను సాఫీగా చేసుకొన ప్రయత్నించాడు. వారిని 1605 అక్టోబరు 19న ఐదవ పాల్ పాపగారు ధన్యలుగా ప్రకటించారు. అలోషియన్ గౌంజాగ లోని మేలిమి గుణాలను గుర్తించిన పదమూడవ బెనెడిక్ష్ట పాపగారు, వారిని 1726 డిసెంబరు 31న పునీతులుగాను, యువకులకు పాలకులుగాను ప్రకటించారు. వీరి పండుగ జూన్ 21.

పునీత అలోషియన్ గౌంజాగ

ప్రతిసంస్కరణిష్టమ ధులిషడు

6. పునీత పీటర్ కనీషియస్ (1521-1597)

అది జర్జైనీ దేశమంతా ప్రాటస్టాంటు ఉద్యమ వాహినిలో కొట్టుకు పోతున్న కాలం. ప్రజలంతా దివ్యబలి పూజను, దేవద్రవ్యానునుములను, కతోలిక మతాచారములను విడనాడుతున్న కాలం కూడా. విశ్వాసపు నిశీధిలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న జర్జైనీ క్రెస్టవులకు, దారి చూపే వేగుచుక్కలా ప్రత్యక్షమయ్యాడు పీటర్ కనీషియస్. జర్జైనీ శ్రీసభ పరిస్థితిని గమనించిన మూడవ పాల్ పాపుగారు, అప్పుడే స్థాపించబడిన జేసుసభను సాధ్యమైనంత మంది వేదపండితులను, జర్జైనీ దేశం పంపవలసినదిగా కోరారు. పాపుగారి ఆజ్ఞను పాటించి ఇగ్నేషియస్ లోయాలా, జేసుసభకు చెందిన పీటర్ కనీషియస్, లిజె, అల్ఫోన్సు సాలూరాన్ అను మువ్వురు వేద పండితులను జర్జైనీ దేశం పంపారు.

పీటర్ కనీషియస్ తన ఇద్దరు సహచరులతో కలిసి, 1549 నవంబరు 13న ఇంగోల్స్టాదు పట్టణం చేరుకున్నాడు. ఆనాటి నుండి అతడి మరణము వరకు, జర్జైనీ దేశాన్ని కలయ దిరిగి, కతోలిక విశ్వాసాన్ని పునరుద్ధరించి, శ్రీసభకు పెట్టిని కోటలూ నిలచాడు. అతడు ఉదయం ఆరు గంటల నుండి నడిరాత్రి వరకు, తరగతి గదులలోను, ఇతర సద్గులలోను, దివ్య పూజాబలిలోను, కతోలిక మత సిద్ధాంతాలను విశ్వాసులకు అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో వివరించేవాడు. మొట్టమొదటగా ఇంగోల్స్టాదులో ఒక కళాశాలను నెలకొల్పి, క్రెస్టవ యువకుల విశ్వాసాన్ని పట్టిప్ప వరచాడు. మరో మూడేండ్లలోనే వియన్నా నగరములో మరియుక కళాశాలను స్థాపించి, శ్రీసభకు అందగా నిలిచాడు. ఇంగోల్స్టాదులో ఉన్న కాలంలో, ప్రసంగాల పుస్తకాన్ని ప్రచురించి, జేసుసభ రచనా వ్యాసంగానికి శ్రీకారం చుట్టాడు. వియన్నా నగరములో మొట్టమొదటిసారిగా సంక్లేప సంగ్రహాన్ని ప్రాసి, ఇటు గురువిద్యార్థులకు, అటు సామాన్య క్రెస్టవులకు దానిని విపులంగా బోధించాడు. ఆ సంక్లేప గ్రంథం జర్జైనీ దేశమంతటా వాడుకలోనికి వచ్చి, పీటర్ కనీషియస్ పేరు దేశం నలుమూలలూ మారుప్రోగింది. ఆ గ్రంథము అతని జీవిత కాలములోనే, అనేక భాషలలోనికి అనువదించబడి, రెండు పందలకు పైగా ముద్రణలు పొందింది. జర్జైనీ దేశములో సంక్లేపమంటేనే పీటర్ కనీషియస్ అనుకొనేవారు.

పట్టణంలోని చెరసాలలను, వైద్యశాలలను పీటర్ ప్రతిరోజు సందర్శించి ఔదీలను, రోగులను ఓదార్చేవాడు. 1552లో జర్జైనీలో ప్లేగువ్యాధి ప్రబలగా, వ్యాధి బాధితులకు పరిచ్యలుచేశాడు. పీటర్ కనీషియస్, ఆదివారాలలో సంవత్సరాల తరబడి పూజ జరుగని దేవాలయాలకు వెళ్ళి, విశ్వాసులకు కతోలిక మత సిద్ధాంతములను సవివరంగా వివరించి, దేవుని వైపు నడిపించేవాడు. శ్రీసభకు దూరంగా పోయిన వారియెడల, అతడు చూపిన నిగ్రహం, భాషించే తీరు, కదు అమోద యోగ్యమైనది కావటంతో, అనేకులు అతనియెడల,

అతని బోధనల యొడల ఆకర్షితులై శ్రీసభలో చేరారు. ఒక నేరస్థుని, లేక ఒక అవిశ్వాసి మనస్సు మార్చుటానికి గంటల తరబడి సమయాన్ని వెచ్చించి, వారిని తనవైపు ఆకట్టుకొనేవాడు.

1553లో పీటర్ కనీషియన్సను బిషప్‌గా ఎంపిక చేయగా, అతడు దానిని తిరస్కరించాడు. అయినా వియన్నా మేతాసనానికి కొంతకాలం పరిపాలనాధికారిగా, నూతన బిషప్ వచ్చేంత వరకు విధులు నిర్వహించాడు. ప్రాగ్‌లో రెండు సంవత్సరాలు పీటర్ పనిచేసి, ప్రతి ఆదివారం ఆక్కడి పెద్ద దేవాలయంలో ప్రసంగాలిచ్చేవాడు. ఆక్కడే ఒక కళాశాలను కూడ స్థాపించాడు. పలువులు కార్దినాల్జీ, మేతాఖలు తమ తమ మేతాసనాలను సంస్కరించటానికి, పీటర్ కనీషియన్సను ఆహ్వానించి, అతని సలహాలను పొందేవారు. పీటర్ కనీషియన్సని ప్రాటెస్టాంటులు అన్ని విధాలా ఖండించేవారు. కాని అతడు మాత్రం వారి ఖండనలను దీవెనలుగా భావించి, కతోలికులకు, కతోలిక నాయకులకు నిరంతరం బోధిస్తూ, వారిని శ్రీసభకు తగిన బిడ్డలుగా తయారు చేశాడు.

పీటర్ కనీషియన్స జర్మనీదేశపు జేసుసభ మండలాధిపతిగా 1556 నుండి 1569 వరకు పదునాలుగు సంవత్సరాలు సేవ చేశాడు. అతడు ఆ కాలంలో శ్రీసభ బోధల కనుగుణంగా యువకులను నడిపేందుకై, పదునెనిమిది కళాశాలలు స్థాపించాడు. అతడు ప్రభుసేవకై ఎన్ని ప్రాంతాలు తిరిగి, ఎన్ని విధులు నిర్వహించినా, రచనలు వేయటం మాత్రం మానలేదు. వేద పండితుడుగా శ్రీసభ వివిధ అవసరాలను ఎరిగిన పీటర్ కనీషియన్స, 37 గ్రంథాలను ప్రాశాడు. అతని ఉపన్యాసాల సంగ్రహమే పదివేల పేజీల గ్రంథమైంది.

1562లో జరిగిన త్రైంబ్ మహా సమావేశములో పీటర్, వేదాంత శాస్త్ర నిపుణునిగా పాల్గొన్నాడు. వేద బోధనలో గడించిన అపార అనుభవంతో, అతనిచ్చిన సలహాలు, చేసిన వ్యాఖ్యలు కౌన్సిల్‌కు అమూల్యమైనవనుటలో సందేహం లేదు. పాపుగారి ఆహ్వానంపై 1573లో రోమాపురికి వెళ్లి, జర్మనీ కతోలిక శ్రీసభ భవితవ్యం గురించి, పాపుగారితో చర్చలు జరిపాడు. కతోలిక విశ్వాస పరిరక్షణ నిమిత్తమై, జర్మనీలో పలు గురు విద్యాలయములను స్థాపించవలసినదిగా, పాపుగారికి పీటర్ సలహా నిచ్చాడు. శ్రీసభ స్థిరంగా నిలవాలంటే, దానికి అవసరమైనంతమంది గురువులు కూడా ఉండాలన్న ముందు చూపుతోనే, పీటర్ కనీషియన్స ఆ సలహా చేశాడు.

1521 మే నెల 8న జన్మించి, క్రీస్తునాథుని పైగల అనంత ప్రేమతో, శ్రీసభ ముద్దు బిడ్డగా, జర్మనీ దేశ ప్రజల కొరకు తన సర్వశక్తులు ధారపోసిన పీటర్ కనీషియన్స 1597 డిసెంబరు 21న స్విటజర్లాండ్ దేశంలో కన్ను మూతాడు. పీటర్ కనీషియన్స నిస్పాద సేవను గుర్తించి, తొమ్మిదవ భక్తినాథ పాపుగారు 1864లో ధన్యులు గాను, పదకొండవ భక్తినాథ పాపుగారు 1925 మే 21న పునీతునిగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ డిశంబరు 21.

7. పునీత పాల్ మీకి (1564-1597)

పునీత ప్రాణిన్ శారివారు జపాన్ గడ్డపై కాలూని, అప్పటికి నల్బె సంవత్సరాలైంది. జపాను దేశములో క్రైస్తవమతం ఎంతో త్వరితంగా అభివృద్ధి చెంది, క్రైస్తవుల సంఖ్య రెండు లక్షలకు పైగా చేరుకుంది. జపానులోని పలువురు రాజులు క్రైస్తవ మతాన్ని స్వీకరించడంతో, చాలామంది ప్రజలు కూడా క్రైస్తవ మతంలో చేరారు. శ్రీసభపై గల గౌరవాన్ని చాటడానికి కొందరు రాజులు, తమ రాయబారులను 1582లోనే పదమూడవ గ్రిగరీ జగద్గురువుల వద్దకు పంపారు.

1582లో పదవీ స్వీకారం చేసిన హిదయోషి చక్రవర్తి, ముందుగా క్రైస్తవులకు అనుకూలంగా నుండి, మత స్వేచ్ఛ కల్పించాడు. ఫిలిప్పీన్స్ దీవులను స్వేచ్ఛన్ జాతీయులు వశవరచుకున్నట్లుగా, తమ దేశాన్ని కూడా వారు కబలిస్తారేమో నన్న అనుమానంతో, చక్రవర్తి 1587లో విదేశీ మత గురువులను, దేశం వదలి వెళ్ళవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. కొందరు జేసుసభ సభ్యులు జపాను వదలి వెళ్ళినా, చాలామంది జేసుసభ గురువులు అజ్ఞాతంగా నుండి, క్రైస్తవుల అవసరాలను తీర్చసాగారు. ఆ విధంగా జపానులో పందమంది జేసుసభ సభ్యులు రహస్యంగా ఉండి, ప్రజలకు ధైర్యంగా సేవలందించారు.

1564లో తోకుషిమా లో జన్మించిన పాల్ మీకి అప్పటికి నవ యవ్వనంలో ఉన్నాడు. పాల్ మీకి నాలుగేండ్ర ప్రాయంలో ఉన్నప్పుడు, అతని కుటుంబం జ్ఞానస్నానం పొందింది. పాల్ తండ్రి ఒక రాజు వద్ద గౌరవ సేవకుడుగా పనిచేశాడు. రాజవంశంలో జన్మించిన పాల్ మీకి, రాజభోగాలను కాలదన్ని 1586లో జేసుసభలో చేరాడు. గురు విద్యార్థిగానున్న కాలంలోనే పాల్ మీకి పలువురు బొధ్యగురువులతో చర్చలకు దిగి, వారిని క్రైస్తవ మతం లోనికి ఆకర్షించాడు. అప్పటికే మంచి వక్తగా పేరు గాంచిన పాల్ మీకి, జపాను ప్రధాన నగరాలన్నీ తిరిగి బోధించుచు, అనేకులను ఆకట్టుకున్నాడు. పాల్ గురువిద్య ముగించి గురుపట్టమునకు సిద్ధపడుచున్నప్పుడు, అతడిని మరి ఇద్దరు జేసుసభ సభ్యులతో బాటు 1596 డిసెంబరు 26న అరెస్టు చేశారు.

1597 జనవరిలో పట్టుబడిన క్రైస్తవ గురువులకు, ప్రజలకు మరణదండన విధించి, అవమాన సూచకంగా వారి ఎడమచెవులను తెగనరికారు. వారందరి చేతులను వెనుకకు

విరిచి కట్టి, ఆరు వందల మైళ్ళు దూరాన గల నాగసాకి పట్టణానికి, బండ్లలో తీసుకొని పోయారు. క్రైస్తవులను భయబ్రాంతులను చేయటానికి గాను, ఆ బందీలను, క్రైస్తవులు ఎక్కువగా గల గ్రామాలలో నడిపించారు. అవిశ్వాసులు దారిలో వారిని నిందించినా, వారు పల్లెత్తి మాట అనలేదు. పాల్ మీకి, ఒక ప్రాన్నిస్కన్ గురువు, ఆ దుర్భర స్థితిలోనే అవిశ్వాసులకు క్రైస్తవ మతం గురించి బోధించారు. వారి దైర్య సాహసాలను చూచిన క్రైస్తవులు, మరింత ఉత్సాహాన్ని పొంది, క్రైస్తవ విశ్వాసంలో నిలకడగా నున్నారు. రాజ వంశములో జన్మించి, శోభిలవలసిన పాల్ మీకి దేహమంతా, నెత్తుటి చారలతో, అలసి సొలసి ఉండటం గమనించిన ప్రజలు, అతని త్యాగశీలతను ఎంతగానో కొనియాడారు.

పాల్ మీకి, అతని సహచరులు, నాగసాకి చేరిన తరువాత, చక్కని పాప సంకీర్తనం చేశారు. మరణదండనను అమలు పరచటానికి, వారిని నాగసాకి వెలుపల గల కొండ వద్దకు 1597 ఫిబ్రవరి 5న తీసుకొని వెళ్ళారు. అక్కడ ఇరవై ఆరు సిలువలు వారికొరకు వేచియున్నాయి. ఆ సిలువలను చూడగానే వారంతా ఆనందంతో, ‘మహాన్నతమున సర్వేశ్వరునికి మహిమ’ అను గ్లోరియా గీతమును పాడి, ఆ సిలువలను ముద్దాడారు. పాల్ మీకి ని సిలువకు కట్టి, ఈచెతో అతని రొమ్మును పొడిచారు. సిలువపై నుండి వ్రేలాడే సమయంలో, పాల్ మీకి, రక్తం కారుతున్నప్పటికి, అక్కడి జనులకు క్రైస్తవమతాన్ని స్వీకరించమని ఉద్ఘోధిస్తూ, చివరి ప్రసంగం చేశాడు. “నా నాథుని వలె, నేనూ సిలువపై మరణిస్తున్నాను. యేసు నామ మహిమార్థం నా రక్తాన్ని, నా ప్రేమను ధారపోస్తాను” అని పలుకుతూ పాల్ మీకి తన ఆత్మను ప్రభువుకు సమర్పించాడు. పాల్ మీకి జపానులో వేదసాక్షి మరణం పొందిన మొట్టమొదటి జేసుసభ సభ్యుడు. పాల్ మీకి మరియు 25 మంది సహచర వేదసాక్షులను ఎనిమిదవ ఆర్ఘ్యన్ పాపు గారు 1627, సెప్టెంబరు 14న ధన్యులుగా ప్రకటించారు. 1862 జూన్ 8న ఈ జపాను వేదసాక్షుల నందరిని తొమ్మిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులు పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ ఫిబ్రవరి 26.

8. పునీత జాన్ ఓగిల్వీ (1579-1615)

క్రీ.శ. 1579లో జాన్ ఓగిల్వీ స్టోట్లండ్‌లో జన్మించాడు. తండ్రి స్టోట్లండ్ జాతీయ మతమైన కాల్వినిజమ్ (క్రైస్తవులలో ఒక శాఖ)ను అనుసరించినందున, జాన్ కూడా బాల్యంలో దానినే అనుసరించాడు. చదువుల నిమిత్తము జాన్ 1591లో ప్రాన్ను, జర్మనీ, ఇటలీలకు వెళ్ళాడు. కతోలిక శ్రీసభయే నిజమైన క్రైస్తవ మతమని తెలుసుకున్న జాన్, పదిహేడేళ్ళ ప్రాయంలో శ్రీసభలో చేరి, బెల్జియంలో చదువులు ముగించాడు. జాన్, గురువు కాగోరి, 1599లో జేసుసభలో ప్రవేశించి, తత్త్వ, వేదాంత శాస్త్రాలను అభ్యసించి, 1610లో పారిస్ నగరములో గురుపట్టం పొందాడు.

గురువైన నాటినుండి జాన్ ఓగిల్వీ తన స్వదేశమైన స్టోట్లండ్ వెళ్ళి, కతోలిక శ్రీసభము పున: ప్రతిష్టించాలని, తపాతపాలాడుతూ ఉండేవాడు. స్టోట్లండులో శ్రీసభ వ్యతిరేక ప్రచారం ముమ్మరంగా సాగుతున్న రోజులవి. కనుక ఏ కతోలిక గురువు కూడ స్టోట్లండ్ వెళ్ళటానికి సాహసించడు. కాని ఓగిల్వీ స్టోట్లండు వెళ్ళటానికి అనుమతి నివ్వమని కోరుతూ, రోమాపురిలోని సభాధినేతలకు, పారిస్ నుండి పలు లేఖలు ప్రాశాడు. అతని పట్టుదలను గమనించిన పెద్దలు, చివరకు 1613లో స్టోట్లండు వెళ్ళటకు అనుమతించారు.

స్టోట్లండులో కతోలిక గురువులకు ప్రవేశము లేదు. కనుక జాన్ ఓగిల్వీ తన పేరును జాన్ వాట్సన్‌గా మార్చుకున్నాడు. గుర్తాల వ్యాపారం తన వృత్తియని చెప్పుకుని, మారువేషంలో ఇరవై రెండేళ్ళ తరువాత తన మాతృదేశంలో అడుగిడిన జాన్, తొలుదొల్త తన స్వగ్రామం వైపు ప్రయాణించాడు. ముందుగా జాన్ తన కుటుంబాన్నే కతోలికులుగా జేసి యుండవచ్చు. గుర్తాల వ్యాపారిగా ఎడిన్బరో, గ్రాస్టో నగరాల మధ్య తిరుగుతూ, రహస్యంగా కొంత మంది కతోలికులను కలుసుకున్నాడు. కతోలిక గురువుకు ఆశ్రయమివ్వటం మరణాన్ని ఆహ్వానించటమేనని తెలిసికూడ, కొన్ని కుటుంబాల వారు ధైర్యంగా జాన్‌ను తమ గృహాలకు ఆహ్వానించారు.

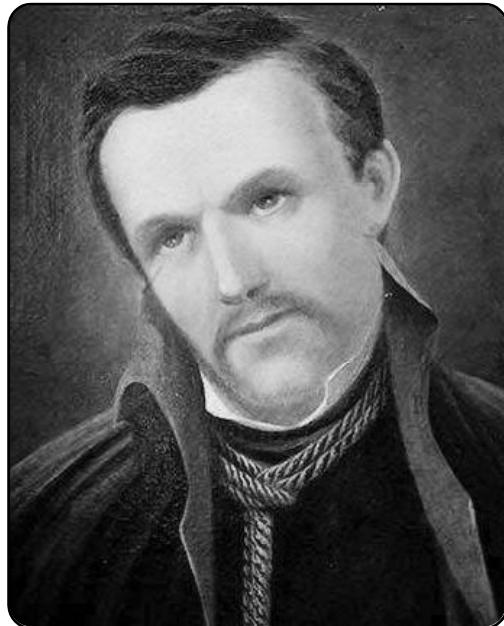
జాన్ ఓగిల్వీ 1614 శీతాకాలంలో ఎడిన్బరోలోని మూడు కతోలిక కుటుంబాలతో పరిచయమేర్పరచుకుని, దివ్యబలిపూజ సమర్పించసాగాడు. త్వరలోనే ఇతర కతోలికులు కూడ రహస్యంగా, దివ్యబలిపూజకు, ప్రార్థనలకు హోజురు కాసాగారు. మరి కొంత కాలానికి కతోలికులతో బాటు, అసక్తిగల ప్రాపెస్టాంటులు కూడ వానిలో పాల్గొనసాగారు.

ఎడినెబరోలోని చెరసాలకు ఏదో ఒక మిషతో వెళ్లి, కతోలిక బైటీలను పరామర్శించేవాడు. పిమ్మట శ్రీసభ లోనికి అయిదుగురు వ్యక్తులను స్వీకరించే నిమిత్తం, 1614 అక్టోబరు మూడున గ్లాస్సో పట్టణం వెళ్లాడు. వారి కొరకు సంతకు దగ్గరలో గల రహస్య ప్రదేశంలో పూజ ఆరంభించబోయే సమయంలో, ఆ అయిదుగురిలో ఒక వ్యక్తి, ప్రాటెస్టాంట్ ఆర్థివిషప్ స్పోటీసెంటో రహస్య మంత్రాలి, అతని మనుషులతో వచ్చి, ఓగిల్విని పట్టి బంధించాడు. ఆ బిషప్ వద్దకు జాన్ ఓగిల్విని తీసుకొని వెళ్లగానే, ఈ పట్టణంలో దివ్యబలిపూజ చేయటానికి నీకెంత దైర్యమని ప్రశ్నించి చెంపపై కొట్టాడు. అనంతరము మిగిలిన వారందరూ అతని పైబడి, చాపటాది జాన్ ఓగిల్విని జైలులో పడవేశారు.

మరునాడు జరిపిన విచారణలో స్పోటీసెంటో, మత విషయాలలో సైతం రాజుగారి ఆధిపత్యాన్ని, ముఖ్యంగా జేమ్స్ రాజు గారిని పాపు గారికి బదులుగా క్రైస్తవ మత పెద్దగా అంగీకరించి, ప్రాణాలను కాపాడుకోమని నచ్చజెప్ప జూశాడు. కానీ జాన్ పవిత్ర శ్రీసభ బిడ్డగా, ఆ మాటలను లెక్కచేయలేదు. దానితో జాన్ని మరలా కారాగారంలో నెట్టి రోజుల తరబడి చిత్ర హింసలుపెట్టారు. ఎడినెబరో లో జరిగిన రెండవ విచారణలో కూడ జాన్ ఓగిల్వి, శ్రీసభ పక్కం వైపు దైర్యంగా మాట్లాడాడు. దానితో వారు విసుగు చెంది, అతనిని గొడ్డను బాదినట్టు బాదారు. ఎనిమిది రోజుల పాటు గోళ్ళక్రింద సూదులు గ్రుచ్చి, బండలపై ఈడ్చి, కొరడాలతో కొట్టి, ఓగిల్విని అనలు ఒక్క క్షణం కూడా నిద్ర పోనివ్వుతండా, సైనికులు వంతుల వారీగా కాపలా కాశారు. కునుకు తీయబోయినప్పుడల్లా, విపరీతంగా కొట్టి, బాధించారు. మరొక్క క్షణం నిద్ర లేకుండా ఉంటే జాన్ మరణిస్తాడని భావించిన తరువాతనే, అతనిని ఒక రోజంతా వదలి వేశారు. డిసెంబరు 22న మూడవ విచారణ జరిపి, పూజకు వచ్చిన కతోలిక విశ్వాసుల పేర్లను బయట పెట్టమన్నారు. కాని జాన్ ఓగిల్వి పెదవి విష్టలేదు.

జాన్ ఓగిల్వి గ్లాస్సో లోని చెరసాలలో ఉన్నప్పుడు, తన అరెస్టు, విచారణల సారాంశాన్ని రహస్యంగా కాగితాలపై ప్రాసి, తోటి బైటీల ద్వారా జేసుసభ ఆధిపతులకు పంపాడు. 1615 జనవరి 18న స్వయంగా రాజుగారు జరిపిన విచారణలో, క్రైస్తవుల ఆధిపతి రోమాపురిలోని జగద్గురువులే కాని, ఈ లోకపు రాజులెంత మాత్రం కాదని, కుండ బద్దలు కొట్టినట్టు జాన్ వెప్పాడు. ఇక మరణ శిక్ష తప్పదని గ్రహించిన జాన్, మరణానికి ఆయత్త పడసాగాడు. మార్చి 10న జరిగిన చివరి విచారణలో ఓగిల్వికి మరణ దండన విధించారు.

జాన్ ఓగిల్వీ తన మరణ దండన నాడు అనగా 1615, మార్చి 10న నిర్భయంగా నిర్ణిత స్థలం చేరుకుని, సువిశేష వాక్యాలను ఆక్షరాలా అమలు పరుస్తా, ఉరివేసే వ్యక్తిని గాఢంగా ఆలింగనం చేసుకుని, కొంతసేవ దేవుని ప్రార్థించాడు. పిమ్మట నిచ్చెన ఎక్కు ఉరిత్రాదును ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఉరివేసే తలారి, ఓగిల్వీ చేతులను కట్టివేసాడు. అనంతరం పునీతుల నామాలను ఉచ్ఛరించి “ప్రభూ! నామీద దయగా నుండంది. ప్రభూ! నా ఆత్మను స్వీకరించండి” అని ప్రార్థించి, జాన్ తన ఆత్మను ప్రభువుకు సమర్పించాడు. అంతలో నేవకుడు నిచ్చెనను త్రోసివేయటంతో, జాన్ మరణించాడు. జాన్, తన మరణానికి ముందు తనతో రహస్యంగా ఉంచుకున్న జపమాలను, అక్కడి జనుల గుంపులోనికి విసిరాడు. కతోలిక మత శత్రువెన ఒక సోదరుడు ఆ జపమాలను చేజిక్కించు కున్నాడు. జాన్ ఓగిల్వీ మరణాంతరం, ఆ ప్రోటస్టంట్ సోదరుడు మారు మనస్సు పొంది, కతోలిక మతాన్ని స్వీకరించి, జీవితాంతము వరకు చక్కని కతోలిక విశ్వాసంతో జీవించాడు. ముప్పుది ఆరేండ్లకే తన కతోలిక విశ్వాసం కొరకు స్క్యూల్యాండ్లో వేదసాక్షి మరణం పొందిన జాన్ ఓగిల్వీని, పదకొండవ భక్తినాథ జగద్గురువులు 1929 డిసెంబరు 22న ధన్యలుగాను, 1976లో పునీతులుగాను ప్రకటించారు. పునీత జాన్ ఓగిల్వీ గారి పండుగ మార్చి 10.

పునీత జాన్ ఓగిల్వీ

సేవాతత్పరుడు

9. పునీత అల్ఫోన్స్ రోడ్రిగ్స్ (1533-1617)

మజోర్స్ దీవిలోగల జేసుసభ గృహములో సభ్యులందరూ భోజనం చేస్తున్నారు. అరోజు అక్కడే వారి మండలాధిపతి కూడా ఉన్నారు. అలవాటు ప్రకారం భోజన సమయంలో బైబిలు గ్రంథ పరనం జరుగుతుంది. ఆ పరనం ముగియగానే అల్ఫోన్స్ విధేయతను, మండలాధిపతి పరీక్షింపదలచి, “బ్రదర్ అల్ఫోన్స్, నీవు లేచి గ్రీకు భాషలో ప్రసంగం ఇస్తావా?” అని అడిగాడు. మిగిలిన సభ్యులందరూ అల్ఫోన్స్ కు గ్రీకు భాష గాని, లతీను భాష గాని అసలు తెలియనందున, ఏమి జరుగుతుందో యని కలవర పడ్డారు. కాని అల్ఫోన్స్ నిబ్బరంగా లేచి, ప్రసంగ వేదిక వద్దకు వెళ్లి, సభ్యులనందరినీ చూస్తూ “కీరియో ఎలెయసోన్, క్రీస్తే ఎలెయసోన్, కీరియో ఎలెయసోన్” (ఏలినవారా, దయచూపండి. క్రీస్తువా...) అని ఎలుగెత్తి, చెప్పిన దానినే పలుమార్లు చెప్పసాగాడు. మండలాధిపతి సవ్యానాపుకుంటూ “బ్రదర్! ఇక చాలు. దిగి రమ్య” అని పలికాడు. అల్ఫోన్స్ రోడ్రిగ్స్ విధేయతకు ఇది ఓ మచ్చుతునక మాత్రమే. అల్ఫోన్స్ ఎంతో ఓర్చు, వినయ, విధేయతలు కలవాడు. దేవుని అధికముగా సంతోషపరచేది విధేయతేనని తెలుసుకున్న అల్ఫోన్స్, సభాధిపతులు ఏ పని చెప్పినా, పసివాని హృదయంతో, శ్రద్ధతో చేయడము అలవాటు చేసుకున్నాడు. దేవుని చిత్తాన్ని ప్రతి చిన్న విషయంలో కూడ పాటించాలని ఆయన అభిలపించేవాడు.

అల్ఫోన్స్ రోడ్రిగ్స్ 1533 జూలై 25న స్పెయిన్ లోని సెగోవియాలో జన్మించాడు. అతని తండ్రి ఉన్ని బట్టల వ్యాపారం చేసి, కుటుంబాన్ని పోషించేవాడు. అతనికి పదకొండు మంది పిల్లలు. ఇన్నాసిన వారి సహచరుడైన పీటర్ ఫెబర్ ద్యూరా సంక్లేపం సేర్పుకుని, వారి చేతుల మీదుగానే అల్ఫోన్స్ ప్రథమ దివ్య సత్ప్రసాదం స్వీకరించాడు. కొంతకాలానికి తండ్రి మరణించడంతో, చదువులు చాలించి, తండ్రి చేసిన వ్యాపారాన్ని కొనసాగించాడు. పిమ్మట మరియ సువారెన్సు వివాహమాడి, అయిదేండ్రు వివాహ జీవితం గడిపాడు. అనంతరము భార్య, వారికి కలిగిన ముగ్గురు పిల్లలు కూడా వరుసగా మరణించారు. అల్ఫోన్స్ కు వ్యాపారంలో కూడా నష్టాలు వచ్చాయి.

ఈ సమయాలతో అతడు తొమ్మిదేండ్రపాటు మానసిక వ్యధ ననుభవించాడు. అప్పుడప్పుడు ఆధ్యాత్మిక గురువు వద్దకు వెళ్లి కష్టాలను, కడగండ్లను అల్ఫోన్స్ చెప్పుకునేవాడు.

ఆ గురువు సలహాపై ప్రార్థన చేయడంతో, దేవునికి చాలా దగ్గరయ్యాడు. దేవుని సేవ చేయడలచి, జేసుసభ గురువిద్యార్థిగా ప్రవేశము కోరాడు. అలోఫోన్సుసు వయస్సు మీరినందున, ఆరోగ్యం సరిలేనందున, జేసుసభ గురువులు అతని కోర్కెసు మన్మించలేదు. బ్రదరుగానైనా చేర్చుకోమని అభ్యర్థించినా, వారు సమ్మతించలేదు. కాని వారి మండలాధిపతి మాత్రం “అలోఫోన్సు గురువుకు అనర్పుడు కావచ్చు. బ్రదర్ కావటానికి అనర్పుడు కావచ్చు. కాని పునీతుడు కావటానికి అనర్పుడు కాదు గదా” యని బ్రదరుగా జేసుసభలోనికి చేర్చుకున్నారు.

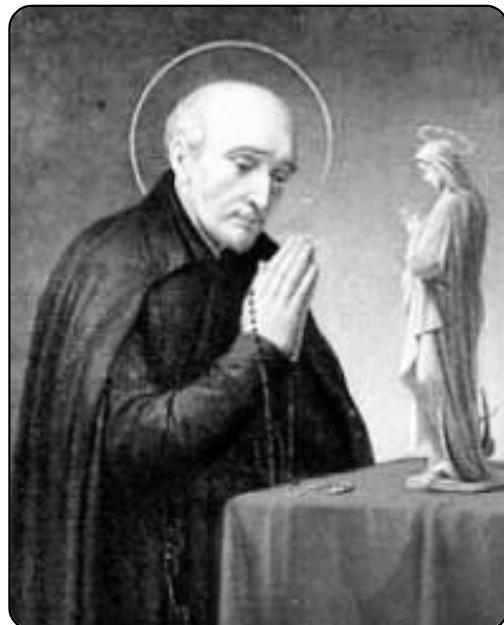
1571లో శిక్షణానంతరం అలోఫోన్సును, స్పెయినులోని మొంటె సియోన్ కళాశాలకు పంపారు. ఆ కళాశాలలోనే 46 సంవత్సరాల పాటు సేవ చేసి, తన జీవిత గమ్యం చేరుకున్నాడు. 1579లో కళాశాల ద్వారపాలకునిగా అలోఫోన్సు నియమింపబడ్డాడు. అది ఎంతో ఓర్పుతో కూడుకున్న పని. గురువుల సలహాలకై ఎందరో నిత్యం వచ్చి పోతూ ఉంటారు. మరి కొందరు రోగులపై ప్రార్థనల కొరకు వస్తుంటారు. వారందరిని ఆప్యాయంగా పలకరించి, వారి అవసరాలను తెలిసికొని, వారికి కావలసిన గురువులను పిలిపించి, అందరి అవసరాలను తీర్చేవాడు అలోఫోన్సు. కొందరు అతనితో సంస్ఖారం లేకుండా ప్రవర్తించినా, అతడు కించిత్తు కూడా బాధ పడేవాడు కాదు. అలోఫోన్సును ఆట పట్టించటానికి, పోకిరి బాలురు గంటలాగి, మూలన దాక్కునేవారు. అలోఫోన్సు తనలో తాను నమ్మకునే వాడేగాని, ఎన్నడూ గొణగలేదు.

బయట గంట ప్రోగినప్పుడల్లా, సాక్షాత్తు భగవంతుడే తలుపు వెలుపల వేచియున్నాడని భావించి, “ప్రభూ, నేను వస్తున్నాను” అని ఎంతో ఆత్మతతో తలుపు తెరచేవాడు. అతని సౌమ్యతను గమనించిన వేల మంది సందర్భకులలో ఎవరూ, ఆ ద్వార పొలకని మరచిపోరు. అతని భక్తి భావమును చూచి, పలువురు అతని సలహాలకై మరలా వచ్చేవారు. మధ్యాహ్న సమయంలో కళాశాల విద్యార్థులు అనేకులు వచ్చి, తమ సమస్యలను చెప్పుకుని సలహాలను పొందేవారు. ఆ విద్యార్థులే గురువులుగా, వ్యాపారులుగా, సంసారులుగా స్థిరపడిన తరువాత కూడా, తీరిక సమయాలలో తమ మిత్రుడైన అలోఫోన్సు వద్దకు వచ్చి, జీవిత సమస్యలను ఆప్యాయంగా చర్చించేవారు.

చేతిలో జపమాల లేకుండా అలోఫోన్సు ఎవరికి కనిపించలేదు. ఎందుకనగా అలోఫోన్సుసుకు మరియుమాతపై భక్తి చాల ఎక్కువ. మరియ మాత నిష్పత్తంక ఉధృవమును గురించి శ్రీసభ ప్రకటించుటకు మూడు వందల యొండ్ల పూర్వమే అలోఫోన్సు ఆ విషయమై

గట్టిగా ప్రసంగించేవాడు. ఎవరైనా “నీవంత గట్టిగా ఎలా చెప్పగల” వని ప్రశ్ననే “మరియుమాతే నాతో స్వయంగా చెప్పింది” అని భక్తితో చెప్పేవాడు అల్ఫోన్సస్. బాలురకు, అతడు సోదాలిటీ సమావేశాలు ఏర్పరచి, మరియుమాతపై భక్తి పెంపాందింపజేశాడు. అడిగిన బాలురకు మరియుమాత ప్రార్థనలు ప్రాసి ఇచ్చేవాడు. వివిధ మత సంబంధ విషయాలపై సంభాషణా శైలిలో, పలు వ్యాసములు త్రాసి, పలుపురిని దేవుని వైపు నడిపించాడు. అల్ఫోన్సస్ సలవోలను పొందియే పీటర్ క్లేవర్, దక్కణ అమెరికా వెళ్లి, నీగ్రో బానిసల సేవచేసి, పునీతుడయ్యాడు.

ఆ విధంగా అతి సాధారణ ద్వారపాలకుని కర్తవ్యాన్ని, అసాధారణ రీతిలో కొనసాగించి, దేవుని చిత్తాన్ని నెరవేల్చిన అల్ఫోన్సస్, రెండేడ్లపాటు వృద్ధావ్యంతో బాధపడి 1617 అక్టోబరు 31న జేసు మరియ పవిత్ర నామములను ఉచ్చరిస్తా, పరలోక ప్రాప్తి చెందాడు. అల్ఫోన్సస్ను పశ్చండవ సింహారూపులు పాపుగారు 1825లో ధన్యులగా ప్రకటించారు. 1888 జనవరి 15న అల్ఫోన్సస్ను పదమూడవ సింహారూపులు పాపుగారు పునీతునిగా ప్రకటించారు. పునీత అల్ఫోన్సస్ రోడ్రిగ్స్ గారి పండుగ అక్టోబరు 31.

పునీత అల్ఫోన్సస్ రోడ్రిగ్స్

వేద పారంగతుడు

10. పునీత రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ (1542-1641)

“అతని పాండిత్యానికి ధీతైన వారు శ్రీసభలో మరి ఎవరూ లేనందున అతనిని కార్దినల్గా ఎన్నుకుంటున్నాను” ఇవి రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ గురించి జగద్గురువులు ఎనిమిదివ క్లెమెంట్ గారు చెప్పిన మాటలు. ఈ మాటలను బట్టి, రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ ఎంత గొప్ప మేధావులో మనకు కొట్టాచ్చినట్లు తెలుస్తుంది. మేధావి, పండితుడైన రాబర్ల్ తన పాండిత్యముతో వివిధ పౌఢాలలో, శ్రీసభకు ఎనలేని సేవ చేశాడు.

రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ 1542 అక్టోబరు 4న ఇటలీలో జన్మించాడు. అతడు రెండవ మార్పులన్ జగద్గురువుల మేనల్లుడు. బాల్యం నుండి రాబర్ల్ శ్రద్ధగా చదువుకున్నాడు. చదువులు ముగిసిన పిమ్మట, రాబర్ల్ జేసుసభలో చేరుటకు ఉత్సాహం చూపగా, తండ్రి వద్దని వారించాడు. కానీ రాబర్ల్ పట్టుదల చూపటంతో, రాబర్ల్ తండ్రి రోములోగల జేసుసభ అధినేతకు, తన కుమారుని జేసుసభలో చేర్చుకోమని, అతని దైవ హిలువు స్థిరమైనదో కాదో తెలుసుకొనటానికి, రాబర్ల్ ను ఒక యేడాది పాటు ఇంచీవద్దనే ఉండనిమ్మని కోరుతూ లేఖను ప్రాశాడు. విషయ ప్రాధాన్యత నెరిగిన సభాధినేత, ఈ అసాధారణ కోర్కెను మన్మించారు. రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ ప్రాధమిక శిక్షణానంతరం, 1560 సెప్టెంబరు 16న రోమాపురిలో ప్రథమ ప్రతములను తీసుకున్నాడు.

చక్కని తెలివి తేటలు, వినయ విధేయతలు కలిగిన రాబర్ల్, రోమన్ కళాశాలలో తత్వశాస్త్రం అభ్యసించాడు. అతని ప్రసంగాలంటే పాదువా, వెనిస్, మండోవి, ప్లాచెన్స్ నగర ప్రజలు చెవి కోసుకునేవారు. రాబర్ల్ తన జీవితంలోని మొట్టమొదటి ప్రసంగం ఇచ్చే సమయంలో, ఆ దేవాలయంలోని ఒక స్థ్రీ మోకాళ్ళాని, భక్తితో ప్రార్థించసాగింది. ఆమె ప్రార్థనకు కారణమడుగగా “ప్రసంగ వేదికపై గడ్డంలేని ఆ యువకుణ్ణి గమనించి, అతడు ప్రసంగాన్ని మధ్యలో ఆపి, జేసుసభకు తలవంపులు తీసుకుని రాకుండా ఉండేందుకై ప్రార్థిస్తున్నానని” ఆ స్థ్రీ సమాధాన మిచ్చింది. కానీ రాబర్ల్ ఏనాడూ జేసుసభకు తలవంపులు తీసుకొనిరాలేదు. రాబర్ల్ తన ప్రసంగాలను స్వయంగా ఎంతో కష్టపడి ప్రాసుకుని, కడు ఉత్సాహంతో దైవ వాక్యాన్ని బోధించేవాడు. గంటలేప పట్టే లాటిన్ ప్రసంగమేనా, అతనికి ఒకసారి చదువుకుంటే కంతో పారమయ్యేదట. రాబర్ల్ బెల్లార్మిన్ పాదువాలో వేదాంత విద్య ముగించి, గురువుగా 1570లో అభిషిక్తుడు య్యాడు. తదనంతరము లూవెన్ విశ్వవిద్యాలయములో ఏడు సంవత్సరాల పాటు, అత్యంత ప్రతిభతో వేదాంత శాప్తాన్ని బోధించాడు.

మత సంస్కరణోద్యమకారుల అభ్యంతరాలను సహేతుకంగా, చక్కని సమాధానాలతో, త్రిప్పి కొట్టగల సామర్థ్యాన్ని గమనించిన పెద్దలు, రాబర్ల్ ను రోమన్ కళాశాలలోని వివాదాస్పద

వేదాంత శాస్త్ర పీఠానికి అధివత్తిగా నియమించారు. శ్రీసభను వివిధ, విభిన్న సిద్ధాంతాలతో అతలాకుతలం గావిస్తున్న తరుణంలో, అతని ఉపన్యాసాలు, క్రిస్తవ విశ్వాసానికి స్పష్టతను, సమగ్రతను చేకూర్చాయి. అవి వ్యతిరేకవాదుల వాదములను, కారణసహితంగా త్రిప్రి కొట్టుటకు, గురు విద్యార్థులకు, సహా ఆధ్యాపకులకు ఎంతో ఉపకరించాయి. వివాదాన్ని వేదాంత విషయాలపై అతడు చేసిన ప్రసంగాలు మూడు సంపుటాలుగా వెలువడి, అనతి కాలములోనే ఇరవైకి పైగా పునర్యుద్రణలు పొందాయి. ఆ కాలం లోనే జగద్గురువులు అతనిని లతీను బైబిలును సవరించమని, గ్రీకు బైబిలుకు సరికొత్త మేలు ప్రతిని తయారుచేయమని కోరారు.

1598లో రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మైన్ వెలువరించిన “సంక్లేప గ్రంథము” పిన్నలకు ప్రీతిపాత్రమై, అరవై రెండు భాషల లోనికి అనువదింపబడింది. రాబ్ర్ట్, రోమన్ కళాశాలలో 1588 నుండి 1592 వరకు ఆధ్యాత్మిక గురువుగా పని చేశాడు. వారి జ్ఞాన బిడ్డలలో పునీత ఆలోషియన్ గొంజాగ గారు కూడ ఒకరు. 1594లో నేపుల్నీ జేసుసభ మండలాధిపతి గాను, ఎనిమిదవ క్లమెంట్ జగద్గురువులకు వేదాంత విషయాలపై వ్యక్తిగత సలహారూని గాను నియమింపబడ్డాడు. రాబ్ర్ట్ భక్తితత్తురతను, తెలివి తేటలను గమనించిన జగద్గురువులు, 1599 మార్చి మూడున రాబ్ర్ట్ను కార్దినల్గా ఎన్నుకున్నారు. రాబ్ర్ట్ కార్దినల్ అయినప్పటికి, అతి సాధారణ జీవితాన్ని జీవించి, పలువురికి మార్గదర్శకమయ్యాడు.

1602లో క్లమెంట్ జగద్గురువులు, కార్దినల్ బెల్లార్మైన్ను ‘కపువా’ ఆర్చిబిప్ప్టగా నియమించారు. కపువా మేత్రాసనాభివృద్ధికి బెల్లార్మైన్ తీవ్ర కృషి చేశారు. ముఖ్యంగా పేదవారిపై కరుణతో మేత్రాసన మిగులు ధనాన్యంతా పంచి పెట్టాడు. క్లమెంట్ జగద్గురువుల మరణానంతరము 1605లో జరిగిన జగద్గురువుల ఎన్నికలో రాబ్ర్ట్ పాల్గొన్నాడు. జగద్గురువులుగా ఎన్నికన ఒక నెలలోనే లియో పాపుగారు మరణించగా, మరియుక ఎన్నిక జరిగింది. జగద్గురువుల పదవికి రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మైన్ పేరు ప్రముఖంగా వినిపిస్తున్న తరుణంలో “ఈ పదవి నుండి నన్ను రక్షించండి” అని ప్రభువుకు రాబ్ర్ట్ ప్రార్థనలు సలిపాడు. 1605 మే 16న జరిగిన ఎన్నికలో అయిదవ పాల్ పాపుగారు ఎన్నికయ్యారు. 1605 నుండి 1621 వరకు రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మైన్ అయిదవ పాల్ పాపుగారికి వివిధ విషయాలలో ప్రత్యేక సలహా దారుడుగా ఉన్నాడు. పాల్ పాపుగారి మరణానంతరము పదిహేనవ గ్రిగరి జగద్గురువులకు కొన్ని నెలల పాటు సలహాదారునిగా ఉండి, వయోభారముతో పదవి విరమణ చేశాడు. 1621 సెప్టెంబరులో తీవ్ర జ్వరంతో మంచం పట్టి, పదిహేడున జేసు పవిత్ర నామస్వరణ చేస్తూ, రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మైన్ మరణించాడు. తన పాండిత్యముతో శ్రీసభ ప్రతి-సంస్కరణోద్యమానికి మూల స్థంభముగా నిలిచి, అత్యుత్తమ సేవలు అందించిన రాబ్ర్ట్ బెల్లార్మైన్ను 1923 మే 13న పదకొండవ భక్తినాథ పాపుగారు ధన్యులుగా, 1930 జూన్ 29న పునీతని గాను, 1931లో శ్రీసభ వేద పండితని గాను ప్రకటించి గౌరవించినది.

వారి పండగ సెప్టెంబరు 17.

చట్టానికి ప్రతీక

11. పునీత జాన్ బెర్యుమన్ (1599 - 1621)

పునీతుడు అయ్యందుకు గొప్ప గొప్ప కార్యములు చేయవలసిన ఆవసరం లేదు. అతడు ప్రాన్నిన్ శోరివారిలా పలు దేశాలు తిరిగి, ఎంతో మందికి జ్ఞానస్నానం ఇవ్వలేదు. పీటర్ కనీషియన్ వలె, శ్రీసభ క్లేమానిక్ ఎంతో ధైర్యంగా బోధించి, ఉద్ధంధాలు ఖ్రాయలేదు. అతడు చేసిందల్లా స్వల్ప కార్యాలు మాత్రమే. ఆ స్వల్ప కార్యాలనే దైవకార్యాలుగా భావించి, సమగ్రంగా, సంపూర్ణంగా జీవించాడు. అదే అతని పవిత్రత. ఆ పవిత్రతే, అతణ్ణి పునీతుణ్ణి చేసింది. అతడే మన జాన్ బెర్యుమన్.

జాన్ బెర్యుమన్ బెట్టియంలోని ఓ పేదవాని ఇంట 1599 మార్చి 13న జన్మించాడు. తండ్రి చెప్పులు కుట్టి కుటుంబాన్ని పోషిస్తా, బిడ్డలను భక్తి విశ్వాసాలతో, పెంచి పెద్ద జేశాడు. జాన్ బెర్యుమన్ తౌమ్యదేండ్ర ప్రాయములోనే గురువు కాగోరి, కొంతకాలం విచారణ వసతి గృహంలో చేరి, చదువుకున్నాడు. అక్కడే అతడు ప్రార్థన చేయటం, వత్తాను చేయటం నేర్చుకున్నాడు. పేదరికం వలన కొంతకాలం అతని చదువు ఆగిపోయింది. ఆ విషయం తెలిసిన ఒక గురువు, మరియుక గురువు వద్ద నేవకునిగా ఉంచి, చదువుకొనుటకు ఏర్పాటు చేశాడు. ఆ గురువు వద్ద జాన్, ఒక వైపు భోజనశాలలో పనిచేస్తా, మరియుక వైపు చదువుకున్నాడు.

జేసుసభ గురువులు మెక్కిన్లో కళాశాలను 1615లో ఆరంభించగానే, జాన్ ఆ కళాశాలలో చేరాడు. జాన్ ఆ జేసుసభలోనే చేరి, గురువు కాదలచుకున్నాడు. అలోషియన్ గొంజాగ జీవిత చరిత్ర అతనిని అమితంగా ఆకర్షించినందువలన, అతడు జేసుసభలో చేరదలచుకున్నాడు. మేత్రాసన గురువై తన కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటాడనుకున్న జాన్ తండ్రి ఈ విషయం విని, ఎంతో నిరాశ చెందాడు. చివరకు ఎలాగోలా తండ్రి అనుమతి సంపాదించి, 1616 సెప్టెంబరులో మెక్కిన్లోని జేసుసభ నొవిషియేట్ చేరాడు. అక్కడ ముప్పుడి రోజుల ధ్యానాన్ని చేసి, క్రీస్తునాథునితో సన్నిహిత సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకున్నాడు. నొవిషియేట్లో పాటించవలసిన ప్రతి చిన్న నియమాన్ని సంతోషంతో పాటించాడు. “అద్భుతాలు చేయటం, గంటల తరబడి ప్రార్థన చేయటంలో సంపూర్ణత్వం ఇమిది ఉండక, ప్రతినిత్యము చేసే చిన్నచిన్న పనులను సమగ్రంగా, చిత్త శుధితో చేయటంలోనే సంపూర్ణత్వం ఇమిది ఉంది” యను వారి గురువు మాటల అర్థాన్ని గ్రహించిన జాన్, ప్రతి చిన్న కార్యాన్ని దేవుని చిత్తమని తలచి, సంతోషంతో చేసేవాడు.

జాన్ బెర్మున్స్ తల్లి 1616 డిసెంబరులో మరణించటంతో, అతని తండ్రి మెక్కిన్ మేత్రాసనంలో చేరి, వేదాంత విద్య నభ్యసించి 1618లో గురువయ్యాడు. తన తండ్రి ప్రథమ దివ్య బలిపూజలో జాన్ కూడా స్వయంగా పాల్గొన్నాడు. కాని జాన్ తండ్రి, గురువెన ఆరు నెలలకే అకస్మాత్తగా మరణించాడు.

1618 సెప్టెంబరులో ప్రథమ ప్రతములను స్పీకరించిన జాన్, మెక్కిన్లోనే తత్వశాస్త్రం చదువ నారంభించాడు. కాని మూడు వారములకే అతనిని తత్వశాస్త్రం అభ్యసించుటకు రోమాపురికి పంపారు. ఎవరి జీవిత చరిత్ర చదివి, జేసుసభ గురువు కాదలచుకున్నాడో అట్టి అలోషియన్ గొంజాగ గారి గదినే, రోమన్ కళాశాలలో జాన్కు కేటాయించారు. అలోషియన్ ముప్పడి యొక్క సంవత్సరాల క్రితం, అదే గదిలో జీవించాడన్న భావన జాన్ను, సంతోషంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది. జాన్, పెద్దలతో, పిన్నలతో కలిసి మెలసి ఉంటూ, మూడు సంవత్సరాలు తత్వశాస్త్రాన్ని క్షణింగా చదివాడు. అతడు రోము నగరంలోని దేవాలయాలను, పవిత్ర స్థలాలను తరచుగా సందర్శించే వాడు. ఆ ప్రాంతములన్ని అతనికి బాగుగా తెలిసినందున, వచ్చిన యాత్రికులకు వానిని చూపించమని, పెద్దలు జాన్ను కోరేవారు. అతడు సంతోషంతో ఆ పనులను ఒప్పుకునేవాడు.

జాన్ బెర్మున్స్ 1621 మార్చి 19న జరిగిన తత్వశాస్త్ర పరీక్షలో అసమాన ప్రతిభ కనబరచి, ప్రథముడుగా నెగ్గాడు. అతని కుశాగ్ర బుద్ధిని, వాదనా పటీమను మెచ్చిన అతని పెద్దలు, సంఖ్యార్థ తత్వశాస్త్రంలో బహిరంగ చర్చకు సిద్ధపడవలసిందిగా జాన్ను కోరారు. బహిరంగ చర్చకు సమృతించి, పరీక్షల అనంతరము కొంత విశ్రాంతిద్దైనా తీసుకొనక, వెంటనే చర్చకు సిద్ధం కాసాగాడు. జాన్ మూడు మాసాల పాటు అపోరాత్మాలు కష్టపడి, తదేక దీక్షతో చదివి, జూలై 8న 'బహిరంగ వర్ష' జరిపాడు. అప్పటికే అతడు చిక్కి శల్యమయ్యాడు. బహిరంగ చర్చలో అత్యుత్తమ విద్యార్థిగా ఎన్నికైనందున, అగష్ట 8న గ్రీకు కళాశాలలో జరుగబోవు బహిరంగ చర్చలో పాల్గొనమని, కళాశాల పెద్దలు కోరారు. దానికి కూడా వెంటనే ఒప్పుకుని చక్కగా చదివి, ఆ చర్చను దిగ్బ్రజయంగా ముగించి, జ్యారంతో తిరిగి వచ్చాడు. అతని జ్యారం రోజు రోజుకు ఎక్కువై, అతని పరిస్థితి విషమించడంతో, దివ్య సత్పుసాదాన్ని, అవస్థ అభ్యంగనాన్ని ఇచ్చారు. జాన్ తన జీవితంలో అమితంగా ప్రేమించే సిలువను, జపమాలను, నియమాల పుస్తకాన్ని అడిగి తెప్పించుకుని "ఇవి తనకెంతో ఇష్టమైన మూడు వస్తువులని, వీటితో సంతోషంగా మరణిస్తానని" పలికాడు. జాన్ ఆ రాత్రి యంతా ప్రార్థనలో గడిపి, ఆగష్ట 13 ఉదయాన కన్ను మూశాడు. యవ్వన ప్రాయంలోనే ఎంతో పవిత్రత చూపిన జాన్ బెర్మున్స్, 1865 మే 28న ధన్యులుగా, 1888 జనవరి 15న పదమూడవ సింహాయల జగద్గురువులు పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ నవంబరు 26.

12.పునీత పీటర్ క్లేవర్ (1580 - 1654)

అది కొలంబియాలోని కార్బజీనా ఓడరేవు. ఆప్రికా ఖండం నుండి బానిసల ఓడలు వచ్చినప్పుడల్లా, ఒక నల్ల అంగీ గురువు ఆక్కడ ఉండేవాడు. ఓడ ఆగటం తోడనే, ఆ గురువు అందులోకి ఎక్కి ప్రతి నీగ్రో బానిసకు బిస్కట్లు, పండ్లు, కాయలు, చల్లని పానీయాలలో ఏదో ఒకటి స్నేహ పూర్వకంగా అందించి, మనసారా ఆలింగనం చేసుకునేవాడు. సరైన అన్నపానాదులు లేక, నెలలు తరబడి సముద్రంలో ప్రయాణించి వచ్చిన బక్కలిక్కిసు బానిసలకు, అతని పలకరింపు అమృతపు జల్లులా ఉండేది. ఓడ పైభాగాన ఉన్నవారిని, పలకరించిన మీదట, ఓడ క్రింది భాగాన ఉన్న రోగస్తులను పరామర్శించటానికి వెళ్లేవాడు. క్రింది భాగమంతా రోగస్తులతో, శుచి శుభ్రత లేక, దుర్గంధ భూయిష్టంగా ఉన్నా, ప్రేమతో వారి గాయాలకు తైలము పోసి, కట్లు గట్టి, మందులిచ్చి వచ్చేవాడు. ఆ దుర్వాసనను భరించలేక తన అనువాదకులు వెళ్లిపోయినా, ప్రతియొక్కరికి సేవ చేసిగాని, అతడు వచ్చేవాడు కాదు. సేవకు భాషతో పనిలేదని, ఆ నల్ల అంగీ గురువుకు బాగా తెలుసు. ఆ విధంగా నీగ్రోల సేవలో జీవితాన్ని ధన్యం చేసుకున్న వ్యక్తియే పునీత పీటర్ క్లేవర్.

పీటర్ క్లేవర్ స్నేయిను దేశములో 1580వ సంవత్సరంలో జన్మించాడు. యవ్వనశ్రాయంలో గురువు కాదలచి, జేసుసభలో వేండు. ప్రార్థనా జీవితంలో తర్వీదు పొందిన పిమ్మట, మోంటె సియోన్ కళాశాలలో తత్త్వ శాస్త్రం చదివాడు. ఆ కళాశాలలో ఎంతో పునీతుడుగా ప్రసిద్ధి గాంచిన బ్రదర్ అలోఫ్సున్ రోడ్రిగెస్ సాంగత్యం వలన, పీటర్కు బానిసలకు సేవ చేయాలనే తలంపు కలిగింది. క్రీస్తునాథుని కొరకై ఎన్ని త్రమలకైనా ఓర్చి, నూతన దేశాలలో సువార్తా ప్రచారం చేయ నిశ్చయించి, సభాధిపతుల అనుమతి కోరాడు. అనుమతి లభించగానే పీటర్ కార్బజీనాకు పయనమయ్యాడు. అతడు బొగ్గట్టా కళాశాలలో వేదాంత విద్య ముగించి, 1615లో గురువట్టం పొందాడు.

ఆప్పటి నుండి అతని మరణం వరకు పీటర్, నీగ్రో బానిసల సేవలో మునిగిపోయాడు. బానిసలకు బానిస అయిపోయాడు. బానిసల ఓడ రాక గురించి ముందుగానే తెలుసుకుని, వారి కొరకై కాయలు, పండ్లు, ఘలపోరం భిక్షమైతి ప్రోగుచేసేవాడు. వారు రాగానే అందరికీ ఆప్యాయంగా అందించేవాడు. చిక్కి శల్యమై, పలు రోగాలతో బాధపడుతూ, నడువలేని నీగ్రోల నందరిని, అతడే స్వయంగా తన భుజాలపై వేసుకుని, దగ్గరలోగల వారి పాకల వద్దకు స్వయంగా మోసుకొచ్చేవాడు. వారు ఆ పాకలలో ఉన్న

కాలంలో, వారిని నిత్యం దర్శించి, వివిధ పటముల సహాయంతో, క్రైస్తవ వేదాన్ని బోధించి, క్రైస్తవ మతంలోకి స్నేహితిను స్నేహితిను సాంగ్యాన్ని ఒక పండుగలాగా కొనియూడేవాడు. ప్రతియొక్కరికి జ్ఞానస్నాన గురుతుగా చక్కని సిలువ స్వరూపాన్ని ఇచ్చేవాడు. ఈ విధంగా తన జీవిత కాలంలో పీటర్ క్లేవర్ మూడు లక్షల మంది నీగ్రో బానిసలకు జ్ఞానస్నానం భాగ్యం కల్పించాడు.

పీటర్ ప్రతి సంవత్సరం అన్ని ప్రాంతాలలోని నీగ్రోలను సందర్శించి, వారి క్రైస్తవ జీవితాలను మెరుగు పరచేవాడు. తీరిక వేళలలో బహిరంగంగా, సంతలవద్ద బానిసలకు బోధించేవాడు. క్రీస్తుపై గల ప్రేమతో ఏనాడూ విక్రాంతి తీసుకొనక, బానిసలకు తన సర్వస్వాన్ని ధారపోశాడు. కొంతకాలం పీటర్, స్పానిష్ వారి ముట్టడికి గురైన దీవులలో పట్టబడిన ఆంగ్లేయ, డచ్చి ఖైదీల మర్యాద కూడ పని చేశాడు. పీటర్ క్లేవర్ భక్తి ప్రవత్తలు గమనించిన క్రైస్తవ ఖైదీలు పలువురు కతోలిక శ్రీసభలో చేరారు. ఆ విధంగా పీటర్ ముప్పది అయిదు సంవత్సరాలు పాటు నిస్సహాయులైన ప్రజల కెందరికో, ఆప్టులలో ఆప్టుడే, బాధలలో బంధువై, ప్రేమను పంచి ఇచ్చి, క్రీస్తు రక్షణ కార్యంలో పాలు పంచుకున్నాడు.

1650లో కార్డినా ప్రాంతములో పేగు వ్యాధి వ్యాపించింది. అప్పటికే నీగ్రో బానిసల సేవలో పీటర్ దేహం పండిషోయింది. శక్తియంతా జ్యోతించుకుపోయింది. జేసుసభ గురువు లందరూ పేగు వ్యాధి బాధితుల సేవలో, తల మునకలై ఉన్నారు. ఆ సమయంలో వృద్ధుడైన పీటర్ క్లేవర్కు ఆసరాగా ఒక నీగ్రో సేవకుని ఉంచారు. కాని అతడెన్నడూ పీటర్ను శ్రద్ధగా గమనించలేదు. పీటర్కి పెట్టిన అన్నం కూడ దొంగతనం చేసి తినేవాడు. పైపెచ్చు నిస్సహాయుడైన పీటర్ను, పలువిధాలుగా అవమానించేవాడు. కాని పీటర్ క్లేవర్ ఆ విషయాన్ని ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఆ విధంగా నాలుగేండ్లు కష్టాల పాలయ్యాడు. అతని పరిస్థితి 1654 సెప్టెంబరులో మరింత విషమించింది. ఈ విషయాన్ని తెలుసుకున్న నీగ్రోలు అనేకులు, తమ ఆపమిత్రుని కడసారిగా చూచుకోవటానికి వచ్చారు. కాళ్ళు చేతులు ముద్ద పెట్టుకుంటూ, పెద్దగా ఏడ్చి, తమ కృతజ్ఞత తెలువుకున్నారు. ఎంతో భక్తితో ఆ పునీతుని గుర్తుగా, గదిలోనున్న వస్తువులన్నింటిని, తలకొకటి తీసుకొని పోయి, భద్ర పరచుకున్నారు. చివరకు పీటర్ క్లేవర్ సెప్టెంబరు 8న దైవసాన్నిధ్యము చేరుకున్నాడు. పీటర్ క్లేవర్ను 1850 జూలై 20న తొమ్మిదివారికి నీగ్రో బానిసలకు పోపుగారు ధన్యాలుగా ప్రకటించగా, 1888 జనవరి 15న పదమూడవ సింహాయల పాపుగారు పునీతులుగా ప్రకటించారు. వారి పండుగ సెప్టెంబరు 9.

మరవనాటిసంబంధకుడు

13. పునీత జాన్ డి బ్రిట్స్ (1647-1693)

జాన్ డి బ్రిట్స్ పోర్చుగల్ దేశములోని లిస్ట్రెన్లో 1647 మార్చి 1న జన్మించాడు. రాజ పంశీయుడైన జాన్ డి బ్రిట్స్, పోర్చుగల్ యువరాజు బాల్యం నుండియే స్నేహితులు. ఆ యువరాజే, తరువాత రెండవ పీటర్ పేరుతో పోర్చుగల్ దేశానికి రాజయ్యాడు. బాల్యంలో జాన్ వ్యాధికి గురి కాగా, అతని తల్లి శౌరివారిని, స్వస్థత చేకూర్చుమని వేదుకున్నది. ఆ వ్యాధినుండి కోలుకుంటే, జేసుసభ గురువుల అంగీని, సంవత్సరంపాటు జాన్కు వేస్తానని మ్రొక్కుకుంది. జాన్కు స్వస్థత చేకూరగానే, ఆ గురువుల అంగీని సంవత్సరం ధరించి, రాజుగారి సభలో తన పని తాను చేసుకుంటూ, తన తల్లి మొక్క తీర్చుకున్నాడు. ఆ సమయంలోనే ప్రాస్చిన్ శౌరివారి వలె, దేశ దేశాలు తిరిగి, మతప్రచారం చేయాలని, దానికి జేసుసభలోనే చేరాలని జాన్ డి బ్రిట్స్ నిశ్చయించుకున్నాడు. కాని అతని తల్లి బియాట్రీన్ అందుకు సమ్మతించలేదు. అతనిని రాజుగారు, రాకుమారుడు, రాజసభలోనే ఉండిపోవలసిందిగా కోరారు. కాని జాన్ తన నిర్ణయాన్ని మార్చుకోలేదు.

1662లో జాన్ డి బ్రిట్స్ జేసుసభలో చేరి, సోఫియీట్, తత్వశాస్త్రం ముగించాడు. భారతదేశానికి తనను మత ప్రచారకునిగా పంపవలసినదిగా సభాధినేతకు లేఖ ప్రాయగా, వారందుకు సమ్మతించారు. బ్రిట్స్ వేదాంత విర్యును ముగించి 1673లో గురుపట్టం పొందాడు. జాన్ భారతదేశం వెళ్ళసున్నాడని తల్లి తెలుసుకుని, ఆ నిర్ణయాన్ని అధికారులచే మార్చించాలని శత విధాలా ప్రయత్నించింది. కాని ఆమె కుమారుడే వెళ్లాలని, స్వయంగా కోరుకున్నాడు కావున ఆమె ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు.

జాన్ డి బ్రిట్స్, పలువురు జేసుసభ సభ్యులతో కలసి, 1673 మార్చి 15న లిస్ట్రెన్ నుండి భారతదేశానికి బయలుదేరి, గోవా చేరుకున్నాడు. గోవాలోని గురువిద్యాలయములో బోధించవలసినదిగా, జాన్ డి బ్రిట్స్ ను కోరగా ‘భారత దేశానికి వచ్చినది వేదసాక్షిగా మరణించటానికి’ గాని, మంచి ఉపాధ్యాయునిగా పేరు గడించటానికి కాదంటూ’ సృష్టింగా చెప్పాడు. అతనిలోని ఉత్సాహాన్ని, దైర్ఘ్యాన్ని గమనించి, జాన్ డి బ్రిట్స్ ను, మధురై మండలానికి పంపారు.

ఆనాటి మధురై మండలం నేచి తమిళనాడు రాష్ట్రమే. అప్పటికే ఆ ప్రాంతంలో అనేకులు క్రైస్తవ మతం స్వీకరించారు. జాన్ డి బ్రిట్స్ మధురై మండలం చేరే సమయానికి, జేసుసభ గురువులు కొందరు పండార స్వాములు’గా క్రైస్తవ మతాన్ని వ్యాపి చేయసాగారు. జాన్ డి బ్రిట్స్ ను పెద్దలు అన్ని కులాల వారికి దైవవాక్యాన్ని బోధించిన్నెన ‘పండార స్వామి’గా 1674లో నియమించారు. ఆనాటి నుండి జాన్ డి బ్రిట్స్ తలకు ఎర్రని

తలపొగా చుట్టి, కాషాయ ప్రస్తాలు ధరించి, నుడుటిపై విభూది రేఖలతో, ఉపవాసాలు చేస్తూ, శాకాహారం భుజిస్తూ, చావపై నిద్రిస్తూ, నియమ నిష్టలు కలిగిన సన్మాసిగా జీవించసాగాడు. హిందూ సాంప్రదాయములను అనుసరిస్తూ, అరబ్బములలో, ఆశ్రమాలలో వడకము (ధ్యానము) లేర్పాటుచేశాడు. జాన్ డి బ్రిట్స్ ఈ విధంగా కలిన జీవితం జీవిస్తూ, తంజావూరు, జింజి రాజ్యములలో బోధించసాగాడు. జాన్ 1677 తపస్సాలంలో మూడు వందల మందికి జ్ఞానస్నానమిచ్చాడు.

మధురై మండలములో పదకొండు సంవత్సరాలు వనిచేసిన పిమ్మట, జాన్ డి బ్రిట్స్ ను 1685లో మండలాధిపతిగా నియమించారు. ఆ కాలంలో ఏ గ్రామంలో, ఏ చిన్న విపత్తు సంభవించినా, అది క్రైస్తవుల వలననే సంభవించినదని, పుకారుపుట్టించి, క్రైస్తవులను, క్రైస్తవ గురువులను పట్టుకొని, చిత్రహింసల పాలుచేసేవారు. జాన్ డి బ్రిట్స్ ఈ విధంగా కొన్నిసార్లు కష్టాల పాలయ్యాడు. క్రైస్తవ మతంలోనికి ఎక్కువమందిని స్నేకరిస్తున్న కారణంగా, జాన్ డి బ్రిట్స్ ను బ్రాహ్మణులు కుట్ర పన్ని చంపదలచి 1686లో బ్రిట్స్ ను, అతని

ఉపదేశులను పట్టి బంధించారు. వారికి మరవ పాలనాధికారి మరణ శిక్ష విధించి, రాజుగారి ఆమోద ముద్రకై ఆగారు. ఆ నెల రోజులలో వారిని కొరదాలతో కొట్టని రోజు లేదు. వారి ఒళ్ళంతా పచ్చి పుండులా తయారైనా, ఎర్రటి ఎండలో మాడిపోతున్న బండలపై పండజెట్టి, బాధించేవారు. ఆ విధంగా జాన్ డి బ్రిట్స్ ను నెల రోజుల పాటు చిత్రహింసల పాలుచేసి, రామనాథపురంలో గల మరవ రాజు వద్దకు తీసుకొని పోయారు. రాజు, బ్రిట్స్ మత సిద్ధాంతాలను తెలుసుకుని, క్రైస్తవ మతాన్ని మరింత వివరించమని బ్రిట్స్ ను కోరాడు. బ్రిట్స్ వివరణను విన్న తరువాత, రాజు ఎంతో మంది ప్రతిఫుటిస్తున్నా బ్రిట్స్ ను, అతని అనుచరులను విడుదల చేశాడు.

ఈ చిత్రహింసలానంతరము, భారతదేశంలో క్రైస్తవ మత వ్యాప్తిపై పోర్చుగల్ దేశంలో ఏర్పాటు చేసిన సమావేశానికి హోజరయ్యిందుకు, జాన్ డి బ్రిట్స్ బయలుదేరాడు. అతని కంటే ముందుగానే, అతని సన్మాన జీవితం, చెరసాల జీవితం, చిత్ర హింసల విపరాలు ఐరోపా భండం చేరుకున్నందున, అతడు పోర్చుగల్ చేరినప్పుడు, అతనికి వీరస్వాగతం లభించింది. తన చిన్ననాటి స్నేహితుడు పోర్చుగల్ రాజు వద్దకు వెళ్ళినా, కాషాయ వస్తుములతోనే వెళ్లి, శాకాహారాన్నే భుజించారు. భారతదేశ క్రైస్తవ మత ప్రచారకుల సాహసాపేత జీవితాన్ని, ఆక్రూడి జేసుస్థ సభ్యులకు, మిత్రులకు ఉత్సాహకరంగా వర్ణించి చెప్పాడు. వృద్ధురాలైన తన తల్లిని కూడ సందర్శించాడు జాన్. ఈసౌరి కుమారుడు చేస్తున్న గొప్ప గొప్ప కార్యములు విని, ఆమె సంతోషంతో జాన్కు వీడోలు చెప్పింది.

జాన్ డి బ్రిట్స్ 1690లో భారతదేశానికి వచ్చి, తన మధురై మండలంలో వేద ప్రచార కార్యక్రమములలో మునిగి పోయాడు. అతడు చేసిన కృషి వలన, రెండు

సంవత్సరాలలో పది వేల మందికి పైగా జ్ఞానస్నానం తీసుకున్నారు. 1686లో మరవరాజు అతనిని వదిలిపెడుతూ, తిరిగి తన రాజ్యంలో ప్రశేషించవద్దని శాసించినా, ఆ రాజ్యంలో ప్రశేషించి, రాత్రి వేళలందు రహస్యంగా పూజ సమర్పిస్తూ, కొందరికి జ్ఞానస్నానమిష్టాగాడు. ఆ విధంగా జ్ఞానస్నానం స్మీకరించిన వారిలో, మరవ రాకుమారుడగు తడయ దేవర్ ముఖ్యాడు. తడయ దేవర్ హర్షీకులు, మరవ రాజ్యాన్ని పాలించారు. అతనికి క్రెస్తవ మత సిద్ధాంతాల పట్ల ఆసక్తి కలిగి, జాన్ డి బ్రిట్స్‌ను పిలువ నంపాడు. జాన్ డి బ్రిట్స్ తడయ దేవర్ను 1693 జనవరి ఆరున సందర్శించాడు. అతనికి పలువురు భార్యలుస్నందున, మొదటి భార్యను మాత్రమే స్మీకరించి, మిగిలిన వారిని విడచి పెట్టిన పిమ్మటనే జ్ఞానస్నానం స్మీకరించవచ్చని, జాన్ డి బ్రిట్స్ తడయ దేవర్కు చెప్పాడు. తడయ దేవర్ ఆ విధంగా ఇతర భార్యలను వదలిపెటి, జ్ఞానస్నానం పొందాడు.

ఆ విధంగా వెళ్ళగొట్టబడిన భార్యలలో నొక భార్య, అప్పటి మరవ రాజుగారి సోదరుని కుమార్తె కావటంతో, కథ మరో మలుపు తిరిగింది. కుమార్తె చెప్పిన విషయాలను విన్న మరవరాజు ఆగ్రహించుకున్నాడై, బిట్టోను వంపదలచి, జనవరి 4న ల్రిట్స్‌ను తైదు చేసి, రామనాథపురం చెరసాలకు వంపాడు. క్రెస్తవ వేదాన్ని తన రాజ్యంలో బోధించినందుకు శిక్షగా, మరవరాజు జనవరి 28న జాన్ డి బ్రిట్స్‌ను, రాజ్యంనుండి వెలివేసి, ఓరియారుకు వంపాడు. మరవరాజు ఒరియారు ప్రాంతమునకు రాజైన తన సోదరునికి రహస్యముగా నొక లేఖను పంపి, బ్రిట్స్‌ను చంపవలసినదిగా కోరాడు.

ఓరియారు చెరసాల సుండి ఫిబ్రవరి మూడున తన సోదరునికి, జేసుస్థ గురువులకు తాను తైదు చేయబడిన విధము వివరిస్తూ, రెండు లేఖలు ప్రాశాడు. వానిలో తాను మరునాడు మరణించనున్నానని, ఆ సంవత్సరములోనే నాలుగువేల మందికి పైగా జ్ఞానస్నానమిచ్చానని జాన్ డి బ్రిట్స్ ప్రాసుకున్నాడు. జాన్ డి బ్రిట్స్ తలచినట్లగానే ఫిబ్రవరి నాలుగున అతనిని, సైనికులు ఓరియారుకు దగ్గరలోగల ఒక ఇసుక తిన్నె వద్దకు తీసుకుని వెళ్ళారు. జాన్ డి బ్రిట్స్ ఆ ఇసుక తిన్నెపై మోకాళ్ళాని, కొన్ని నిమిషాలు ప్రార్థించి “మిత్రమా! మా దేవుని నేను ప్రార్థించి, నా పనిని ముగించాను. నీకపుగించిన పనిని నీవు కూడా ముగించమని” సైనికునితో చెప్పగానే, అతడు కత్తిని చేతబట్టి మొదటి వేటుతో బ్రిట్స్ మెడలోని సిలువను వేరు చేసి, రెండవ వేటుతో అతని తలను తెగనరికాడు. అనంతరము కాళ్ళు చేతులను నరికివేశారు. మన భారతదేశంలో రక్తం చిందించిన జాన్ డి బ్రిట్స్‌ను, 1853 ఆగష్టు 21న తొమ్మిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులు ధన్యలుగా, 1947 జాన్ 22న పన్నెందవ భక్తినాథ పొపుగారు పునీతులుగా ప్రకటించారు. జాన్ డి బ్రిట్స్ పేరిట ఒరియారులో నిర్మించిన దేవాలయములో ఫిబ్రవరి నాలుగున అతని పండుగను ఘనంగా కొనియాడతారు.

ప్రశ్నమఖండపు అఖండ వేదసాక్షి

14. పునీత ఐజక్ జోగ్ని (1607 – 1646)

�జక్ జోగ్ని ప్రాస్న దేశాన 1607 జనవరి పదిన జన్మించాడు. అతడు తన పదిచేండవ యేట జేసుసబలో ప్రవేశించి, తప్ప, వేదాంత శాస్త్రాలు ముగించి, 1636లో గురువట్టం పొందాడు. అప్పుడే నూతనంగా వెలుగు లోనికి వచ్చిన ఉత్తర అమెరికా ఖండంపై ఆస్తికి కలిగి, జూలై రెండున సువార్తా బోధకునిగా ఆ వింత ఖండం బయలుదేరాడు.

ఉత్తర అమెరికా ఖండము నిజంగా వింత ఖండమే. ఆదిమ వాసులైన అక్కడి ప్రజలు అనాగరికులు. వారు అడవులలో నివసిస్తారు, అర్థనగ్నంగా నుండి రకరకాల ఈకలు ధరించి, శరీరానికి వివిధ రంగులు వ్యాసుకుని, మెరుస్తుంటారు. చాలమందికి ఏ దేవునిపై కూడ విశ్వాసము లేదు. విశ్వాసమున్నా చాల తక్కువే. అట్టి ఆ ఖండాన్ని చేరి, ఆ వింత గొలుపు ప్రజలను చూచి, ఐజక్ జోగ్ని చాల సంతోషించాడు.

జోగ్ని కెనదా దేశము చేరి, భయంకరమైన అడవులలో, వాగులలో, వంకలలో ఎనిమిది వందల మైళ్ళు పయనించి, అలసి సొలసి, తన కప్పగించిన ‘హురాన్ మిషన్’ చేరుకున్నాడు. జోగ్ని హురాన్ మిషన్కు అధిపతియైన జాన్ డి లైబఫ్ గురువులను కలుసుకొని, కొంతకాలం హురాన్ భాషను నేర్చుకున్నాడు. అన్ని తెగల సంచార స్వభావానికి భిన్నంగా, ముప్పుయివేల మంది హురాన్ తెగవారు, సమైక్యంగా ఒకే చోట కలసి ఉన్నందున, జేసుసబ గురువులు ముందుగా, వారికి క్రైస్తవ మతాన్ని బోధించ తలంచారు. ఆ తెగలో కామం, క్రోధం, గర్వం, దగా కొట్టాచ్చినట్లు కనబడతాయి. అంతేగాక ప్రాస్న దేశము నుండి వచ్చిన ఈ గురువులపై వారికి నమ్మకం లేదు. ఏరు చేసే ప్రతి పని కూడ, వారికి చెడు సూచకంగా గోచరించేది. అందుచేత ఈ గురువులు వారి ముందు ప్రార్థించాలన్నా, ఉత్తరాలు ప్రాయాలన్నా ఎంతో భయపడేవారు. ఆదిమ వాసులు జపమాలలను, చిన్నచిన్న పటములను, సిలువలను ముఖ్యంగా దేవాలయం పైన గల ఎర్రని సిలువను చూచి, భయపడేవారు. ఆ తెగలో ఏ చిన్న కీడు సంభవించినా, వ్యాధి ప్రబలినా దానికి కారణం ఈ గురువులేని భావించి, కొట్టి బాధించేవారు. ఆ విధంగా గురువుల జీవితం దిన దిన గండంగా ఉన్నా వారు ఆ తెగ వారితోనే ఉంటూ, క్రీస్తు వాక్యాన్ని బోధించుటకు తగిన సమయం కొరకు ఎదురు చూస్తున్నారు.

కొంత కాలంలో జోగ్ని, హురాన్ ప్రజలను మంచి చేసుకుని, వారికి సేద్యం చేయటం, కోళ్ళు, గేదెల, పందుల పెంపకము లాంటివి నేర్చి, వారి జీవితాలలో కొంత మార్పును ప్రవేశపెట్టాడు. వారి అభివృద్ధిని గాంచి, వేరొక తెగవారు జోగ్నిను ఆహ్వానించగా,

అక్కడకు వెళ్లి, జోగ్నీ కొంతకాలం గడిపి, తిరిగి హురాన్ తెగకు వచ్చాడు. సెయింట్ మరియ ప్రాంతంలో, జోగ్నీ మూడేండ్లు కష్టపడి, 1642 పెద్ద శనివారం నాడు, 120 మంది పెద్దలకు ప్రథమంగా జ్ఞానస్నానమిచ్చాడు. అదే సంవత్సరం జూన్ నెలలో, అక్కడ కరువు, అంటువ్యాధులు రాగా, మందులు, ఆహారాన్ని సేకరించే నిమిత్తము క్యూబెక్ పట్టణానికి జోగ్నీ, రెనె గూహిల్ అనే ఫ్రెంచి క్రైస్తవుని తోడు తీసుకొని వెళ్లాడు. ఫ్రెంచి వారితో వైరమున్న ఇరాక్యా అనే భయంకరమైన పెద్ద అటవిక జాతి మార్గమర్యంలో ఉంది. ఆ అటవిక జాతిలో మరో ఐదు ఉపతెగలున్నాయి. జోగ్నీ, రెనెలు ఎట్టి ప్రమాదానికి గురి కాకుండా క్యూబెక్ చేరుకుని, సోదర జేసుసభ గురువుల వద్ద నుండి, తమకు కావలసిన మందులు, ఆహారాన్ని సంపాదించి, తిరిగి బయలుదేరారు. కాని బయలుదేరిన రెండు రోజులకే ఇరాక్యా ఉపతెగ అయిన దెబ్బయి మంది మోహోక్ తెగవారు, వారిపై దాడి చేసారు. ఆ దాడిలో గాయపడిన ఒక ఫ్రెంచి వానికి సహాయం చేయబోయిన జోగ్నీను పట్టి, బంధించి, అతని చేతిపైలి గోర్డన్స్ నోటిష్ట్ పీకివేసారు. చూపుడు వేళ్లను కూడా ఘూర్చిగా నమిలి వేశారు. ఆ దాడిలో జోగ్నీ, రెనెలతో బాటు ముగ్గురు ఫ్రెంచి వారు, ఇరవై మంది హురాన్లు పట్టుబడగా, వారందరి రెక్కలను వెనుకకు విరిచి కట్టి, తీవ్రంగా కొట్టుకుంటూ, కత్తులతో గాయపరుస్తూ నడిపించారు. మరణం తప్పదని గ్రహించిన రెనె గూహిల్, జేసుసభ సభ్యుడు కావాలన్న కోరికను జోగ్నీకు తెలియ బరచగా, అతని కోర్కెను కాదనలేక రెనె ప్రథమ ప్రతములను జోగ్నీ స్పీకరించాడు. దారిలో మోహక్ తెగవారు, మరికాందరు కనిపించగా, బందిలను నగ్గంగా పరుగెత్తించి, వారికి కనువిందుచేసి, తమ గౌప్యతనానికి మురిసి పోయారు.

మోహక్ తెగవారి నివాస స్థానం చేరిన పిమ్మట జోగ్నీ, రెనెలను చెట్టుకు కట్టివేసి, తీవ్రంగా కొట్టి, దారినపోయే వారినల్లా ఒక దెబ్బ వేయమన్నారు. ఒక అటవికుడు వచ్చి, జోగ్నీ ఎడమచేతి బొటనప్రేలిని నరికివేశాడు. దానితో జోగ్నీ ఎడమ చేతికి మూడు ప్రేళ్లు మాత్రమే మిగిలాయి. ఎందుకనగా అటవికులు దాడిచేసి, చేతిప్రేళ్లను నమిలినప్పుడు, ఎడమ చేతి చూపుడు ప్రేలు కొద్దిగానే మిగిలిపోయింది. కుడిచేతి బొటనప్రేలు, చూపుడుప్రేలు కూడా అప్పుడే రూపరేఖలు కోల్పోయి, మొండేలుగా మిగిలిపోయాయి. తరువాత వీరిద్దరిని, ఆ తెగ నాయకునికి బానిసలుగా ఇచ్చి వేశారు. పిమ్మట కొంతకాలానికి ఒక చిన్న బాలునికి ల్లీవ గురుతు నేర్చించ బోయినందుకు, రెనె గూహిల్ను చంపి వేశారు. అప్పుడే జోగ్నీ తనను కూడా చంపమని, తన మెడను వారికి చూపించినా, వారు చంపకుండా వదలివేశారు. పది నెలలు బానిసగా గడిపిన పిమ్మట, ఆ తెగవారు వ్యాపార రీత్యా ఫోర్స్ ఆరంజ్ అను ప్రాంతమునకు వెళ్లినప్పుడు, వారి సేవకుడిగా జోగ్నీ అక్కడికి వెళ్లారు. అక్కడి డచీ వ్యాపారస్తులు జోగ్నీ దయనీయ గాధను తెలుసుకొని, ఆ తెగవారి నుండి అతనిని కొనాలని

ప్రయత్నించారు. వారి ప్రయత్నాలు ఫలించక పోవటంతో, దచ్చివారు జోగ్గు తప్పించుకొనటానికి, ఏర్పాట్లు గావించారు. ఈ ఏర్పాట్లు తన జీవిత కాలంలో మరికొందరికి క్రీస్తును తెలియబరచటానికి, దేవుడు చేసే ఏర్పాట్లని తలంచి, జోగ్గు వారి ఓడలో ఆరువారాల పాటు దాగుకున్నాడు. ఆ తెగవారి కోపం చల్లారిన తరువాత, దచ్చివారు జోగ్గును ప్రస్తుత న్యాయార్థు పట్టణము, ఇంగ్రండు దేశాల మీదుగా ప్రాన్సు దేశము చేర్చారు.

జోగ్గు సరిగ్గా 1643 క్రిస్తున్ వర్షాదినాన, ప్రాన్సు చేరుకుని దగ్గరలోగల దేవాలయములో క్రిస్తున్ పూజను చూసాడు. పిమ్మట రెన్సెన్ పట్టణ జేసుసభ గృహము చేరి, ఐజక్ జోగ్గు తనను తాను పరిషయము చేసుకొనగా, అతను పడిన కష్టాలను, వేదనలను ముందుగానే వినియున్న ఆ గురువులు, అతనికి వీరోచిత స్వాగతం పలికారు. జోగ్గు వేదసాక్షి మరణం పొంది, తిరిగి జన్మించి వచ్చినట్లుగా, వారు సంబర పడిపోయారు. ప్రాన్సు దేశ జేసుసభ సభ్యులకు, ఇతరులకు, హురాన్ మిషన్ గురించి, అక్కడి వింత ప్రజల గురించి, విపులంగా కళ్ళకు కట్టినట్లుచెప్పి, ఎక్కువ మందిని హురాన్ మిషన్కు ఆకర్షించాడు. జోగ్గుకు చేతి ప్రేక్షు సరిగా లేనందున, నియమాల ప్రకారం దివ్యబలి పూజను సమర్పించే భాగ్యాన్ని కోల్పోయాడు. జోగ్గు విషయమై సోదర గురువులు, ఎనిమిదవ అర్థం జగద్గురువులకు వినతించగా “క్రీస్తు కూరకు వేదసాక్షి అయిన జోగ్గు, క్రీస్తు రక్తాన్ని పాశం చేయక పోవటం కన్నా, వేరొక ఆపమానకరమైన విషయం లేదంటూ” జోగ్గు దివ్యబలిపూజ సమర్పించటానికి అనుమతి నిచ్చారు.

కాని జోగ్గు ఉత్తర అమెరికా ఖండవాసులపై ప్రేమతో, ఎంతో కాలం ప్రాన్సులో ఉండక, 1644 తిరుగు ప్రయాణం చేసి, ప్రస్తుత కెనడాలోని మాంట్రీయల్ పట్టణము చేరాడు. ఆ సమయంలో ఇరాక్యూ తెగ వారికి, ఫ్రెంచి వారికి మధ్య శాంతి ఒప్పందంపై చర్చలు ఆరంభం కాగా, జోగ్గు ఆ చర్చలలో పాల్గొన్నాడు. ఏ తెగ వద్దనైతే పదినెలలు బానిసగా బ్రతికాడో, అట్టి మోహక్ తెగవారి వద్దకు జోగ్గును రాయబారిగా పంప, ఎంపిక చేశారు. అతడా నిష్టయాన్ని మహాదానందముతో స్థికరించి, 1646 మే 26న మోహక్ తెగ వద్దకు రాయబార బృంద నాయకునిగా బయలుదేరాడు. మార్గంలో ఫోర్ట్ ఆరంజ్ వద్ద ఆగి, తన డచ్చి స్నేహితులను కలసి, కృతజ్ఞతతో తనను విదచిపెట్టుటకు వారిచ్చిన ధనమును ఇచ్చివేసి, మోహక్ తెగ స్థావరాన్ని జూన్ అయిదున చేరుకున్నాడు. పూర్వము తమకు బానిసగా నున్న జోగ్గు, ఫ్రెంచి ప్రభుత్వ రాయబారిగా, సకల లాంఘనాలతో, మంది మార్గాలంతో రావటాన్ని చూచి, మోహక్ తెగవారు ఆశ్చర్యపోయారు. ఫ్రెంచి ప్రభుత్వము తరఫున కొన్ని కానుకలను జోగ్గు వారికిచ్చి, శాంతి ఒప్పందాన్ని వారికి వివరించి, వారి సమ్మతి పొందాడు. అనంతరము తనతో పట్టుబడి, ఇంకను బానిసలుగా నున్న హురాన్ తెగవారిని పలుకరించి, వారి పాపసంకీర్తనాలను విని, కొండరు మోహక్ తెగ పెద్దలకు జోగ్గు జ్ఞానస్నానమిచ్చి, తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

జూలై మూడున క్యూబెక్ చేరుకున్న జోగ్స్, ఫ్రెంచివారికి, మోహోక్ తెగవారికి శాంతి ఒప్పందం కుదిరినందున తనను మోహోక్ తెగవారి వద్దకు పంపవలసినదిగా కోరాడు. అందులకు పెద్దలు ఆక్కడి వాతావరణం తమకు అనుకూలంగా లేనందున, తొందరపడి వెళ్ళవద్దని, సదవకాశం వచ్చి, అన్ని అనుకూలంగా ఉన్నప్పుడే వెళ్ళమనిచెప్పారు. 1664 సెప్టెంబరులో మోహోక్, హూరాన్ తెగల మధ్య శాంతికి, ఒక బృందం మోహోక్ తెగ వద్దకు బయలుదేరగా, అదే సరియైన సమయమని తలంచి, వారితో జాన్ అను గురువుతో కలసి బయలుదేరాడు జోగ్స్ బయలుదేరే ముందు ప్రాస్సుకు లేఖ ప్రాస్సు “నేను మోహోక్ తెగ వద్దకు వెళ్తున్నాను. కానీ ఇక నేను తిరిగిరాను. ఎక్కడైతే దేవుని కోసం నా బలి ఆరంభమైందో, అక్కడే నా బలి పరిసమాప్తి కావాలి. ఇంతకంటే నాకు సంతోషం కలుగజేసే విషయం మరొకటి ఉండదని” జోగ్స్ తన అంతరంగాన్ని బయట పెట్టాడు.

మార్గ మధ్యంలో మోహోక్ తెగవారు, తిరిగి యుద్ధానికి కాలు దువ్వుతున్నారని తెలుసుకున్న శాంతి బృంద సభ్యులు, చాల మంది భయపడి జారుకున్నారు. జోగ్స్, జాన్, ఒక హూరాన్ తెగ వ్యక్తి మువ్వురు కలిసి, ధైర్యంగా ముందుకు సాగారు. మోహోక్ తెగవారు దారికాచి, ఈ మువ్వురిని బంధించి, ఎడా పెడా బాదుతూ, సగ్గంగా తమ గ్రామం వైపు నడిపించారు. ఆ గ్రామం చేరుకున్న పిమ్మట, యువకులు జోగ్స్ మెడనుండి, చేతుల నుండి మాంసాన్ని, ముక్కలు ముక్కలుగా కోసి, తీసివేస్తూ నరకయాతన పెట్టారు. ఆనాటి సాయంత్రం అన్ని తెగల నాయకులు సమావేశమై, ఫ్రెంచివారితో శాంతి కోరి జోగ్స్ను విడచిపెట్ట దలంచారు. అందులకు సమ్మతించని ఒక చిన్న తెగకు సంబంధించిన యువకులు, రహస్యంగా అతనిని చంపదలచి, అక్షోబరు 18న గాయాలతో ఇంకను బాధపడుతున్న జోగ్స్ను, ఒక పండుగకు ఆహ్వానించారు. ఆ ఆహ్వానాన్ని తిరస్కరిస్తే మరణం తథ్యమని తెలిసి, జోగ్స్ వారి వెంట వెళ్ళాడు. కానీ అదే అతని చివరి నడకైంది. ఆ తెగ నాయకుని ఇంట ఐజక్ జోగ్స్ ప్రవేశించగానే, తలపు చాటున దాగిన వ్యక్తి, అతని తలను నరికివేశాడు. జోగ్స్ తలను కొంత సమయం ఒక కొయ్యకు కట్టి, పిమ్మట మోహోక్ నది లోనికి విసరివేసారు. ఆ మరునాడే జాన్ ను కూడ చంపివేసారు.

ఈ విధుంగా ఉత్తర అమెరికా ఖండంలోని ఆటవిక జాతులకు క్రీస్తు వాక్యాన్ని బోధించి వేదస్తాక్తి మరణం పొందిన ఐజక్ జోగ్స్, రెనె, జాన్, జాన్ డి బ్రిబిల్, గాబ్రియేల్, చార్లెస్, అంతోనీ, నోయేల్ అను ఎనిమిదిమంది జేసుసభ సభ్యులను 1925 జూన్ 21న పదకొండవ భక్తినాథ పాపుగారు ధన్యులుగా, 1930 జూన్ 29న పునీత పట్టం కట్టారు. వారి పండుగ అక్షోబర్ 19.

సత్యసాక్షి

15. ధన్య రూపర్ర మేయర్ (1876 – 1945)

రూపర్ర మేయర్ 1876లో జర్జ్ నీ దేశంలో జన్మించాడు. పార్శవాల చదువులు ముగించిన పిమ్మట, జేసుసభలో చేరాలన్న ఆశను, తండ్రికి వ్యక్తం చేయగా, అతడు ముందు గురువు కమ్మని, ఆ తరువాత ఇంకా ఆశ మిగిలి ఉంటే, జేసుసభలో చేరమని సలహా ఇచ్చాడు. తండ్రి అభీష్టం ప్రకారమే రూపర్ర మేయర్, మృయనిక్లో తత్త్వ, వేదాంత శాస్త్రాలు అభ్యసించి, 1899లో గురువయ్యాడు. ఒక యేడాది పాటు సహాయక విచారణ గురువుగా పనిచేసి, 1900 అక్టోబరు 1న జేసుసభలో చేరాడు.

క్రెస్తవ జీవితాలను పట్టిష్ట పరచాలనే ఆశయంతో, రూపర్ర 1906 నుండి 1911 వరకు జర్జ్ నీ దేశమంతా తిరిగి బోధించాడు. 1912లో మృయనిక్ చేరుకున్నాడు. గ్రామాలనుండి ఆ పట్టణానికి ఉపాధికోసం కుప్పలు తెప్పలుగా రాసాగారు. రూపర్ర వారి గడ్డ జీవితాలను గమనించి, వారి కష్ట సుఖాల్లో సదా పాలు పంచుకుంటూ, ఎందరికో ఉద్యోగాలు సంపాదించి సహాయం చేశాడు. అన్న వప్రాదులను పోగుచేసి, వారికి పంచి పెట్టాడు. వారి ఆలనాపాలనా చూస్తూ, వారిని క్రెస్తవ మార్గంలో నడిపించాడు.

జర్జ్ నీ 1914లో మొదటి ప్రపంచ యుద్ధంలో పాల్గొనగా, రూపర్ర, సైన్యం వెంట ప్రోస్పు, పోలండ్, రుమేనియా దేశాలు తిరుగుతూ, సైనికుల ఆధ్యాత్మిక అవసరాలను తీర్చసాగాడు. రూపర్ర, భయంకరంగా యుద్ధం జరిగే ప్రదేశాలలో సహాతము, సైన్యం వెంటనే ఉండి, గాయపడిన సైనికులకు సత్యర సహాయం అందజేశాడు. అతని దైర్య సాహసాలు సైన్యానికి మరింత ఉత్సాహాన్ని కలుగజేసాయి. సైనికుల కొరకు ఆదివారం ఎనిమిది పూజలు చేసి, ప్రతి సైనికుడు దివ్య సత్పుసాదాన్ని స్వీకరించే అవకాశం కల్పించాడు. అతని కాలికి దెబ్బ తగిలినందున, 1917లో రూపర్ర యుద్ధ భూమి నుండి తిరిగి వచ్చాడు.

1921లో రూపర్ర సాధాలిటికి డైరెక్టరుగా నియమించ బడ్డాడు. రూపర్ర కృషివలన తొమ్మిది నెలలకి సాధాలిటి సభ్యుల సంఖ్య ఏడువేలకు పెరిగింది. మంచి వక్తగా పేరున్నందున రూపర్ర ప్రతి నెలా డెబ్బయికి పైగా ప్రసంగాలు ఇవ్వపలసి వచ్చేది. ప్రయాణికులకు, రహాదారుల చెంత పూజను 1915 నుండి రూపర్ర తొలుదొల్గా ప్రవేశపెట్టాడు. ప్రయాణికుల కొరకై రూపర్ర వేకువన మూడుగంటలకే దివ్య బలిపూజ సమర్పించేవాడు.

జర్జ్ నీలో యుద్ధానంతరం సామ్యవాదం, కమ్మానిజం ఎక్కువైంది. రూపర్ర మొదటినుండి వారితో పరిచయం పెంచుకొని, వారి సభలకు, సమావేశాలకు హజ్రె, వారి

తప్పులను ఎత్తి చూపేవాడు. అప్పుడే రాజకీయాలలో ఎదిగివస్తున్న అడాల్ఫ్ హిట్లర్లోని కవటాన్ని, లోకానికి చాట ప్రయత్నించాడు. నాజీ సామ్యవాదానికి రూప్స్త్ర మేయర్ రాజకీయంగా గాక మతవరంగా ప్రత్యేర్థి. నాజీల సభలలో కతోలిక దృక్షాధాన్ని నిర్మాహమాటంగా చెప్పటం, కొరివితో తల గోక్కున్నట్టేయని రూప్స్త్రకు తెలిసినా, చెప్పటం మాత్రం మానలేదు.

హిట్లర్ జర్మనీకి 1933లో అద్భుతుడు కాగానే, అతని నిజ స్వరూపం బయట పడింది. ముందుగా హిట్లర్ క్రైస్తవ పారశాలలను మూసివేయ ప్రయత్నించాడు. అంతేగాక క్రైస్తవ మతాధికారులకు వ్యతిరేకంగా ప్రచారం జరిపించాడు. ఆ సమయంలో రూప్స్త్ర, మూసినిక దేవాలయంలో హిట్లర్ చేసే క్రైస్తవ వ్యతిరేక ప్రచారాన్ని, బహిరంగంగా విమర్శించాడు. మూసినిక పట్టణంలో ఎంతో పేరు ప్రభ్యాతులు కలిగిన రూప్స్త్ర విమర్శించటం, నాజీలు సహించలేకపోయారు. కనుక నాజీ అధికారులు రూప్స్త్రను బహిరంగంగా ప్రసంగించవద్దని 1937 మే 16న శాసించగా, ఆ శాసనాన్ని రూప్స్త్ర కొంతవరకు మన్నించాడు. కాని దేవాలయంలో ప్రసంగించటం రూప్స్త్ర మానుకొనలేదు. ఒక పక్కం రోజులలోనే నాజీలు రూప్స్త్ర మేయర్ను అరెస్టుచేసి, బహిరంగంగా మాట్లాడవద్దని మందలించి, వదలి వేయగా, జేసుసభ పెద్దలు కూడా రూప్స్త్రను దానికి సమ్మతించి, మౌనం వహించమని కోరారు. అతని మౌనాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని, నాజీలు రూప్స్త్ర పేరును చెడగొట్టసాగారు. దానితో సభాధిపతుల అనుమతితో, రూప్స్త్ర తిరిగి ప్రసంగించటం మొదలుపెట్టాడు.

ఆ సమయంలోనే అతడిని మరొకసారి అరెస్టుచేసి, వదిలివేశారు. అరవై ఆరేళ్ళ వయస్సుడైన రూప్స్త్ర మేయరంటే నాజీలకు ఇంకా భయమే. అందువేత 1939లో రాజరిక వ్యవస్థకు మద్దతు నిస్తున్నాడన్న నేరాన్ని మోపి, రూప్స్త్రను అరెస్టుచేసి, బెర్లిన్ చెంతగల యుద్ధ క్లైండిల శిబిరానికి పంపారు. అక్కడ ఏడు నెలలు గడిపిన తరువాత, రూప్స్త్ర ఆరోగ్యం క్షీపించి నందున, అతనిని దగ్గరలోగల బెనెడిక్టు గురువుల ఆశ్రమానికి పంపివేశారు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధానంతరము, 1945లో రూప్స్త్ర మూసినిక విచారణకు తిరిగి వచ్చి, తన కార్యక్రమాలు తిరిగి కొనసాగించాడు. కాని కారాగారంలో గడిపిన సంవత్సరాలు రూప్స్త్ర ఆరోగ్యంపై పెద్ద దెబ్బ తీశాయి. 1945 నవంబరు 1న సకల పునీతుల పండుగ దివ్యబలిపూజలో ప్రసంగిస్తుండగానే, రూప్స్త్ర మరణించి సకల పునీతులలో నొకడైనాడు. రెండవ జాన్సపాల్ పాపుగారు రూప్స్త్రను ధన్యులుగా 1987 మే 3న ప్రకటించారు. వారి పండుగ నవంబరు 3.

జెసుసభ మొదటి గురువు

16. ప్రసీత పీటర్ ఫేబర్ (1506 - 1546)

జేసుసభ మొదటి బోధకుడు, మొదటి వేదశాస్త్ర పండితుడు, మొదటి కార్యదర్శి, మొదటి గురువు మన పీటరు ఫేబర్. అంతేగాక ఫేబర్ ధ్యానాలివ్వడంలో మంచిదిట్ట, ‘ఆధ్యాత్మిక సాధనాల’ (**Spiritual Exercises**) ఆధారంతో ధ్యానాలివ్వడంలో, పీటర్ ఫేబరుకు ఎవరూ సరిరారని, ఆధ్యాత్మిక సాధనాలు ప్రాసిన ఇగ్నోషియన్ లౌయాలాగారే స్వయంగా చెప్పారు. మత సంస్కరణోద్యమ వెల్లువలో కొట్టుకొని పోతున్న స్మృతిను, పోర్చుగల్లు. ఇటలీ, ప్రాసు జర్మనీ దేశాలలో, ఫేబరు ఈ ఆధ్యాత్మిక సాధనాలు అనే విశిష్ట ఆయుధంతో వేలాది మందిని, కతోలిక విశ్వాసం వైపు ఆకర్షించి, శ్రీసభకు పెట్టని కోటలా నిలచాడు. ముఖ్యంగా అతడు నిరాశా నిస్పుహాలతో ఊగిసలాడుతున్న ఎందరో మతాధికారులను, పలు రాజ్యాధి నేతలను, శ్రీసభ విశ్వాసంలో దృఢపరచి, సంస్కరణోద్యమానికి అడ్డకట్ట వేసి, శ్రీసభ ముద్దు బిడ్డగా పేరు బడసాడు.

పీటర్ ఫేబరు ప్రాసు సందలి విల్లారెట్ ఆనే కుగ్రామంలోని ఓ నిరుపేద కుటుంబంలో 1506 ఏప్రిల్ 13న జన్మించాడు. తల్లిదండ్రులు పేద వారు కావడంతో, చిన్నతనంలో ఫేబరును బడికి పంపక, గొరెలు కాయడానికి పంపారు. చదువు సంద్యులు లేకపోయినా, అతని జ్ఞాపక శక్తి మాత్రం ఆమోఫుం. ఉదయం పూజలో విన్న ప్రసంగాన్ని, మధ్యాహ్నం తన మిత్రులకు ఒక్క ఆక్షరం పొల్లుపోకుండా చెప్పేవాడు. ఫేబరు తనను చదివించమని తల్లిదండ్రులను ప్రాథేయబడినా, తినడానికి లేని పేదవారు కావడంతో, వారేమీ చేయలేక పోయారని, ఆ దిగులుతో ప్రతిరోజు ఏడ్చుకుంటూ, మెల్లగా నిద్దరలోకి జారుకానే వాడినని ఫేబరు ఎన్నాయేండ్ర తరువాత, తన డైరీలో ప్రాసుకున్నాడు. తన ఏడుపులను, మొరలను ఆలకించిన తల్లిదండ్రులు, 1516లో తమ సమీప బంధువగు ఒక కర్తృసియన్ గురువు ప్రోర్ధులంతో, విచారణ గురువులు నడుపుతున్న పారశాలలో చేర్చించారు, అక్కడాక సంవత్సరం చదివిన పిమ్మట, రోచ్ పట్టణం వెళ్లి, అక్కడే 1525 వరకు విద్యనభ్యసించాడు.

పీటర్ ఫేబరు 1525లో పారిస్ సందలి బార్బూరా కళాశాలలో తత్త్వ శాస్త్రం పరిచ నారంభించాడు. ఆ కాలంలో ప్రాన్సిన్ జేవియర్తో కలిసి ఒకే గదిలో ఉన్నందున, వారిద్దరూ అప్పమిత్రులయ్యారు. వారిద్దరూ తమ గదిలో 1529 అక్టోబరులో మరొక వ్యక్తిని చేర్చుకున్నారు.

ఆ వ్యక్తి సాంగత్యంతో, వీరిద్దరి జీవిత గమనాలే పూర్తిగా మారిపోయాయి. అతడే ఇగ్నొషియన్ లొయోలా. శ్రీసభకు భిన్నరంగాలలో విశిష్ట సేవలను చేసి, చరిత్రలో తమకంటూ ప్రముఖ స్థానాలను ఆక్రమించుకున్న ఈ ముఖ్యరు పునీతులు, ఒకే గదిలో ఉండడం ఒక అపూర్వ సంఘటనయిని చెప్పక తప్పదు.

వారు ముఖ్యరు ఒకరి కొకరు సహాయం చేసుకునేవారు. ఫేబరు తన కన్నా వయస్సులో ఎంతో పెద్ద అయిన ఇగ్నొషియన్కు, గ్రీకు భాష నేర్చించగా, ఇగ్నొషియన్, ఫేబరుకు అధ్యాత్మిక విషయాలలో సహాయపడ్డాడు. అప్పటికింకా ఫేబరు భవిష్యత్తులో న్యాయవాది కావాలో, ప్రిఫేసరు కావాలో, గురువు లేదా సన్యాసి కావాలో నిర్జయించుకోలేదు. కొంతమంది గురువులతో పవిత్ర భూమియైన పాలస్త్రీనా వెళ్లి, అక్కడి అవిశ్వాసులకు బోధించనెంచిన ఇగ్నొషియన్ మనోభావాలను తెలుసుకున్న ఫేబరు, తానూ గురువై ఆ బృందంలో చేరాలని నిర్జయించుకున్నాడు. దరిమిలా ఇగ్నొషియన్ మార్గదర్శకత్వంలో ఫేబరు ముప్పడి రోజుల ధ్యానం చేసాడు.

ఇగ్నొషియన్ చాపక్రింది నీరులా, తన పనిని తాను చేసుకుంటూ, ప్రాన్మిన్ జేవియర్, ఫేబరు మున్నగు మెరికల్లాంటి ఆరుగురు కళాశాల యువకులను, తన పాలస్త్రీనా పథకంవైపు ఆకర్షించుకున్నాడు. తన చదువులను ముగించుకున్న ఫేబరు, ముందుగా 1534 మే 30న గురువుగా ఆభిషిక్తుడయ్యాడు. మరియమాత మోక్కారోవణ దినమైన ఆగస్టు 15న, ఇగ్నొషియన్ అతని ఆరుగురు అనుచరులను మొమ్మారై లోని పునీత డెనిస్‌గారి దేవాలయం చేరుకున్నారు. ఆ బృందంలో గురువుగానున్న ఫేబర్ దివ్యభాషి పూజ సమర్పించగా, ఆ పూజ నందే ఆ ఏడుగురు “పేదరికము, విరక్తత్వము, జెరుసలేము యూత్ర” అను మూడు ప్రతాలను కడుభక్తితో తీసుకున్నారు. తామంతా చదువులను ముగించి, 1537 జనవరి మాసానికి వెనిన్ నగరం చేరుకోవాలని నిర్జయించుకున్నారు. ఒక సంవత్సరం గడిచినా పాలస్త్రీనా వెళ్లులేని పరిస్థితిలో మాత్రం, తామంతా రోము చేరుకుని, జగద్గురువులకు తమ్ము తాము సమర్పించుకోవాలని నిర్జయించుకొని, ఆ మిత్ర బృందం విడిపోయింది.

ఇగ్నొషియన్ ఆరోగ్యం కుదురు బడటానికి స్పెయిను దేశం వెళ్గా, ఆ బృందానికి ఫేబరు నాయకుడయ్యాడు. ఫేబరు పారిన్ నగరాన తన ప్రతిభా పాండిత్యాలతో, క్రీస్తునందు అచంచల విశ్వాసంతో, వివిధ బృందాలకు ధ్యానములిస్తూ, పలువురి ప్రశంసలందాడు. మిత్ర బృందమంతా 1537 జనవరికి వెనిన్ చేరుకున్నారు. వారంతా పవిత్ర పాలస్త్రీనా ప్రయాణానికి

ఎదురుచూస్తూ, నగర వైద్యశాలలో పని చేయసాగారు. ఫేబరును మూడవ పొలు జగద్దురువుల అనుమతి కొరకు రోమాపురి పంపగా, అతడు రోము వెళ్ళి అనుమతితో తిరిగి వచ్చాడు. కానీ అప్పుడే వెనిస్కు, తురుషులకు, యుద్ధమారంభమైంది. దాంతో వారు పొలస్తేనా యూత్ర ఆశలు వదులుకుని, రోము నగరం చేరి, తమ్ముతాము జగద్దురువులకు సమర్పించుకున్నారు. ఈ పండిత ప్రముఖుల సమర్పణకు జగద్దురుతెంతో సంతృప్తి వారిని శ్రీసభ వివిధ రంగాలలో పనికి పురమాయించారు. జగద్దురువులు ఫేబరును రోము నందలి సాషియంజా కళాశాలలో వేదశాస్త్ర బోధకునిగా నియమించగా, అతడక్కడే 1539 మే నెలవరకు చక్కగా పనిచేశాడు. తదనంతరం ఫేబరును, మరో జేసుసభ గురువగు లయానజ్ఞును, కార్దినల్ ఫిలోనార్టి గారికి సహాయకులగా నుండమని జగద్దురువులు కోరడంతో, వారిద్దరు పార్యా చేరుకున్నారు. అక్కడి ప్రజలకు పవిత్ర వేదంపై ధ్యానసదన్స్థల నేర్చరచి, తమ పొండిత్యం, బుద్ధికుశలతలు ఉపయోగించి, గతి తప్పిన ఆ నగరాన్ని, ఒక్క సంవత్సర కాలంలోనే విశ్వాస పంధాలో నిలిపారు.

కతోలికులకు, సంస్కరణవాదులకు మధ్య సయోధ్యకై 1540లో జర్మనీలోని వోమ్సి నగరంలో చర్చలు ప్రారంభం కానున్నాయి, ఆ చర్చలకు ఆయిదవ చార్లెస్ చక్రవర్తి ప్రతినిధిగా, డాటర్ ఆర్టిజ్ నియమితుడయ్యాడు. ఆర్టిజ్కు సహాయకుడుగా నుండవలసిందని ఫేబరుకు ఆజ్ఞ రావడంతో, అక్కోబరులో ఆ నగరం చేరుకున్నాడు. చర్చలు ఆలస్యమవ్వడంతో అక్కడే ఫేబరు ఆధ్యాత్మిక సాధనాలు ఇస్తూ బోధించాడు. 1541 జనవరి 14న ఆరంభమైన ఆ చర్చలు నాలుగు రోజులు మాత్రమే జరిగి, రాటీసెబన్ అనే పట్టణానికి మార్చబడడంతో, మన ఫేబరు అక్కడకు చేరుకుని, ఆ పట్టణ ప్రజలకు శ్రీసభ విశ్వాసాలను చక్కగా బోధించాడు.“దేవని చేతిలోని చీపురు”గా తన్న తాను ఫేబరు విలుచుకొని, సంస్కరణోద్యమానికి ఆశ్రయమిచ్చిన జర్మనీలోని వివిధ గురువులకు, రాజు ప్రముఖులకు ఆధ్యాత్మిక సాధనాల తోడ్యాటుతో ధ్యానము లిచ్చి, ప్రతి-సంస్కరణోద్యమానికి నాంది పలికాడు.

1541 అక్కోబరులో ఫేబరు స్పృయిను దేశమందలి మూడిడ్ పట్టణం చేరుకున్నాడు. రాటీసెబన్లో కలిగిన ఘ్రాంపరిచయం వలన, ఆ పట్టణ వివిధ రాజుప్రముఖులను, నాయకులను కలుసుకొని, జేసుసభ ఆశయాలను వారికి తెలిపి, గురువుల ప్రవేశానికి మార్గాన్ని సిద్ధం చేశాడు. అక్కడ పనిచేసిన మూడు నెలల కాలంలోనే, ఫేబరు భవిష్యత్తులో

పునీతులు కానున్న పదేండ్ల అల్ఫాన్సోస్ రోడ్రిగ్వోస్ను, కాటలోనియా వైప్రాయి ఆయన ప్రాన్సొన్ బోర్జియాలను జేసుసభ వైపు ఆకర్షించాడు.

అనంతరం జగద్గురువుల అభ్యర్థన మేరకు, ఫేబురు 1542 లో జర్మనీ వెళ్ళి, సైపరస్, మెయిన్స్, కొలొన్ తదితర పట్టణాలలో బోధించి, శ్రీసభకు పెట్టని కోటలా నిలిచాడు. మెయిన్స్ విశ్వవిద్యాలయంలో దైవశాస్త్రం బోధిస్తూ, గురువులకు ధ్యానము లిచ్చాడు. భవిష్యత్తులో ప్రతి - సంస్కరణోద్యమ ధురీఱడు కానున్ పీటర్ కనీసియస్ను, ఫేబురు కలిసి, అతనికి ముఖ్యది రోజుల ధ్యాన మివ్వగా, అతడు జేసుసభలో చేర నిశ్చయించు కున్నాడు. తదుపరి 1544 జూలై లో మూడవ జాన్ చక్రవర్తి కోరికపై, పోర్చుగల్ చేరుకుని, అక్కడి రాజ ప్రమఖులను కలుసుకుని, జేసుసభ గురువుల గృహాలను స్థాపించాడు. ఫేబురును ఇతియోపియా పేట్రీయార్కోగా పంప, జాన్ చక్రవర్తి నిశ్చయించి, జగద్గురువుల అనుమతి కోరాడు. జగద్గురువులు దానికి సమృతించక, లయానజ్, సాల్వరాన్ అను జేసుసభ గురువులకు తోడుగా తన ప్రతినిధిగా ఫేబురును, ట్రైంట్ మహా సమావేశానికి పంప నిశ్చయించారు.

ట్రైంట్ మహాసమావేశంలో పాల్గొనుటకు ముందు ఫేబురు, ఇగ్నేషియస్ను కలువనెంచి బార్పొనా, జెనోవా సగరాల మీదుగా పయనించి, 1546 జూలై 17న రోమాపురి చేరుకున్నాడు. ఏదేండ్ల విరామానంతరం వారిద్దరు మరలా కలుసుకొనడంతో, వారి ఆనందానికి అవధులు లేక పోయాయి. తమ కలల పంట ఆయన జేసుసభ, మూడు పువ్వులు ఆరు కాయలుగా విరాజిల్లుచున్నందుకు, వారు సముతతో, భక్తితో దేవునికి కృతజ్ఞతలర్పించి, తృప్తిగా మాట్లాడుకున్నారు. ఆప్సటీకే శ్రీసభ సేవలో తన సర్వస్మాన్ని ధారపోసిన పీటర్ ఫేబురు చిక్కిశల్యామై పోయాడు. అక్కడే అతనికి జ్యూరం సోకింది. తన మరణ మాసన్నమైనదని గ్రహించిన ఫేబురు, జూలై 31న మంచి పాపసంకీర్తనం చేసి, మరునాడు దివ్యపూజా బలిలో పాల్గొని, దివ్యసత్కారం స్థికరించాడు. ఫేబురు ఆ మధ్యాహ్నమే వ్యాధి గ్రస్థుల అభ్యంగనం కూడ పొంది, ఇగ్నేషియస్ గారి హస్తాలలో మరణించాడు. అప్పటికతని వయస్సు నలబై యొక్క సంవత్సరాలు మాత్రమే.

ఒక నిరుపేద కుటుంబములో పుట్టి, శ్రీసభ రక్షణకై అహారమాం కృషి చేసి, పరలోకంలో వెలలేని సంపదమును కూడ బెట్టుకున్న పీటర్ ఫేబురును, 1872 సెప్టెంబరు ఆయదున, తొమ్మిదవ భక్తినాద పాపుగారు ధన్యానిగా ప్రకటించారు. ప్రాన్సొ పాప గారు 2013 డిసెంబరు 17న వారికి పునీత పట్టం కట్టారు. వారి పండుగ ఆగష్ట రెండు.

జపాన్ వేదసాక్షి

17. ధన్య చార్లెస్ స్పీనోలా (1564-1622)

చార్లెస్ స్పీనోలా జెనోవా నందు 1564 లో జన్మించాడు. అతని తండ్రి తసరొలొ ప్రభువు. స్పీనోలా బాల్యాన్ని స్మేయినులో గడిపిన పిమ్మట, ఇటలీ లొనీ నోలా వెళ్లి, తన దగ్గరి బంధువైన కార్లినల్ ఫిలివ్ స్పీనోలా వద్ద ఉంటూ, జేసుసభ పారశాలలో విద్యునభ్యసించాడు. అప్పుడే సాత్ప్రాణిలో క్రెస్ప మత విశ్వాసంకారక వేద సాక్షుడైన రుదాల్ఫ్ ఆక్స్మివా మరణవార్త చేరడంతో, దానిని ప్రేరణగా తీసుకొని స్పీనోలా 1584 డిసెంబరు 21న జేసుసభ నొవిషియేటలో చేరాడు. బిర్తలొమియో రిచ్చి అనే గురువు స్పీనోలా నొవిషియేటలో చేరటానికి ముందే, అతని గురించి మాట్లాడుతూ “జేసుసభ సభ్యుడు, వేద వ్యాపకుడు, వేదసాక్షి” కానున్నాడని దీర్ఘదర్శనం పలికాడు. స్పీనోలా 1586 డిసెంబరు 25న ప్రథమ వ్రతాలను చేపట్టి, నేపుల్స్లో తత్వవాస్తవం, మిలాన్లో వేదశాస్త్రాన్ని పరించి, 1594లో గురువుగా అభిషిక్తుడయ్యాడు. గురువు కాగానే వేదవ్యాపక దేశాలకు వెళ్లాలని స్పీనోలా ఉవ్విశ్శూరాడు. కాని మరో రెండేళ్ల వరకు అనగా 1596 వరకు అతని ఆశలు నెరవేరలేదు.

వేదవ్యాపకునిగా అనుమతి పొందిన మీదట, జెరోమ్ అనే గురువుతో కలసి 1596 ఏప్రిల్ పదిన, నోకలో లిస్టును రేవు నుండి జపానుకు స్పీనోలా బయలుదేరాడు. ఇప్పుడు మన స్పీనోలా జేసుసభ సభ్యుడు. జపాన్ వెళుతున్న వేదవ్యాపకుడు. ఇంకా వేదసాక్షి మాత్రమే కావాల్సి ఉంది. స్పీనోలా సముద్ర ప్రయాణం ఎన్నో అవరోధాలు, అవాంతరాలు పాత్రాలంది. అతడెక్కిస్త ఓడ ఎప్పుడూ తుఫానులో చిక్కుకోవడమో, విరిగిపోవడమో, సముద్రపు దొంగల బారిన పడటమో జరిగి, బ్రెజిల్, ఇంగ్లాండు దేశాలు చుట్టి, తాను బయలుదేరిన లిస్టును నగరానికి మరో మూడేళ్లకు చేరాడు. కాని అతడు నిరాశ చెందక, మరోమారు ప్రయాణమారంభించి మలక్కా మలయా దీవుల మీదుగా, 1602 జూలైలో జపాను దేశం చేరుకున్నాడు. అనగా తన కలలపంట యైన జపాను చేరుకోవడానికి ఆరు సంవత్సరాలు పట్టింది.

చార్లెస్ స్పీనోలా ఒక సంవత్సరం ఆరిమీలో జపాను భాష నేర్చుకున్నాడు. తదుపరి తన వేదప్రచార మారంభించి, అదే విచారణలో రెండేళ్ల పని చేశాడు. అనంతరం ఏడేళ్ల పాటు మియాకా కళాశాలలో జపానీయులకు ప్రీతిపాత్రమైన లెక్కలు, భగోళ శాస్త్రాన్ని బోధించాడు. అతని క్లాసులంటే విద్యార్థులే గాక రాజకుటుంబీకులు, పండితులు సహితం చెవి కోసుకునేవారు. మియాకాలోని అతని చివరి సంవత్సరమైన 1611 లోనే, అతని శ్రేమ ఫలితంగా ఎనిమిది వేలమంది పెద్దలు జ్ఞానస్నానం పొందారు. స్పీనోలాను జపాను

దేశ వేద ప్రచారకుల కోశాధికారిగా నియమించడంతో, అతడు తన బసను నాగసాకికి మార్చాడు.

జపాను క్రైస్తవుల సంఖ్య 1612లో ఇరవై లక్షలకు చేరుకుంది. ఈ ప్రగతిని గమనించిన అవిశ్యాసులు, దీనిని తమకు ఆపదగా భావించి, స్మృతిను దేశస్థలు, జపానును తమ వలస దేశముగా చేయనున్నారని, లేనిపోని అబద్ధాలు చక్రవర్తికి నూరిపోశారు. వాటిని నమ్మిన జపాను చక్రవర్తి 1614లో క్రైస్తవ మతాన్ని నిపేధించి, క్రైస్తవ మతగురువులను, జపాను వదలి వెళ్ళవలసినదిగా ఆజ్ఞ జారీ చేశాడు. ఆ ఆజ్ఞానుసారం దాదాపు నూరు మంది జీసుసభ సభ్యులు జపాను విడచివెళ్ళారు. కానీ స్పినోలాతో సహా, మరో ఇరవై మంది మాత్రం జపానులోనే ఉంటూ, అజ్ఞతంలోనికి వెళ్లి పోయారు. స్పినోలా తనపేరును జోసఫ్గా మార్చుకుని, నాలుగేళ్ళపాటు సైన్యాన్ని తప్పించుకొని తిరిగాడు. తన రంగు చూసి ఐరోపావాసిగా గుర్తించే ప్రమాదమున్నందున, అతడు రాత్రివేళలలో మాత్రమే తిరిగి పూజాదికములు నిర్వహించి, క్రైస్తవుల ఆధ్యాత్మిక అవసరాలను తీర్చేవాడు. తన వ్యక్తిగత జీవితం కన్నా క్రైస్తవుల ఆధ్యాత్మిక అవసరాలే మిన్నయని భావించిన స్పినోలాను, బ్రదరు ఆంబోను, ఉపదేశి జాన్‌లతో సహా 1618 డిసెంబరు 14న సైన్యం పట్టుకుంది. నాగసాకి చెంతగల ఒమురా చెరసాలకు, వారి మెడలకు తాళ్ళుగట్టి ఈడ్చుకొని వెళ్ళారు.

వారిని ఉంచిన చెరసాల గది విడ్డారమైనది. కరినమైనది కూడ. అది ఏ గోడలూ, కప్పు లేని చిన్న పక్కి పంజరం లాంటిది. దాని పొడవు 18 అడుగులు కాగా, వెడల్పు 11 అడుగులు. ఆ పంజరం సముద్రంపై ఉండడంతో, బైదీలు చలికాలంలో చల్లని గాలులకు, మంచు వర్షాలకు, ఎండాకాలంలో వడగాడ్పులకు గురై, ప్రత్యక్ష నరకం అనుభవించారు. బైదీలు, బట్టలు మార్పటంగాని, ఉతకటంగాని, చేయలేకపోయారు. ఇచ్చే ఆహారం కూడ చాలా తక్కువే. ఆంత చిన్న పంజరంలోనే ముప్పైరెండు మందిని ఉంచారు. కనుక వారు కాళ్ళు సాచటం, పండుకొనటం దేవుడెరుగు. కనీసం పరస్పరం తగలకుండా కూర్చోవటమే చాలా కష్టం. దానికి తోడు మల మూత్రాదుల దుర్యాసన. వారావిధంగా ఈ విపరీత పరిస్థితులలో నాలుగేళ్ళు ఉండవలసి వచ్చింది. స్పినోలా ఆ కష్టాలు చాలవన్నట్టుగా, ఉపవాసాలుండేవాడు.

కొన్ని నెలలకు నాగసాకి క్రైస్తవులు, కాపలాదారులకు లంచమిచ్చి, కొంత భోజనాన్ని, ప్రాతసాధనాలను, పూజాసామగ్రిని ఆ పంజరంలోనికి స్పినోలా కోసం చేరవేసారు. అప్పటి నుండి స్పినోలా, తోటి బైదీలకు అనుదినము దివ్యబలిపూజ సమర్పించేవాడు. ఆ కాలంలో స్పినోలా తన బంధుమిత్రాదులకు, సభ పెద్దలకు ఎన్నో ఉత్తరాలు ప్రాసేవాడు. కొన్ని ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాల అనంతరం, స్పినోలా తోటి బైదీల కొరకు ఒక నొవిపియేట్ ఆరంభించడానికి జపాను ప్రావిన్సియల్ నుండి అనుమతి సంపాదించాడు. అది స్పినోలాకు ఎంతో సంతోషాన్ని

జచ్చింది. ఒక పంజరంలోనే నోవిషియేటా అని, మనకు ఆశ్చర్యం కలుగక తప్పదు. కాని అప్పటి పరిస్థితులు వేరుకదా!

పదమూడు నెలల నిర్ఘంధంలో చిక్కిశల్యమైన బ్రదర్ ఆంబోన్ 1620 జనవరి ఏడున మరణించాడు. కొంతకాలానికి అంతోని, గొన్యాల్ఫ్స్, పీటర్, మైఖల్ అను నలుగురు ఉపదేశులు కూడ ఈ పంజరంలో వేయబడ్డారు. రెండెళ్ళపాటు వారంతా, స్ప్రోలా ఆధ్యాత్మిక బాటలో నడిచి, జేసుసభలో చేరారు. 1621 లో సెబాస్టియన్ కిమురా అనే జపాను దేశపు మొట్టమొదటి గురువును కూడ ఈ పంజరంలో వేశారు. ఈ కిమురా, ప్రాన్సిన్ శౌరివారిచే జ్ఞానస్నానం పొందిన మొట్టమొదటి జపానీయుని మనుమడు. అతనితో, ఆతని ఉపదేశితోమాసు, సేవకుడు లూయిస్లు కూడ బంధింప బడ్డారు. పీరిద్దరూ, జాన్ అనే మరో యువకుడు కూడ జేసుసభలో చేరడంతో పంజరంలోని నోవిస్లన సంఖ్య ఏడుకు పెరిగింది.

1622 సెప్టెంబరులో వారిని వధించటానికి నాగసాకి కొనిపోనున్నారని కబురండగా, వేదసాక్షులు కాబోతున్నందుకు వారంతా ఎంతో సంతేశల్లారు, అప్పుడే స్ప్రోలా, ఆ ఏడుగురి నోవిస్ల ప్రథమ పత్రాలను స్ప్రోకరించాడు. దొంగతనంగా వారంతా జేసుసభ నల్ల అంగీలను సంపాదించారు. పంజరంలోనున్న ఇరవై నాలుగు మంది మెడలకు తాళ్ళగట్టి ఊరేగింపుగా, నాగసాకి పవిత్ర పర్వతం వద్దకు తీసుకొని వెళ్ళారు. వారితో మరొక 37 మంది ఉన్న క్రైస్తవ బృందం చేరింది. గురువులను కాల్చాలని, సామాన్య క్రైస్తవుల తలలు తెగనరకాలని నిశ్చయించారు. చాలినన్ని కట్టెలు లేక పోవడంతో, జాన్సు మాత్రం శిరచ్చేదనం గావించారు. స్ప్రోలాను చిత్తికి కట్టివేయగానే, ప్రభువును స్తుతిస్తూ పాటనందుకోగానే, మిగిలిన క్రైస్తవ బృందమంతా, అతనితో గొంతు కలిపింది. పాట ముగిసిన పిమ్మట, చితులకు నిప్పు అంటించగా, స్ప్రోలా ఆలోచనలు రిచ్చి గురువుల పైపు వెళ్ళాయి. తాను “జేసుసభ సభ్యుడు. వేదవ్యాపకుడు, వేదసాక్షి” అవుతానని రిచ్చి ఎన్నడో చేసిన ప్రవచనం నెరవేరబోతున్నందుకు స్ప్రోలా మహాదానందపడ్డాడు. నాలుగేళ్ళ నిర్ఘంధంలో శక్తి యుద్ధిగిన స్ప్రోలా మంటలంటించిన అరగంటకే మొదట మరణించగా, కిమురా మూడు గంటలు మంటల్లో మాడి, చివరగా చనిపోయాడు.

తన జీవితాన్ని ఘణంగా పెట్టి, త్రైస్తవుల సేవలో మాతృకగా నిలచి, వేదసాక్షిగా మరణించిన చార్లెన్ స్ప్రోలాను, జపాన్ ప్రథమ గురువగు సెబాస్టియన్ కిమురాను, చెరసాలలో అనువలు బాసిన బ్రదర్ ఆంబోనును, ఏడుగురు నోవిస్లలో కలిపి 1867 జూలై ఏడున తొమ్మిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులు ధన్యులుగా ప్రకటించారు.

గాండియా ప్రభువు

18. పునీత ప్రాస్త్రీ బోర్జియా (1510 - 1572)

ప్రాస్త్రీన్ బోర్జియా ఐరోపాలోని ఓ ప్రముఖ రాజకుటుంబమైన బోర్జియా కుటుంబమందు, గాండియా కోట ప్రభువగు యువాన్ నకు ప్రథమ సంతానంగా 1510 అక్టోబరు 28న స్పెయిను దేశమందు జన్మించాడు. జగద్గురువులగు ఆరవ అలెగ్జాండరు అతని ముత్తాత. ఫెర్దినాండ్ రాజుగారు బోర్జియా తల్లి యొక్క తండ్రి. బోర్జియా ఆనాటి రాకుమారులవలె తన బాల్యంలో వేట, కత్తి యుద్ధం, గుఱ్ఱపు స్టారి, నాట్యాలను అభ్యసించాడు. అతడు విట్టలను కొట్టడంలో దిట్ట. అతడు పలు భాషలను, తత్వశాస్త్రాన్ని పరించాడు. సంగీతంలో కూడ మంచి ప్రావీణ్యతను సంపాదించాడు. అతడు పెద్దవాడైన పిదప, సంగీతం కూర్చున పాటలను స్పెయిను దేవాలయాలలో ఈనాటికి కూడ పాడుతున్నారు.

ఐదవ చార్లెస్ చక్రవర్తి ఆహోనంపై, పదిహేడేండ్ల ప్రాస్త్రీన్ బోర్జియా 1528లో వల్లడోలిడ్ రాజుసానము చేరాడు. అక్కడే ఇసబెల్లా రాణిగారి ప్రధాన చెలికత్తె అయిన ఎలియనోర్ లను ప్రేమించి, 1529లో వివాహమాడాడు. అప్పుడు నూతన వధ్యావరులైన ప్రాస్త్రీన్ ఎలియనోర్ను రాజదంపతులు కానుకలతో ముంచేత్తారు 1530లో చార్లెస్ చక్రవర్తి ఇరవై ఏండ్లైనా నిండని బోర్జియాను లాంబే ప్రభువగా నియమించి, రాజభవన నిర్వహణ బాధ్యతను సంపూర్ణంగా అప్పగించారు. కోటలోని అంతరంగిక వ్యవహరాలన్నీ బోర్జియా దంపతులిరువురు ఎంతో సమ్మానంతంగా నిర్వహించేవారు. చక్రవర్తి కుటుంబం ఎక్కడకు వెళ్ళినా, వారి వెన్నంటే ఉండి, వారికి ఏ లోటుపాట్లా లేకుండా చూచుకునేవారు. ఆ విధంగా వారు రాజ దంపతులకు, ఆ కోటలో ఎంతో ప్రీతిపాత్రంగా పనిచేసి, వారందరికి, ఆప్తమిత్రులయ్యారు. అక్కడే బోర్జియా దంపతులకు ఎనిమిదిమంది సంతానం కలిగారు.

1539 మే ఒకటిని ఇసబెల్లారాణి ఆకస్మికంగా మరణించడంతో, చార్లెస్ చక్రవర్తి ఆమె పూర్ణీకుల ప్రాంతమగు గ్రానడాకు ఆమె భౌతిక కాయాన్ని తీసుకుని వెళ్ళి, భూస్థాపితం చేసే కార్యాన్ని బోర్జియాకు అప్పగించారు. ఇసబెల్లారాణి మరణించిన పక్కం రోజులకు, మే 17న ఆమెను భూస్థాపితం చేశారు. అందమైన ఆమె దేహం అప్పబోకే ఘరుగులు పట్టి ఉంది. దానిని చూసిన బోర్జియాకు గొప్ప కనువిప్పు కలిగింది. ఇహలోక జీవితం, సంపదాలు, పదవులు శాశ్వతాలు కావని అనాడే అతడు గ్రహించి, దైవభక్తి కలిగి, పవిత్ర జీవితం జీవించ నారంభించాడు. చక్రవర్తి ఒసగిన ఏ కార్యాన్ని సమ్మానంతంగా నిర్వహించడమే దైవసేవ యని, అదియే తన తక్కణ కర్తవ్యమని ఆనాడు బోర్జియా తలపోసాడు. గ్రానడా నుండి తిరిగి వచ్చిన ప్రాస్త్రీన్ బోర్జియాను, 1539లో చార్లెస్ చక్రవర్తి కాటలొనియా వైప్రాయిగా నియమించడంతో, దానిని దైవకార్యంగా భావించి, ప్రజలను న్యాయ దక్కతలతో పాలించాడు. బోర్జియా తండ్రి 1542 డిసెంబరులో మరణించాడు. దానితో ప్రాస్త్రీన్

గాండియా కోటకు, సంపదలకు వారసుడయ్యాడు. ప్రాన్విన్, గాండియా నగరపు నాలుగవ ప్రభువు.

1546 మార్చి 27న బోర్జియా ఆనుంగు భార్య ఎలియనోర్ మరణించింది. కనుక అతని జీవితం మరొక మలుపు తిరిగింది. అప్పటికే బోర్జియాకు జేసుసభ గురువులతో పరిచయం కలిగింది. వారికై గాండియాలో ఒక కళాశాలను స్థాపించాడు. పీటర్ ఫేబరు గురువులు ఎలియనోర్ మరణించిన నెల రోజులకు, గాండియా స్వయంగా వచ్చి, విచారగ్రస్తుడైన బోర్జియాను ఓడార్చాడు. అప్పుడే బోర్జియా తాను ఇకపై దైవసేవకు అంకితం కావాలన్న కోర్చెను, ఫేబరు గురువుకు వ్యక్త పరచాడు. పీటర్ ఫేబరు, బోర్జియాకు ‘ఆధ్యాత్మిక సాధనాల’ ఆధారంగా ధ్యానం చేయమని సలహా యిచ్చారు. తదనుగుణంగా అతడు ధ్యానంచేసి, జేసుసభలో చేర సంకల్పించాడు. బోర్జియా తనను జేసుసభలో చేర్చుకొనమని ఇగ్నేషియన్సుకు స్వయంగా ఉత్తరం ప్రాసాదు. ఇగ్నేషియన్ లొయోలా, బోర్జియా నిర్మయాన్ని ప్రశంసిస్తూ లేఖ ప్రాస్తు, జేసుసభలో చేరటానికి అతడు తీసుకున్న నిర్మయాన్ని ఎవరికీ తెలుపవలదని, ముందుగా అతని సంతానానికి వివాహాలు జరిపి, ఆస్తుల పంపకాలు ముగించిన పిమ్మట, వేదశాస్త్రాన్ని అభ్యసించవలసిందిగా సూచించారు. ఇగ్నేషియన్ ఉత్తర్వుల మేరకు బోర్జియా 1548 ఫిబ్రవరి 1న రహస్యంగా జేసుసభలో మాటపట్టులను, తీసుకున్నాడు. తాను స్థాపించిన కళాశాలలోనే దైవశాస్త్ర పట్టాన్ని 1550 లో పుచ్చుకున్నాడు.

ప్రాన్విన్ బోర్జియా తన కుటుంబ బాధ్యతలన్నీ 1550 నాటికి తన సంతానానికి అప్పగించాడు. తదనంతరం తీర్థయాత్రల నెపంతో తన కుమారుడు యువాన్, మందీ మార్పులంతో కలిసి, కొండరు జేసుసభ సభ్యులతో కూడి, బోర్జియా రోము నగరం చేరుకున్నాడు. అటు పిమ్మట అతడెన్నదూ గాండియా కోటను దర్శించలేదు. జగద్గురువులు వాటికను లోని బోర్జియా వంశజాల విడిది గృహంలో బనచేయవలసిందిగా బోర్జియాను కోరినప్పటటికి, అతడు ఇగ్నేషియన్తో కలిసి జేసుసభ గృహములోనే ఉండడలచాడు, యాత్రికునిగా రోమా పురిలోని తీర్థయాత్రా స్థలాలన్నీ చూస్తూ, జేసుసభ గృహంలో మాత్రం ఒక సభ్యునిగా మెలిగాడు. 1551లో గాండియా కోట ప్రభువు పదవిని, తన కుమారునికి దత్తంచేసి, దానిని చక్రవర్తి ఆంగీకరించిన పిదవనే, స్వేచ్ఛనులో ఉన్న బోర్జియా, జేసుసభ సభ్యులు ధరించే నల్ల అంగీని ధరించడం మొదలుపెట్టాడు. ఇగ్నేషియన్, రాజవంశీయులను పొడుచేసి, జేసుసభలో చేర్చుకున్నదంటూ ఇగ్నేషియన్ పైన, రాజవంశీయులు అపవాదాలు మౌపుతారని, బాలారిష్టోలు ఇంకా తొలగిని జేసుసభకు అది ప్రమాదకారిగా ఉండగలదని భావించి, అంతవరకు బోర్జియా జేసుసభలో చేరిన విషయాన్ని చాలా గోవ్యంగా ఉంచాడు. అతడు 1551మే 21న గురువుగా అభిషేకం పొంది, ఆగష్ట 21న లొయోలా కోటలో ప్రభమ పూజను సమర్పించాడు. 1554 లో స్వేచ్ఛను, పోర్చుగల్ జేసుసభ మండల

ఉన్నతాధికారిగా బోర్జియా నియుక్తుడైనాడు, ఆ పదవీ కాలంలో బోర్జియా దాదాపు ఇరవై కళాశాలలను, స్టేచనులో ఒక నొవిఫియేట్సు స్థాపించాడు.

1561లో బోర్జియా జేసుసభ జనరల్కు సహాయుకునిగాను, 1564లో స్టేచను, పోర్చుగల్ దేశాల పర్యవేక్షకునిగాను నియమిత్తుడై సేవలందించాడు. 1565 లయానజ్ మరణించగా, జేసుసభ జనరలుగా బోర్జియా ఎన్నుకోబడ్డాడు. జేసుసభ జనరలుగా ప్రాన్సిన్ బోర్జియా ఏడేళ్ళు పనిచేసి, జేసుసభ సుస్థిరతకు పాటుబడ్డాడు. అయిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులకు అప్త మిత్రుడై, ప్రతి-సంస్కరణోద్యమానికి వలసిన సహాయాన్నంతా అందించాడు. అతని కాలంలోనే వేదవ్యాపకానికి కొత్త దేశాలైన ప్లోరిడా, పెరూ, మెక్సికో, ట్రీపులకు, జేసుసభ గురువులను పంపి, ట్రీసభ వ్యాపికి కృషిచేశాడు. అతని హాయాములో జపాన్ క్రైస్తవుల సంఖ్య దిన దిన ప్రవర్ధమానమైంది. బోర్జియా జనరలుగా ఉన్న కాలంలో, అరవై ఆరుగురు జేసుసభ వేదవ్యాపకులు వేదసాక్షి మరణాలు పొందగా, ఐరోపాలోని ప్లేగు వ్యాధి బాధితుల సేవలో మరొక ముహ్మెంద్రియా ఆరు మంది చనిపోయారు.

జగద్గురువుల అభ్యర్థన మేరకు, ఉర్కి పై సమరానికి ఐరోపా క్రైస్తవ చక్రవర్తులందరిని కూడగట్టేందుకు బోర్జియా బయలుదేరాడు. ఆ పర్యాటనలో భాగంగా తాను వైపొయిగా నున్న బార్చెలోనా నగరం బోర్జియా చేరుకున్నప్పుడు, ఈ పరిశుద్ధ రాజవంశీయుని చూడనెంచిన వేలాదిమంది ప్రజలు, అతనికి వీరోచిత స్వాగతం పలికారు. అతడు వలెన్నియాలో ఉన్నప్పుడు గాండియా కోట ముహ్మెంత్శు దూరంలో నున్నప్పటికి, అతడు దానిని సందర్శించ లేదు. బంధుమిత్రాదులు స్వయంగా వలెన్నియా వచ్చి, బోర్జియాను సందర్శించి వెళ్ళారు. అతడు ప్రాన్సు దేశంలో ఉన్నప్పుడు, చలిజ్వరం రావడంతో తన మరణ మాసన్నమైనదని గ్రహించిన బోర్జియా ఎంతో కష్టపడి, ఆల్ఫ్రో పర్పుతాలమీదుగా 1572 సెప్టెంబరు 28 రోము నగరం చేరుకున్నాడు. అతని రాకను తెలుసుకొన్న పలువురు రాజులు, రాకుమారులు, కార్డినాల్సు, రాయబారులు అతని సందర్భనార్థం రాగా, “దేవునితో మాత్రమే ముచ్చటించటానికి సమయమున్నందున, నన్న పదవివెయ్యండి” అని వారితో చెప్పి, ప్రార్థనలో గడిపాడు. తదుపరి మూడురోజులకు 1572 అక్టోబరు ఒకటిన బోర్జియా తనువు చాలించి, అమరలోకం చేరాడు.

రాజవంశములో జన్మించి, కొంతకాలం ఇహలోక భోగభాగ్యాలు అనుభవించి, ఎనిమిదిమంది సంతానానికి తండ్రి అయిన పిదప, జేసుసభలో చేరి తన పవిత్ర జీవితంలో శ్రీసభకు ఎనలేని సేవలుచేసి, తన జన్మను సార్థకం చేసుకున్న ప్రాన్సిన్ బోర్జియాను, ఎనిమిదవ అర్థాను జగద్గురువులు 1624 నవంబరు 23న ధన్యవిగాను, పదవ క్లెమెంట్ జగద్గురువులు 1671 ఏప్రిల్ 12న పునీతునిగాను ప్రకటించారు ఈ పునీతుని పండుగ సెప్టెంబరు 30.

పేదల పాచిచి పెన్నిధి

19. పునీతజాన్ ప్రాస్మాన్ రెజిస్ (1597-1640)

జాన్ ప్రాస్మాన్ రెజిస్ ప్రాస్మాన్ దేవమందలి ఫాంట్కువర్ లో 1597 జనవరి 31న జన్మించాడు. బాల్యమంతా గ్రామీణ ప్రాంతంలో గడిపి, 1611 నుండి 1616 వరకు బెజిర్పు నందలి జేసుసబ్ కళాశాలలో పరించాడు. తదుపరి జేసుసబ్లో చేర నిశ్చయించుకుని 1616 డిసెంబరు ఏడున తులూస్ నందు నొవిషియేల్లో ప్రవేశించాడు.

రెజిస్ 1622 నుండి 1625 వరకు టూర్స్‌న్లో తత్పుశాస్త్రం అభ్యర్థించాడు. రెజిస్ గురువిద్యార్థిగా ఉన్నప్పుడే, భవిష్యత్తులో గురువుగా చేయబోయే బృహత్తర కార్యక్రమానికి నాంది పలికాడు. అతనంటే కళాశాల దగ్గరలో గల పల్లెపట్టులలో తెలియనివారు లేరు. నల్లని అంగిని వేసుకున్న అతనిని మాడగానే, బిన్న పిల్లలంతా పరుగెత్తుకుని వచ్చేవారు. వారతనిని సత్యోపదేశం చెప్పనిదే వెళ్లనిచ్చేవారు కాదు. రెజిస్ వారితో ప్రేమ, ఆప్యాయతుతో మాట్లాడుతూ, తనదైన సహజ దోరణిలో కథలు చెప్పి, సత్యోపదేశం బోధించేవాడు. అందుకే అతడంటే పిల్లలకంత ప్రీతి.

రెజిస్ అంటే పిల్లలకే కాదు, పెద్దలకు కూడ మక్కలే. ఒక గురువు వెంట ఆదివారాలు, సెలవు దినాలు పల్లె ప్రాంతాలు రెజిస్ సందర్భించే వాడు. ఆనాటి సంఘంలో పాతుకుపోయిన తాగుడు, జూదం, తిట్టడంలాంటి చెడు అలవాట్లను నిరసిస్తూ, యువకుడైన రెజిస్ ఎంతో ఆత్మవిశ్వాసంతో బోధించే వాడు. అతని బోధల ఫలితంగా, తన వెంట వచ్చిన గురువు ఎన్నో గంటల పాటు పాపసంకీర్తనాలు వినవలసి వచ్చేది. ఈ విధంగా మంచి బోధకుడుగా పేరు గాంచిన జాన్ ప్రాస్మాన్ రెజిస్, 1630 మే 19న గురువుగా అభిషిక్తుడుయ్యాడు. ఆ వేసవిలో ప్లేగువ్యాధి బాధితులకు సపర్యలు చేసాడు. రెజిస్ను పామియన్ కళాశాలలో నియమింపగా, సెలవు దినాలలో తన కాలాన్నంతా విశ్వాసుల సేవలో, మేతాసనమంతా తిరిగేవాడు. అతని ఆసక్తిని, నైపుణ్యాన్ని గుర్తించి, సభాధికారులు 1632లో మోంట్ పెలియర్ బిప్ప గారికి సహాయపడవలసిందిగా రెజిస్ను పంపారు. అతడు తొలుదొల్తు మోంటిపెలియర్ లోని జేసుసబ్ దేవాలయంలో ఆధ్యాత్మిక సదస్య నిర్వహించాడు. అతని ప్రసంగాలు చాలా సాదాసీదాగా, సంభాషణాశైలిలో ఉండేవి. అయినా అవి ప్రజలను మత విశ్వాసంలో ఎంతో ఉత్సేజ పరిచాయి. అనాటి ప్రసంగికుల వ్యామోహతైన వాగాడంబరము, తర్వాతి అతని ప్రసంగాలలో మచ్చుకైనా కాన రాకపోయినా, ప్రజలు అతని ప్రసంగమంటే చెవి కోసుకునేవారు. ఆ ప్రసంగాలే వారి జీవితాలలో మార్పు తెచ్చాయి. గంటల తరబడి వాక్యోపదేశం చేయటం, ఆసుపత్రులలో వ్యాధి గ్రస్తులను పరాపుర్యించడం, ఛైదీలను ఊరించడం, దిక్కులేని పేదలకు సహాయపడడం. పాపమార్గం నుండి వేశ్యలను మళ్ళీంచడం లాంటి కార్యాలే రెజిస్ నిత్యకృత్యాలయ్యాయి. సంస్కరణోద్యమానికి లోనై కతోలిక విశ్వాసాన్ని విడనాడిన దక్కిం ప్రాస్మాన్ దేశ క్రైస్తవులను,

తిరిగి శ్రీసభ కొగట చేర్చాలన్నదే తన ధైయంగా పెట్టుకుని, రెజిస్ ప్రతి ఊరూవాడా, ప్రతి పల్లె, పట్టం కలయిదిరిగి, కతోలిక శ్రీసభను పట్టిష్టపరచాడు.

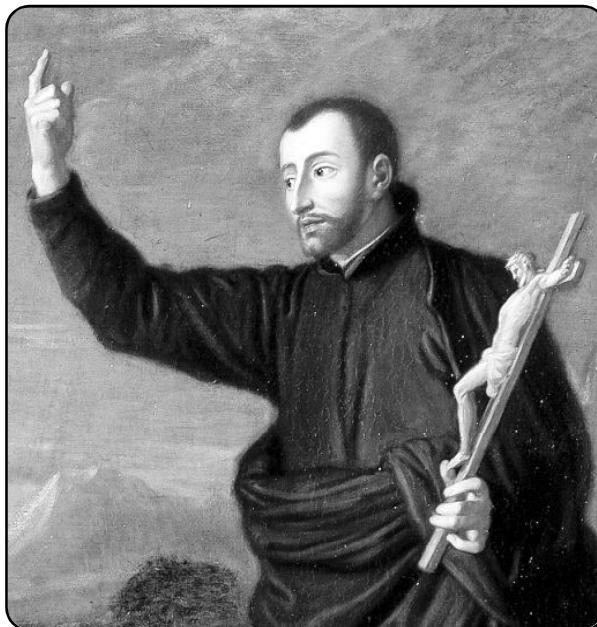
రెజిస్ వివియర్స్ పీఠాధిపతి కోరిక మేరకు 1634లో వివియర్స్ పీఠం చేరుకుని, అక్కడే అతడు మరణించేతవరకు పని చేసాడు. తన జీవిత ధైయంలో భాగంగా రెజిస్ గ్రామ గ్రామాలూ తిరిగి, పీఠాధిపతి రాకకు క్రైస్తవులను ఆధ్యాత్మికంగా సిద్ధపరచేవాడు. ఆ ప్రాంతమంతా కొండలు గుట్టలతో నిండి ప్రయాణానికి అనుకూలంగా లేకపోయినా, ఎంత భయంకరమైన చలిగాలులు వీచినా, వాటిని లెక్కచేయక, ప్రభు కార్యమైన తన పనిని తాను వినయంతో, భక్తితో చేసుకుంటూ పోయేవాడు. రెజిస్ తన జీవితంలోని చివరి నాలుగేంద్రుల లిపుయి పట్టణ పరిసరప్రాంతాలలో పని చేసాడు. క్రీస్తుని ఆదర్శంగా తీసుకుని దీనుల, హీనుల, పతితుల పాలిటి బంధువై, అహారహం వారికై శ్రమించాడు. పేదల కొరకు సేకరించిన వస్తువులతో, ఆఫోరంతో అతని గదియంతా నిండియుండేది. అతనివద్దకు వచ్చిన ఏ పేదవాడైనా, వట్టి చేతులతో వెళ్ళేవాడు కాదు.

పేదలకు సహాయపడడంతోనే రెజిస్ సరిపెట్టుకొనక, ఈ పేదరికం మానవ నిర్మితమని, సంపన్నుల స్వాధ్యాధితమని గ్రహించి, ధనవంతులను విమర్శించేవాడు. ఉన్న కొద్ది ధాన్యాన్ని నిలువబేసి, కొరత సృష్టించి ఎక్కువ ధరకు అమ్మే కొండరు సంపన్నులను, అతడు అదే పనిగా దుయ్యబట్టాడు. పేదల కొరకై ప్రప్రధమంగా సమష్టి ధాన్యాగారాలను నెలకొల్పి, వారి అవసరాలను వారే తీర్చుకునేలా చేసి, పేదలకు అండగా రెజిస్ నిలిచాడు. ఒకసారి కరువు వచ్చి, ధాన్య సరఫరా ఆగిపోయినా, రెజిస్ అద్భుతంచేసి ధాన్యాగారాన్ని నింపాడు. మరొక పర్యాయము లిపుయి నగరంలో చాలా మంది ట్రైలకు ఉపాధి కల్పించే అల్లిక పరిశ్రమకు గొడ్డలి పెట్టులా విపరీతమైన పన్నులు విధించగా, రెజిస్ ఆ మహిళల పక్కం వహించి, అధికారులతో పోరాడి, అ పన్నులను పూర్తిగా ఎత్తి వేసేలా చేశాడు. ఘృండలిజానికి లోనైన 17వ శతాబ్దిలోనే, మన రెజిస్ ఇట్టి సంఘు విశ్లేషణ కలిగియుండడం చాలా అర్థదైన విషయమనే చెప్పాలి.

1640లో పేద క్రైస్తవ ప్రజల సంరక్షకునిగా తన జీవిత సర్వస్వం ధారపోసిన రెజిస్కు, నలభై మూడేంద్ర ప్రాయంలో అంత్యకాలం సమీపించింది. దానిని ముందే గ్రహించిన రెజిస్ ఒక గ్రామంలో జరుపుతున్న ఆధ్యాత్మిక సదస్సును మధ్యలోనే అపివేసి, లిపుయి నగరం చేరుకుని, మంచి పాపసంకీర్తనం చేసి, తిరిగి అ పల్లకే వచ్చి, ఆ సదస్సును కొనసాగించాడు. తదనంతరం భీకరంగా కురుస్తున్న మంచుకు వెరువక, కాలి నడకన లువెస్క్ ప్రాంతం క్రీస్తు జయింతికి చేరి, వారి ఆధ్యాత్మికావసరాలు తీర్చి, వారికై దివ్యబలిపూజ సమర్పించాడు. మంచులో ప్రయాణించినందున రెజిస్కు న్యూమెనియా వచ్చింది. అయినా అక్కడి క్రైస్తవుల పాపసంకీర్తనాలు వింటూ ఉన్నాడు. ఆ సమయంలోనే రెజిస్ అపస్థరక స్థితిలో పడిపోయాడు. రెజిస్ బ్రతకడని వైద్యుడు కూడ పెదవి విరిచాడు. కొన్ని రోజుల అనంతరం జాన్ ప్రాన్సిన్ రెజిస్ స్టూపాలోనికి వచ్చి, తన చేతిలోని సిలువ వంక చూస్తా,

రెండు రోజులు ప్రార్థనలో గడిపాడు. డిసెంబరు 31 సాయంకాలం “బ్రదరీ! నా కొరకై మన నాధుడు, మరియతల్లి స్వర్గ ద్వారాలను తెరవడం నేను చూస్తున్నాను” అని ప్రక్కనున్న జేసుసభ బ్రదరుతో పలికి, “దేవా! నా ఆత్మను నీ చేతులలో ఒప్పగిస్తున్నాన” ని పలికి రెజిస్ తుదిశ్వాస విడిచాడు. జేసుసభ అధికారులు అతని దేహాన్ని లిపుయి తీసుకుని వెళ్ళాలని ఎంతగా ప్రయత్నించినా, రెజిస్పై గల ప్రేమతో ఆ పేద ప్రజలు అతని దేహాన్ని ఇష్టక పోవడంతో, ఆ కొండ ప్రాంతమైన లువెస్కు లోనే రెజిస్ను భూస్థాపితం చేశారు. ఇష్టుడా ప్రాంతం రెజిస్ పేరిట పుణ్యక్షేత్రమై విరాజిల్లచున్నది

జాన్ ప్రాన్సీస్ రెజిస్ను పదకొండవ క్లెమెంట్ జగద్గురువులు 1716 మే 18 న ధన్యనిగాను, 1737 మే 5న పన్నండవ క్లెమెంట్ జగద్గురువులు పునీతునిగాను ప్రకటించారు. వీరి పండుగ సెష్టంబరు 10.

పునీత జాన్ ప్రాన్సీస్ రెజిస్

తిరుప్పుదయ భక్తులు

20. పుసీత క్లాడ్ డి ల కొలంబయేర్ (1641-1682)

“నేను నీకై నావిశ్వాస పాత్రుడైన సేవకుని, ప్రియ మిత్రుని పంపుతానని” మన నాథుడైన క్రీస్తు ప్రభువే స్వయంగా కొలంబియేర్ గురించి మార్గరెట్ మేరి అనే మర కన్యకకు చెప్పారు. నేటి శ్రీసభ లోని తిరుప్పుదయ భక్తికి కొలంబియేర్, మార్గరెట్లే ప్రధాన కారకులు.

క్లాడ్ డి ల కొలంబియేర్ దక్కిణ ప్రాస్పు దేశమందు 1641 ఫిబ్రవరి రెండున జన్మించాడు. పదిహండేండ్ర ప్రాయంలో జేసుసభ అంటే మక్కువ ఏర్పరచుకొని, 1658 లో అవిగ్నాన్ నందలి నావిషియేట్లో చేరాడు. అక్కడే 1666లో ప్రధమ ప్రతాలను చేపట్టి, తత్త్వశాస్త్రాన్ని ముగించాడు. 1666 వరకు ట్రినిటీ కళాశాలలో సాహిత్యాన్ని బోధించాడు. పారిస్లో వేదశాస్త్ర మభ్యసించి, 1669లో ఎప్రిల్ ఆరున గురుపట్టం పొంది, లయన్ పారశాల, విచారణలలో పనిచేసాడు. అక్కడున్న కాలంలో సెలవు దినాలు, అదివారాలలో కథోలిక మత విశ్వాసాన్ని ప్రజలకు క్షణ్ణంగా బోధించేవాడు. 1675లో శాశ్వత దీక్షను పూనుతూ, జేసుసభ నియమాలిని పూర్తిగా పాటిస్తానని, దేవునికి ప్రత్యేక ప్రమాణం చేశాడు. రెండు నెలలకే కొలంబియేర్ను పార్లెమోనియల్ సుఫీరియర్గా నియమించారు. దేవునికి సంకల్పం అతనికి తెలియకున్నా, పెద్దల ఆజ్ఞలను శిరసావహించి, కొలంబియేర్ 1675 ఫిబ్రవరిలో పార్లెమోనియల్కు చేరుకున్నాడు.

ఆ కాలంలో క్రీస్తు నాథుడు పార్లెమోనియల్ కాన్సెంట్ నందలి మార్గరెట్ మేరి అను మరకన్యకను ప్రత్యేకంగా దీవించి, తన తిరుప్పుదయ సంపదలను తెలియజేయుచున్నారు. తొలుదొల్ల అమె మాటలను ఎవరూ లక్క చేయకపోగా, అమెకు మతి చెడిందని తలపోసి, అమెను మరింత బాధపెట్టారు. అట్టి తరుణంలో మార్గరెట్కు ప్రభువు “నా నమ్రక పాత్రుడైన సేవకుని, ప్రియమిత్రుని నేను నీకై పంపుతాను” అని వాగ్దాన మిచ్చారు. అతడే అమెను సహృదయంతో అర్థం చేసుకొని, అమెకు ఆధ్యాత్మిక బాటలో తోడ్పుడతాడని కూడ ప్రభువు సెలవిచ్చారు, పార్లెమోనియల్ చేరుకున్న కాలది రోజులకు కొలంబియేర్, కాన్సెంట్ను సందర్శించాడు. కొలంబియేర్ గురువులను, మహాధికారిణి, తన కాన్సెంట్ సభ్యులకు పరిచయంచేస్తున్న సమయంలో “ఇతడే నేను పంపిన సేవకుడు” అన్న దివ్యవాణి మార్గరెట్కు వినిపించింది, మార్గరెట్ కొలంబియేర్తో వ్యక్తిగతంగా మాట్లాడుతూ, తన ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధి గురించి వివరించి, ప్రభువు ప్రత్యేకంగా తనకు ఎరింగించిన విషయాలను తెలియజేసింది. దైవ ప్రేరణతో కొలంబియేర్ అవి నిజంగా దేవుని వద్దనుండి వచ్చినవేయని నిర్మారించాడు. కొంతకాలనికి కొలంబియేర్కు క్రీస్తు తిరుప్పుదయం గురించి ప్రత్యక్ష దర్జనం కలిగింది. కాన్సెంట్లో కొలంబియేర్ దివ్యబలవిపూజ నిర్వహించుండగా, ప్రభువే తన పృథివీన్ని కొలంబియేర్కు మాపించాడు. కొలంబియేర్, మార్గరెట్లు పృథివీలు, మండుతున్న తన పృథివీలు లీనమయ్యాయని ప్రభువు స్వప్తంగా సూచించాడు.

తిరుప్పుదయ భక్తిని వ్యాపింపజేయడానికి కొలంబియేర్ను, పార్లెమోనియల్కు తీసుకొని వచ్చినట్లుగా, ప్రభువే కొలంబియేర్కు 1675 జూన్లో స్వప్తంగా తెలిపారు. క్రీస్తు దివ్యదేహపు పండుగ దినాలలో ప్రభువు, మార్గరెట్కు ప్రజలనెంతగానో ప్రేమించిన తన పృథివీన్ని చూపి,

ప్రజలు కృతమ్యులుగానున్నారని, దానికి ప్రాయశ్చిత్తముగా రానున్న శుక్రవారం తన తిరుహృదయం పేరిట ప్రత్యేక పండుగను కొనియాడమని సూచించారు. ఆప్పుడు మార్గరెట్ “తాను పాపినని, ప్రభువు ఆభీష్టాన్ని నెరవేర్చలేని బలహీనురాలనని” చెప్పగా, ప్రభువు ఆమెతో “నీవు కొలంబియేర్ వర్ధకు వెళ్లి, అతని శక్తి మేరకు తిరుహృదయ భక్తిని స్థాపించమని చెప్పి, నా హృదయాన్ని సంతోషపెట్టవలసింద”ని పలికారు. తదనుగుణంగా కొలంబియేం, మార్గరెట్ ఇరువురు ప్రప్రథమంగా 1675 జూన్ 21న జేసునాథుని తిరుహృదయ పండుగను కొనియాడారు. ప్రభుని ఆజ్ఞల మేరకు కొలంబియేర్ తన ప్రసంగాలలో, ధ్యానాలలో, పాపోచ్ఛారణ సాంగ్యాలలో క్రీస్తు తిరుహృదయ భక్తిని గురించి బోధించాడు.

యార్క్ రాకుమారి ప్రత్యేక బోధకునిగా కొలంబియేర్ను నియమించడంతో, 1676 అక్కోబరులో లండన్ వెళ్లాడు. అంగ్లికనుల స్థావరమైన ఇంగ్లాండు నందు కతోలిక మతం నిషేధమైనా, యార్క్ రాకుమారుడు జేమ్స్, రాకుమారి మేరి కతోలికులు. ఇంగ్లాండు చక్రవర్తియగు రెండవ చార్లెస్, జేమ్స్ సోదరుడు అయినందున, వారు కోటలోనే చిన్న కతోలిక దేవాలయం నిర్మించుకున్నారు. ఆ రాచ జంటకు కొలంబియేర్ ఆదివారాలు, ఆగమన, తపస్యాలలో మత సత్యాలను, జేసునాథుని తిరుహృదయ భక్తిని విశిష్ట రీతిలో నూరిపోసాడు. తిరుహృదయ భక్తిని తన మనసులో పదిలంగా దాచుకున్న యార్క్ రాకుమారి, ఒక ప్రత్యేక తిరుహృదయ పండుగను జరుపవలసిందిగా, వస్తోండవ ఇన్ఫోసెంట్ జగద్గురువులను కోరింది. ఇంగ్లాండులో ఉన్న కొలంబియేర్, చిత్రహింసలకు గురి అయిన కతోలికులను రహస్యంగా సందర్శించేవాడు. వారితో తిరుహృదయ భక్తి బీజాలను నాటి, ఆరాధన, ప్రేమ, అనుసరణ, ప్రాయశ్చిత్తమనే తిరుహృదయ గౌరవాన్ని చాటే నాలుగు మార్గాలను ప్రాచుర్యం లోనికి తీసుకొని వచ్చాడు. కొలంబియేర్, చక్రవర్తికి, పార్లమెంట్కు వ్యతిరేకంగా ఉపన్యాసాలిస్తున్నాడని ఒక కపట మిత్రుడు అభియోగం మోహగా, కొలంబియేర్ను 1678 నవంబరులో బంధించారు. అక్కడ ఆ చెరసాలలో అతని ఆరోగ్యం క్లీష్టించడంతో, అతనిని ప్రాస్పు దేశం పంపారు.

కొలంబియేర్ను లయన్న కళాశాలలో అధ్యాత్మిక గురువుగా నియమించినా, ఆరోగ్యం కుదుట బడకపోవటంతో, పార్లమెసియల్ వాతావరణం అతనికి శ్రేయస్సురమని భావించి పార్లమెసియల్ పంపారు. అక్కడ కూడ అతని ఆరోగ్యం క్లీష్టించింది. అ కాలంలోనే కాన్వోంట్ను సందర్శించి, తన ఆధ్యాత్మిక పుత్రిక యగు మార్గరెట్ మేరితో ముచ్చలీంచాడు. చివరగా కొలంబియేర్ జ్యారంతో బాధపడి, 1682 ఫిబ్రవరి పదిహేనున తన ఆత్మను ప్రభువుకు సమర్పించుకున్నాడు. అప్పటికి అతని వయస్సు నలభై యొక్క సంవత్సరాలు మాత్రమే.

ఖ్లాడ్ డి ల కొలంబియేర్కు పదకొండవ భక్తినాథ పొపుగారు 1929 జూన్ 16న ధన్య పట్టం కట్టారు. 1992 మే 31న రెండవ జూన్ పాల్ పాపుగారు, కొలంబియేర్ను పునీతులుగా ప్రకటించారు. వీరి పండుగను శ్రీసభ ఫిబ్రవరి 15న కొనియాడుతుంది.

ఎంగ్లెం వేదస్క్రి

21. పుసీత ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ (1540-1581)

1580 జూన్ 25వ తేది ఉదయం ఎడ్యూండ్ అను పేరుగల ఒక నగల వర్తకుడు ప్రాన్స్ నుండి ఇంగ్లెం చానల్ను దాటి, డోవర్ అనే రేవు పట్టణం చేరుకొన్నాడు. అక్కడున్న రేవు అధికారులు, మారువేషములో ఉన్న కతోలిక గురువుల కౌరకు వెదుకుతున్నారు. వారికి ఎడ్యూండ్సై అనుమానము కలిగింది. అతని దృవీకరణ పత్రాలను పరిశీలించి, అనేక ప్రత్యులు ఆడిగిన తరువాత, ఇంగ్లాండు దేశములో ప్రవేశించుటకు అనుమతించారు. కానీ ఆ నగల వర్తకుడే ఫాదర్ ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ అని, అతనాక జీనుసభ గురువని, ఆంగ్ల వేదసాక్షులలో కెల్ల ప్రసిద్ధిచెందిన వేదసాక్షీ అవుతాడని వారికి తెలియదు.

ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ 1540 జూన్ 25వ తేదీన లండన్ నగరములో ప్రాటెస్టంటులుగా మారిన కతోలిక తల్లిదండ్రులకు జన్మించాడు. అతని ప్రాథమిక విద్య క్రైస్తవ హస్పిటల్లో జరిగింది. ఆ తరువాత ఆక్స్సఫర్డ్ లోని సెయింట్ జూన్ కళాశాలలో ఉన్నత విద్య నభ్యసించి, ఆ కళాశాలలోనే అధ్యాపకుడుయ్యాడు. కళాశాల అధ్యాపకుడుగా ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ ఎంతో కీర్తి ప్రతిష్ఠలు గడించాడు. ఆయన విద్యార్థులు, క్యాంపియన్ నడవడికను అనుకరిస్తూ, తమను తాము “క్యాంపియన్ వాదులమని” పిలుచుకున్నారు.

1566 సంతృప్తం సెప్టెంబరు 3వ తేదీన ఎలిజబెట్ మహారాణి కళాశాల సందర్శించు సందర్శింగా, 26 ఏండ్ర ఎడ్యూండ్ లతీను భాషలో రాణి గారిని ఆహ్వానిస్తూ ఉపన్యాసించాడు. అతని ఉపన్యాసం రాణి గారిపై చెరగని ముద్ర వేసింది. రాజవంశజులైన సెసిల్, లైసెస్సర్లు ఎడ్యూండ్ను ఎలాగైనా రాణిగారి సేవలోనికి తీసుకోవాలని ప్రయత్నించారు. 1566వ సంతృప్తం ఎడ్యూండ్ మతపరమైన విషయాలలో రాణిగారి సార్వభౌమాధికారాన్ని అంగీకరిస్తూ ప్రమాణం చేసాడు. 1568లో అతను ఆంగ్లకను చర్చిలో ఉపగురువుగా అఖిష్కించబడ్డాడు ఈ డీకను పట్టము అతనికి మనశ్శాంతి చేకూర్చలేదు.

గురువట్టం పొందడానికి చదువుచున్న సమయంలో, ఎడ్యూండ్ తిరుసభ ప్రథమ గురువుల రచనలను చదివి, కతోలిక మతమే నిజమైన మతమనే దృఢ నిర్లయానికి వచ్చాడు. కతోలికుడుగా ప్రాటెస్టంటు దేశమైన ఇంగ్లాండులో జీవించుట అసాధ్యం కాబట్టి, 1569లో ఐర్లాండు దేశంలోని డబ్లీవ్ నగరానికి వెళ్ళాడు. 1572 వరకు అతను ఐర్లాండులోనే ఉన్నాడు. అక్కడ కూడ కతోలిక వ్యతిరేక భావాలు పెరుగుతున్నందువల్ల, తిరిగి 1572లో ఇంగ్లాండుకు చేరుకొన్నాడు. అక్కడ దోవాయిలో క్రొత్తగా తెరువబడిన ‘ఇంగ్లెం కళాశాల’ అనే పేరుగల సెమినరీలో చేరాడు. దోవాయిలో ఎడ్యూండ్ చేసిన మొట్టమొదటి పని తిరిగి రోమను కతోలిక తిరుసభలో చేరటం. ఎడ్యూండ్ 1573లో గురు విద్యను ముగించి, డిగ్రీ

పొందాడు. తరువాత జేసుస్థలో చేరాలనే కోరికతో, రోము నగరానికి బయలుదేరాడు. 1573 ఫిబ్రవరి నెలలో ఎడ్యూండ్ రోము నగరం చేరుకొని, జేసుస్థ పెద్ద అయిన మెర్కూరియన్ గారికి తనను తాను సమర్పించుకున్నాడు. ఏప్రిల్ నెలలో అతను జేసుస్థలో చేరడానికి అనుమతి లభించింది. ఆ రోజులలో ఇంగ్లాండులో జేసుస్థ సంస్థలు లేనందువలన, ఎడ్యూండ్ని, ఆస్ట్రేయా ప్రాంత జేసుస్థలో వనిచేయడానికి పంపారు. ప్రేగ్లో నొవిషియేట్ ముగించిన తరువాత, సన్యాస దీక్ష పూని, అచ్చటనే అధ్యాపకుడుగా స్థిరపడ్డాడు. నాటకాలు రచించి, తన విద్యార్థులచే వాటిని ప్రదర్శింపచేసి, ఎడ్యూండ్ గొప్ప రచయితగా పేరు గడించాడు. ఇక తన శేష జీవితము అచ్చటనే గడిచిపోతుందని భావించాడు.

కాని 1579తో రోములో నున్న జేసుస్థ పెద్దలు, ఇంగ్లాండులో జేసుస్థ ‘మిషను’ స్థాపించాలని నిర్ణయించుకున్నారు. ఫాదర్ క్యాంపియన్సు ఇంగ్లాండుకు పంపించాలని కూడ నిర్ణయించారు. 1580 మార్చి 25న ప్రేగ్ వదలి, ఏప్రిల్ నెలలో ఎడ్యూండ్ రోము చేరుకున్నాడు. ఏప్రిల్ 18న ఫాదర్ ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్, ఫాదర్ రాబర్ట్ పర్సన్స్, బ్రదర్ రాల్ఫ్ ఎమర్సన్ లతో కలిసి ఇంగ్లాండుకు బయలుదేరాడు. మార్గమధ్యంలో ప్రాన్స్‌లోని ఓమర్లో విడిదిచేసి, అచ్చట ఇంగ్లాండుకు పోయే మిగతా జేసుస్థ సభ్యులను కలుసుకొన్నారు. కాని వారి రాక గురించి ఎలిజబెట్ రాణి గూఢచారులు తెలుసుకొని, ఇంగ్లాండులోని రేవు పట్టణాలన్నింటికి ఆ వార్తను తెలియపరచారు. కావున జేసుస్థ గురువులు విడివిడిగా మారు వేషాలలో, ఇంగ్లాండు చేరడానికి నిర్ణయించుకున్నారు. ఫాదర్ రాబర్ట్ పర్సన్స్ జూన్ మధ్యలో ఇంగ్లాండు చేరుకున్నాడు. 9 రోజుల తరువాత ఫాదర్ ఎడ్యూండ్, బ్రదర్ ఎమర్సన్లు జూన్ 24వ తేది రాత్రి బయలుదేరి, తెల్లవారేసరికి తమ సొంత నేల అయిన ఇంగ్లాండుకు చేరుకున్నారు.

ప్రాటెస్టంటు దేశమయిన ఇంగ్లాండులో కతోలిక మత ప్రచారం సేరము, అపాయ కరము. అయినా ఫాదర్ ఎడ్యూండ్ తాను వెళ్లిన ప్రతిచోటా, సువార్తను బోధించాడు. తన బోధనలు వింటున్న వ్యక్తులలో గూఢచారులు ఉండవచ్చు. అయినా భయపడకుండా, వినడానికి సిద్ధంగాణించు ప్రజలకు, దేవుని వాక్యాను వినిపించాడు. ఫాదర్ క్యాంపియన్ వచ్చారని విన్న కతోలిక ప్రజలు, అతని ప్రసంగాలు వినటానికి, సుదూర ప్రాంతాల నుండి గుంపులు గుంపులుగా వచ్చారు. 50 సంవత్సరాల తరువాత కూడ వృద్ధులు “మరియుమ్మ గారిపైన, పదిమంది కుష్ఠరోగులపైన, అంతిమ తీర్పుపైన” ఫాదర్ క్యాంపియన్ చేసిన ప్రసంగాలను మరిచి పోలేదు.

క్యాంపియన్ ఇంగ్లాండుకు రావడానికి ముందు, ఇంగ్లాండులోని కతోలికులు, ప్రాటెస్టంటు మతముతో సమాధానపడి, ప్రాటెస్టంటు పూజలకు వెతుతుండేవారు. క్యాంపియన్ రాకతో, ఇంగ్లాండులోని కతోలికులలో నూతనోత్సాహం వచ్చింది. వారు ప్రాటెస్టంటు

పూజలకు వెళ్ళడం మానివేశారు. ఫాదర్ క్యాంపియన్ యార్డ్‌పైర్, ఆక్స్‌పర్డ్‌పైర్, లాంక్‌పైర్, నార్తాంటన్‌పైర్ లలో సువార్తను బోధించాడు. కతోలికులు ఉన్న ప్రతిబోటుకు వెళ్లా, వారి ఇళ్ళల్లో బసచేస్తూ దేవుని వాక్యాను బోధించి, పాపసంకీర్తనములు విని, దివ్యబలిపూజలు సమర్పించాడు.

1581 మే నెలలో ఫాదర్ ఎడ్యూండ్ “పది కారణములు” అనే పుస్తకాన్ని ప్రచురించి, ఆంగ్లికన్ శాఖను భండించి, కతోలిక క్రీస్తుభకు అండగా నిలిచాడు. ఆ పుస్తకంలో ప్రాటిష్టంటు మత పెద్దలను, కళాశాల అధ్యాపకుల ముందు మతపరమైన తర్వానికి ఆహ్వానిస్తూ, దానికి గల కారణాలను వివరించాడు. ఆక్స్‌పర్డ్‌లో క్యాంపియన్‌కి మంచి పేరు ప్రతిష్ఠలు ఉన్నందున, అనేకమంది ఆ పుస్తకాన్ని చదివారు.

1581 జూలై నెలలో ఫాదర్ క్యాంపియన్ యథా ప్రకారం కతోలిక కుటుంబాలను దర్శించుటకు బయలుదేరాడు. నోర్ఫోక్ వెళ్లే దారిలో ఉన్న ప్రాస్ిన్ ఏట్స్ అనే కుటుంబంలో క్యాంపియన్ బస చేశాడు. అచ్చట సువార్తను బోధించుచున్న సమయంలో, జార్జ్ ఎలియట్ అనే మోసకారి, ఎడ్యూండ్ గురించి న్యాయాధిపతికి తెలియజేశాడు. న్యాయాధిపతి భటులను పంపి ఫాదర్ క్యాంపియన్‌ని బంధించాడు.

జూలై 22 న ఫాదర్ క్యాంపియన్‌ని లండన్కు తీసుకువెళ్లి, ఏ విధమైన వసతులు లేని ఒక చిన్న గదిలో బంధించారు. మూడు రోజుల తరువాత ఫాదర్ క్యాంపియన్‌ని కలసి, మతంపై ఎలిజబెట్ మహోరాణి అధికారాన్ని సమర్థిస్తూ, కతోలిక మతాన్ని విడిచి, ప్రాటిష్టంటు మతంలో చేరమని కోరారు. కాని క్యాంపియన్ ఎట్టి ప్రలోభాలకు లోంగక, కతోలిక వేదసాక్షిగా మరించుటకు సిద్ధపడ్డాడు. నవంబరు 14న ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్‌ని, మరి ఏడుగురు ఇతర గురువులను వెస్ట్ మినిష్టర్ హోల్కు తీసుకు వెళ్లి, దేశద్రోహ నేరం మోపి, విచారించారు. రాణిని చంపుటకు రహస్యంగా పథకం వేశారని, దేశంలో అల్లకల్లోలం సృష్టిస్తున్నారని, నిందలు వేసి వారికి ఉరిశిక్కను విధించారు. అది విన్న ఎడ్యూండ్, ప్రభునికి స్తుతి గీతము పాడి, ప్రభుని నోరారా కీర్తించాడు. తన చివరి రోజులను ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ ప్రార్థనలో గడిపాడు. చివరగా ఇద్దరు గురువులతో కలిపి ఎడ్యూండ్‌ను డిశంబరు 1న ఉరి తీశారు. వారిని ఉరితీసిన తాళ్ళను లాంక్‌పైర్ కళాశాలలో గాజు పేటికలో భద్రపరచారు. వాటిని, ప్రతి సంవత్సరము వారి పండగ రోజున దేవాలయపు పీరముపై ఉంచి, ప్రార్థనలు సలుపుతారు.

13న లియో పాపుగారు 1886 డిసెంబరు 9వ తేదీన ఎడ్యూండ్ క్యాంపియన్ గారికి ధన్యపట్టాన్ని కట్టగా, 6వ పాల్ పాపుగారు 1970 అక్టోబరు 25న పునీతులుగా ప్రకటించారు. తిరుసభ ఈ మహాసీయుని పండగను డిసెంబరు 1వ తేదీన కొనియాడుతుంది.

శీప్ సగర పాలకులు

22.పుసీత చెర్రడిన్ లయలనో(1530 - 1616)

ప్రముఖ న్యాయవాదిగా పేరుప్రతిష్ఠలు పొంది, అకస్మాత్తుగా తన జీవన పంథాను మార్చుకుని, జేసుసభలో చేరి లీచ్ విచారణ గురువులుగా, జీవన పర్యంతము విశిష్ట సేవలు చేసి, ఘనత కెక్కిన వ్యక్తి మన బెర్రడిన్ రియలినో. బెర్రడిన్ రియలినో ఇటలీలోని ఎలిజబెట్, ప్రాన్సీన్ అను సంపన్న దంపతుల ముద్దుబిడ్డగా 1530 డిసెంబరు ఒకటిన జన్మించాడు. వృత్తి రీత్యా తండ్రి ఎక్కువ కాలం ఇంటి బయటే గడిపినా, తల్లి ఎలిజబెట్ మాత్రం రియలినోను త్రచ్చగా మంచి మార్గంలో పెంచింది. రియలినో విద్య పదహారేండ్ర వరకు ఇంటి వద్దనే కొనసాగింది. పిమ్మట ప్రభ్యాత బొలొగ్నూ విశ్వవిద్యాలయంలో తత్త్వశాస్త్రం. వైద్యశాస్త్రం అభ్యసించసాగాడు. అప్పుడే ఒక మిత్రుని ప్రోద్ధులంతో రియలినో వైద్యశాస్త్రం నుండి న్యాయశాస్త్రానికి మార్చుకుని, వైవచ్ఛం, న్యాయశాస్త్రాలలో పట్టా ప్చచ్చుకున్నాడు.

ఇరవై ఆరేళ్ళ ప్రాయంలోనే తన తండ్రికి తెలిసిన మిలాన్ గవర్నరు సహాయంతో, వెంటనే 1556లో పెలిజ్జనో నగర మేయరుగా రియలినో నియమించబడ్డాడు. అతని న్యాయదక్కత, నిత్యహూజా సందర్భానా నుగుణాలను గమనించిన పౌరులు, అతని పదవీకాలం ముగిసినా, అతడినే కొనసాగించవలసినదిగా కోరారు. తదనంతరం రియలినో కొంతకాలం అలెసాంద్రియ నగర పన్నుల అధికారి గాను, కసినో నగర మేయరుగా సేవలందించాడు. అతడు 1562లో మిలాన్కు తిరిగిరాగా, అతనిని కాస్టిలియోన్ నగరమేయరుగా నియమించారు. ఆనాడు నగర మేయరే న్యాయాధీశుడు కూడా.

“నాకు ఈ లోకపు పదవులపై, పేరు ప్రతిష్ఠలపై, ఆశలేదు. దేవునికి మహిమ చేకూర్చడం, నా ఆత్మను సంరక్షించుకోవడమే నా జీవితాశయమ” ని ముపై రెండేళ్ళ వయస్సులో తన సోదరునికి లేఖ ప్రాస్తు, తన మనసులోనీ మాట బయటచెట్టాడు. అప్పటినుండి తనను తాను దేవుని ఉపకరణంగా భావించుకొని, తన సర్వ సంపదలను పేదలకు పంచి పెట్టేవాడు. 1564లో నేపుల్నీ చక్రవర్తి సామంతుల సర్వాధికారిగా రియలినోను నియమించడంతో, నేపుల్నీ నగరానికి వచ్చాడు. ఆ నగరంలోనే రియలినోకు జేసుసభ సభ్యుల పరిచయం కలిగింది.

రియలినో జీవన దిశను రెండు సంఘటనలు మార్చాయి. వాటిలో మొదటిది: అతడు బొలొగ్నూలో చదువుకునే రోజులలో, ఒక మిత్రుని మరణం. ఈ ప్రపంచ భోగభాగ్యాలు, పేరు ప్రభ్యాతులు, సుఖ సంతోషాలు అశాస్త్రాలని, రియలినో అప్పుడే తెలిసికొని, దేవునికి దగ్గర కాసాగాడు. రెండవది 1564లో నేపుల్నీ నగర వీధుల్లో ఇద్దరు జేసుసభ నోవిన్లు తారసిల్లడం. వారిని చూచిన రియలినో ‘వారెవరు?’ అని ప్రక్కనున్న అతనిని అడుగగా, వారు జేసుసభకు చెందినవారని” బదులు చెప్పాడు. ‘జేసుసభా? అదేంటి’ యని, రియలినో

మరింత ప్రశ్నించగా, కొలది సంవత్సరాల క్రితమే స్థాపించబడిన ఒక నూతన మతమే జేసుసభ, వారిక్కడ పలు మంచి కార్యాలు చేస్తున్నారని ఆ వ్యక్తి ప్రత్యుత్తరమిచ్చాడు.

రియూలినో జేసుసభ గురించి మరింతగా తెలుసుకొనగోరి, ఆదివారం జేసుసభ దేవాలయానికి పూజకు వెళ్ళాడు. అనాటి ప్రసంగం అతన్ని బాగా అకట్టుకుంది. పూజ ముగియగానే, ఆనాటి పూజ సమర్పించిన గురువును కలిసి, తన మిత్రుని మరణం మొదలుకొని, గత మూడు సంవత్సరాలలో తన ఆత్మలో జరుగుతున్న పరిణామాలను, ఏకరువు పెట్టుకున్నాడు. ఆ గురువు సలహా మేరకు ఎనిమిది రోజుల ధ్యానాన్ని చేశాడు. ఆ ధ్యానంలో మరియుమాత దర్శనం కలిగి, అమె ఆజ్ఞాపించినట్లుగా జేసుసభలో చేరాడు. 1564 ఆక్రోబరు 18న రియలినాను, ఇన్స్యాసివారి ప్రథమ అనుచరుతైన సాల్వరాన్ గురువులు జేసుసభలోకి స్నేకరించారు. అప్పటికే చాలా పెద్ద చదువులు చదివి, జీవితానుభవం గడించిన రియలినాను, వేదశాస్త్రాభ్యాసం ముగియక మునుపే నొవిన్ల శికణాధికారిగా, వారి ప్రావిన్నియల్ నియమించారు. జేసుసభలో చేరిన మూడుసంవత్సరాలకే, అతడు 1567లో గురువై, 1570లో శాశ్వత ప్రతాలను చేపట్టాడు.

1574 రియలినాను లీచ్ నగరంలో పారశాల, కళాశాలలను స్థాపించేందుకై పంపడంతో అతని జీవితంలో మరొక ఘట్టం ఆరంభమైంది. అక్కడ లీచ్ శారులు, వారికి షైభవంగా స్వ్యాగతంపలికి. వారికొక దేవాలయాన్ని, పారశాలను నిర్మించి ఇచ్చారు. మరో నలభై రెండేళ్ళ వరకు అనగా బెర్రుడిన్ రియలినా మరణించేంతవరకు, ఆ లీచ్ నగరమే అతని నివాస స్థానమైంది. అతడు దేవాలయంలో ప్రతి నిత్యం ప్రసంగిస్తూ, పిల్లలకు సత్యోపదేశం భోధిస్తూ, పాపోచ్ఛారణ సాంగ్యాలు నిర్వహిస్తూ, వ్యాధిగ్రస్ఫులను, శైంచిలను పరామర్శిస్తూ, గురువులకు, మరకన్యలకు ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై సలహాలిస్తూ, రోజంతా గడిపేవాడు. జాత్యాభిమానం గల ఉన్నత వర్గాల నుండి, కారాగారాలలో ప్రుగ్గే శైంచిల వరకు, అన్ని వర్గముల ప్రజలు ఈ గురువంటే మక్కువ ఏర్పరచుకున్నారు. పేదలపాలిటి మిత్రుడై, చెతికి ఎముక లేనట్లుగా దానధర్మాలు చేసేవాడు. లీచ్ నగర సంపన్ముల గృహాలన్నీ తిరిగి ఆహారం, దుస్తులు, ధనం భిక్షగా స్నేకరించి, పేదలకు పంచేవాడు. ఒక నాడు ఒక చిన్న తోలుతిత్తి నుండి తన పేదలకు ద్రాక్షారసాన్ని పంచుతుండగా, అందరికి సరిపోయేంత వరకు ఆ ద్రాక్షారసం వస్తూనే వుందట. రియలినా పేదలకై ఇటువంటి అద్భుతాలు చేయటం వారికి సుపరిచితాలేనని తెలుస్తుంది.

రియలినో పవిత్ర జీవితాన్ని గమనించిన లీచ్ శారులు, బెల్లం చుట్టూ మూగిన ఈగల్లా, అతని సలహాలకై చుట్టుముట్టేవారు. పాపోచ్ఛారణ సాంగ్యాలకై బారులు తీరేవారు. సామాన్య జనంతో కలిసి, రియలినో ప్రార్థనలకై, సలహాలకై, రాజులు, రాయబారులు కూడ వరసల్లో నిలబడి, తమవంతుకై వేచి ఉండేవారు. రియలినా ఆధ్వర్యంలో రాజవంశీయులు, విద్యార్థులు, వాణిజ్యవర్గం, కార్మికులు మొదలగు పలు వర్గాల వారికి ఏర్పరచిన సాంధాలిటి సమావేశాలతో జేసుసభ దేవాలయం నిండిపోయేది. 1583లో గురువుల సాంధాలిటిని కూడా ఏర్పరచి, వారంతా చక్కని సంఘు కాపరులుగా ఉండేలా

దైవశాస్త్రంలో శిక్షణ యిచ్చేవాడు. రియలినొ ప్రార్థనా బలం వలన ఎందరో వ్యక్తిగత లాభాలు పొందారు. మరందరో స్వస్తత పొందారు. రియలినొను లీచ్ నుండి పలు పర్యాయములు బదిలీ చేసినపుటికి, తుఫానుల వల్లనో, అస్వస్తత వల్లనో వెళ్ళేక పోవడం జరిగింది. కనుక సభాధికారులు తమ బదిలీ ప్రయత్నాలను విరమించుకున్నారు.

1616 జూన్ పదకొండున రియలినొ చరమదశ ఆరంభమైంది. అతడు జ్వరంతో బాగా నీరసపడ్డాడు. మాట పడిపోయినా, తెలివితో ఉన్నాడు. జూన్ 29న దివ్య సత్ప్రసాదం స్వీకరించి, వ్యాధిగ్రస్తుల అభ్యంగనాన్ని పొందాడు. దీనిని విన్న లీచ్ నగరవాసులు అతని మంచం చుట్టూ చేరి, ఎంతో గౌరవంతో అతని చేతులను, కాళ్ళను ముద్దు పెట్టుకున్నారు. జూలై ఒకటిన పీఠాధిపతులు వచ్చి రియలినొను పరామర్శించారు. అంతవరకు ఈ భక్తుని జ్ఞాపికలుగా ఏ వస్తువును జేసుసభ గురువులు తీసుకొని వెళ్ళనిష్టేదు. కాని పీఠాధిపతులే స్వయంగా దుప్పటి చించి, ఒక చిన్నముక్కను తీసుకొని వెళ్ళడంతో, ప్రజలంతా రియలినొ గదిలోని వస్తువులన్నిటినీ, అతని జ్ఞాపికలుగా ఊడ్చుకొని పోయారు. చివరగా రియలినొకు కప్పాకోవడానికి కూడ ఏమీ మిగలలేదు.

ఆనాడే లీచ్ నగర మేయరు, ప్రముఖ న్యాయాధికులతో రియలినొ గదికి వచ్చి, లీచ్ నగరవాసులకు రియలినొ చేసిన సేవలను ప్రశంసిస్తూ, ఉపన్యసించారు. మోక్కంలో లీచ్ నగర పాలకునిగా ఉండమని అభ్యరిస్తూ ఒక ఆధికార విన్నవ పత్రం చదివాడు. ఆ విషయాలను గ్రహించిన రియలినొ, సమృతించినట్లుగా సంజ్ఞ చేసినపుటికి, ఆ మేయర్కు సంతృప్తి కలుగలేదు, అతడు మరునాడు అనగా జూలై రెండున మరలా వచ్చి, ఆ ఆధికార పత్రాన్ని చదువగా “అవును” అని తలవూపాడు. దానితో ఆ మేయరు ఎంతో సంతోషించి వెళ్ళిపోయాడు. సజీవుడై యుండగానే మోక్కంలో లీచ్ నగర పాలకునిగా నుండ అంగీకరించడం నిజంగా విడ్చురం కడా! అది రియలినొ వంటి దెవ భక్తులకే చెల్లింది. ఆనాటి సాయంకాలమే మాట తిరిగి రాగా, మరియ తల్లి నామాన్ని ఉచ్చరిస్తూ, పవిత్ర సిలువ వంక దృష్టిని సారించి, రియలినొ తనువు చాలించాడు.

తన పవిత్ర జీవితంతో లీచ్ నగర పొరులకు మార్గదర్శకమై, పేదలకు, దిక్కులేనివారికి అండగా నిలిచిన బెర్నుడిన్ రియలినొను, పదమూడవ సింహారాయలు జగద్గురువులు 1896 జనవరి 12న ధన్యని గాను, వన్నెండవ భక్తినాథ జగద్గురువులు 1947 జూన్ 22న పునీతునిగా ప్రకటించారు. శ్రేసభ వీరి పండుగను జూలై రెండున కొనియూడుతుంది.

ప్రజిల్ వేదసాక్షి

23. ధన్య ఇగ్నోఫియస్ అజెవెడో (1527-1570)

క్రీ. శ.320లో రోమన్ చక్రవర్తి లిసినియస్ క్రైస్తవ మతాన్ని సమూలంగా నాశనం చేయడలచి, తన రాజ్యంలోనున్న క్రైస్తవులందరినీ మతం కావాలో, మరణం కావాలో నిర్ణయించుకోమని శాసించాడు. ఆ శాసనాన్ని అర్బీనియాలో నున్న సైన్యానికి చదివి వినిపించగా, వారిలో నలభై మంది క్రైస్తవ సైనికులు, దాన్ని ధిక్కరించి వీరోచిత వేదసాక్షి మరణం పొందారు. మందుగా ఆ నలభై మందిని సెబాస్టిపట్టణ సమీపాన, గడ్డకట్టిన ఒక సరస్సులో నగ్నంగా పడవేశారు. ఎవరైనా తమ విశ్వాసాన్ని పదులుకొంటే, వారి కొరకు ఒడ్డునే చలిమంటలు, స్నానానికి వేడిసేశ్చ తయారుగా నుంచారు. కానీ ఆ నలభై మందిలో ఒక్కడే చావుకు భయపడి వెలుపలికి వచ్చాడు. గడ్డకట్టే చలి నుండి ఒక్కసారిగా వేడి నీటి స్నానానికి ఉ పక్కమించడంతో, అతడు కూడ అక్కడిక్కడే మరణించాడు. దానిని గమనించిన మరో సైనికుడు వెంటనే తన దుస్తలు తీసివేసి, చలికి గడ్డ కట్టుకొని పోతున్న ముఖ్య తొమ్మిదిమందిని, చేరి ఆ పిరికివాని స్థానాన్ని భర్తీ చేశాడు. తమ విశ్వాసానికి మరణించిన ఈ నలభైమంది వీరులను శ్రీసభ సెబాస్టి వేదసాక్షులుగా పిలిచి గౌరవించుచున్నది.

పన్నెండు శతాబ్దాల అనంతరం చరిత్రలో ఇటువంటి సంఘటన మరో సారి పునరావృతమైంది. కానరి దీవుల వద్ద నలభైమంది జేసుసభ సభ్యులు వేద సాక్షులయ్యారు. ఆ విశ్వాసులు ఈ నలభై మందిలో ఒకరిని వదలివేసినా, వెంటనే ఒక సామాన్య క్రైస్తవుడు ఆ స్థానాన్ని భర్తీ చేసి వేదసాక్షి అయ్యాడు. ఈ నలభై మంది వేదసాక్షుల నాయకుడే ఇగ్నోఫియస్ అజెవెడో.

ఇగ్నోఫియస్ అజెవెడో 1527న పోర్చుగల్ లోని ఫార్ట్ అనే పట్టణంలో జన్మించాడు. అతడు 1548లో జేసుసభలో ప్రవేశించి, 1553లో గురుపట్టం పొందాడు. అతడు లిస్టును లో, బ్రాగా పట్టణాలలో రెండు కళాశాలను నెలకొల్పాడు. 1565లో అతని జేసుసభ జనరలు ప్రాన్సిస్ బోర్జియా, నూతనంగా కనుగొనబడిన బ్రజిల్ దేశంలో, జేసుసభ వేదవ్యాపక కార్యకలాపాలను పరిశీలించేందుకై పర్యవేక్షకునిగా నియమించారు. రెండు సంవత్సరాల పాటు బ్రజిల్ నందలి జేసుసభ గృహాలను, వేదవ్యాపక కేంద్రాలను సందర్శించి, వారి అవసరాలను, క్రైస్తవుల పరిస్థితులను క్షుణ్ణంగా ఆకశింపు జేసుకొని, అజెవెడో 1569 మే నెలలో రోము నగరంలో ఉన్న ప్రధాన కార్యాలయానికి వచ్చాడు.

అజెవెడో తన ఉత్సాహభరిత యాత్ర విశేషాలను, బ్రజిల్ దేశ అవసరాలను జేసుసభ జనరలు ప్రాన్సిస్ బోర్జియాకు ఇలా వివరించనారంభించాడు. “మన జేసుసభ సభ్యులు ఆ

ప్రాంతం చేరి, కనీసం ఇరవై సంవత్సరాలైనా గడవలేదు. అయినా వారికష్టం ఎన్నో రెట్లు ఘలించింది. అక్కడ ఎన్నో తెగలున్నా, మనవారు పనిచేసిన ఏడు ఆటవిక తెగలలోనే దాదాపు లక్షమందికిపైగా క్రీస్తు ప్రభువుని విశ్వసించి, జ్ఞానస్నానం స్వీకరించారు. మరెందరో జ్ఞానస్నానానికి సంసిద్ధులొతున్నారు. మన పారశాలలు, గురువిద్యాలయాలు యువకులతో నిండిపోతున్నాయి, మన గురువులు చేస్తున్న మంచిని చూసి, ఇతర తెగల నాయకులు కూడా వైపు-ప్రావిన్సియల్సు కలిసి, మరికొందరు జేసుసభ గురువులను పంపమని ఆర్థించారు. కాని...” అని చెప్పి ఆసక్తితో ఆలకిస్తున్న బోర్డియాను చూసి ఇగ్నేషియన్ అజెవెడ్స్ ఆగిపోయాడు. “మన వద్ద ఎక్కువ మంది జేసుసభ సభ్యులు లేరు కడా!” యని బోర్డియా ఆ వాక్యాన్ని మందహసం చేస్తూ పూరించాడు.

“బ్రెజిల్ దేశమందు ఎంత ఎక్కువ మంది జేసుసభ సభ్యులు ఉన్నను, వారికి పని మాత్రం కొరత ఉండదు” అని కూడా అజెవెడ్ విస్మయించుకున్నాడు. ఇన్యాసివారి పటంవైపు చూస్తూ, బోర్డియా ఒక్క నిముషం ఆలోచనలో పడ్డాడు. “ఫాదర్ అజెవెడ్! ఒక్క పనిచేద్దాం. మిమ్ము నేను బ్రెజిల్ దేశ ప్రావిన్సియల్గా ఇప్పుడే నియమిస్తున్నాను. మీరే స్వయంగా స్పెయిను, పోర్చుగల్ దేశాలు తిరిగి, మన జేసుసభ సభ్యులను బ్రెజిల్కు ఆహ్వానించండి. మీకు తప్పకుండా చాలా మంది యువసభ్యులు లభిస్తారని” బోర్డియా చెప్పడంతో, అజెవెడ్ ఆయనకు కతజ్జుతలు తెలిపి, ఆయన ముందు మోకాళ్యాని, దీవెనలు పొంది వీడోలు చెప్పాడు, అదే వారి చివరి కలయిక కూడా!

అజెవెడ్ పోర్చుగల్, స్పెయిను దేశాలు తిరిగి, తమ బ్రెజిల్ ప్రాంతానికి దాదాపు అరవై తొమ్మిది మంది జేసుసభ సభ్యులను ఆకర్షించాడు. వారిలో ఎక్కువగా బ్రాష్ట్రులు, గురువిద్యార్థులే ఉండటంతో అజెవెడ్ ఎంతో సంతోషించాడు. ముందుగా వారినందరిని లిస్టును లో కూడచీసి, అయిదు నెలల పాటు వారికి మిషనరీ జీవితం గురించి, అందులోని కష్టానష్టాల గురించి తెలియజ్పిప్పి, ఆధ్యాత్మికంగా చక్కని వేదవ్యాపకులుగా తీర్చిదిద్దాడు. అజెవెడ్తో కలిసి నలబైమంది సెయింట్ జేమ్సు నోకలోను, మిగిలినవారు బ్రెజిల్కు నూతన పోర్చుగీసు గపరురును తీసుకొని వెళ్ళి నోకలోను ప్రయాణించి, జూన్ 12న ఆప్రికా పశ్చిమ తీరంలోని మదీరా దీపులను చేరుకున్నారు. సముద్రపు గాలులు అనుకూలంగా లేనందున, వారంతా అక్కడే కొన్ని వారాలు ఆగిపోయారు. రాసున్న ప్రయాణంలో ప్రెంచి సముద్రపు దొంగలు భయంకూడా ఉంది. అయినప్పటికి సెయింట్ జేమ్సు నోకాధికారి దైర్యంతో ముందుకు వెళ్ళడఱచాడు.

అజెవెడ్ స్వయంగా కొంతనేపు ప్రార్థించి, జేమ్సు నోకలో తనతో ప్రయాణించిన మిగిలిన ముప్పె తొమ్మిది మందిని చేరఖిలచి, రాసున్న నోకలో వెళ్ళాలో, వద్దో నిర్ణయించమని చెప్పాడు. వారిలో నలుగురు తప్ప, మిగిలిన వారంతా ప్రయాణానికి సిద్ధపడ్డారు. ఆ నలుగురి స్థానంలో మరియుక నలుగురు ఈ బృందంలో కలిసారు. అప్పుడే రెండవ

నొకలో ప్రయాణించనున్న పీటర్ డయన్ గురువులను వైస్-ప్రావిన్స్ యూలగా నియమించి, జూన్ 30న జేమ్స్ నొకలో అజెవెడ్స్ తన బృందంతో బయలుదేరాడు.

మొదటి వారమంతా, వారి భయాలకు అతీతంగా ప్రయాణం సాఫీగా సాగింది. అప్పటి వరకు వాతావరణం, సముద్రపుగాలులు అనుకూలంగానే ఉన్నాయి. ఏడవ రోజు ఎదురుగాలులు వీచడంతో, వెంటనే తీరాన్ని చేరారు. అక్కడ అజెవెడోకు తన పారశాల మిత్రుడొకడు తటస్థపడ్డాడు. వారక్కడున్న అయిదురోజులూ, అతడే వారి ఆలనా పాలనా చూసుకున్నాడు. ఎదురుగాలికి సముద్రంపై పయనించడం కన్నా, కాలిబాటన వారు వెళ్లనున్న పామాన్ త్వరగా చేరుకుంటామని, తాను కూడా వెంటవచ్చి దిగబెడతానని, ఆ మిత్రుడు చెప్పినప్పుడు, అజెవెడో దానికి సమ్మతించాడు. మరునాటి పూజాలలి సమయంలో అజెవెడోకు, తామంతా వేదస్తాక్షులుగా మరణించనున్నామని దివ్య దర్శనం కలగడంతో, తమ కాలిబాట ప్రయత్నాన్ని విరమించుకొన్నాడు. తన సహచరులను పిలచి “ఫ్రైంచి వారినుండి ఆపదలు ఎదురోతాయని భావించి, కాలిబాటన వెళ్లామనుకున్నాను. కానీ ఇప్పుడు ప్రభువుతో కలిసి సముద్రపు మార్గంపైనే వెళ్లాలని నిర్ణయించాను. ఫ్రైంచి వాళ్ళు మనలను పట్టుకుంటే మనకాచ్చే ఆపదేమంది? మహో అయితే కొంచెం ముందుగానే మనలను స్వర్గానికి పంపుతారు” అని దైర్ఘ్యం చెప్పాడు.

వారు సముద్రంపై ప్రయాణం ఆరంభించిన రెండు రోజులకు, అయిదు ఫ్రైంచి సముద్రపు దొంగల నొకలను గమనించాడు. వారు వెంటనే తీరం చేరాలనుకున్నా, ఎదురుగాలివల్ల వీలుకాలేదు. గత్యంతరం లేని నొకాధిపతి, తన సిబ్బందిని కడవరకు పోరు సలపమని, ఆళ్ళ ఇచ్చాడు. నొక రక్కణ నిమిత్తమై, కొందరు జేసుస్థ సభ్యులకు కూడ తుపాకి చేతబట్టమని నొకాధిపతి కోరినా, గురువు అంగీకి, తుపాకీకి పొంతన కుదరదని అజెవెడో చెప్పాడు. తన సహచరులలో ఇరవై ఎనిమిది మందిని ప్రార్థించమని ఓడ క్రింద భాగానికి పంపి, మిగిలినవారు నొకా సిబ్బందికి తోడ్పుడ సిద్ధపడ్డారు.

వారి నొకలు పరస్పరం సమీపించే వరకు, ఎవరూ కాల్పులు మొదలు పెట్టలేదు. దొంగల నొకలు దగ్గరకు చేరగానే, లొంగిపొమ్మని దొంగల నాయకుడు పెద్దగా అరచాడు. ఆదే సమయంలో కెరటాలకు నొకలు ఒరుసుకొని పోగా, ముగ్గురు ఫ్రైంచివారు జేమ్స్ నొకలో దూకారు. వారు దూకగానే మరో కెరటం ఆ నొకలను విడదీసింది. వచ్చిన శత్రువులు ముగ్గురే అయినందున, వారిని వెంటనే తుదముట్టించారు. ఓడ మధ్య భాగంలో అయిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులు ప్రత్యేకంగా తనకు ఇచ్చిన మరియుమాత పట్టాన్ని అజెవెడో చేత బట్టుకొని, తన సహచరులతో కలిసి ప్రార్థించసాగాడు. మరి కొంత వ్యవధిలో శత్రువు లందరూ జేమ్స్ నొకలో ప్రవేశించారు. సల్లని అంగీతో ఓడ మధ్యభాగాన ఉన్న అజెవెడోను గమనించి, సముద్రపు దొంగలు అతని వైపు దూసుకొని రాసాగారు. “నేను నా

కతోలిక మత విశ్వాసం కొరకు, పవిత్ర రోమన్ శ్రీసభ కొరకు మరణిస్తున్నాను”ని చెప్పుచుండగా దుండగులు అతనిని నరికి, చేత పట్టుకున్న మరియుమాత పటంతో సహి సముద్రంలో పడవేశారు. అనంతరం ఓడ పైభాగాన కనబడిన ప్రతి నల్ల అంగి జేసుసభ సభ్యుని చంపి గాని, సజీవంగాగాని సముద్రంలో వేశారు. కొంత సమయానికి ఓడ క్రింది భాగాన ప్రార్థిస్తున్న బృందాన్ని వారు గమనించి, కొందరిని అక్కడికక్కడే చంపివేయగా, మరికొందరిని దొంగల నాయకునికి సమర్పించారు. “తప్పుడు మతాన్ని, విశ్వాసాన్ని ప్రచారం చేయటానికై బ్రెజిల్ వెళుతున్న ఈ గురువులందరిని సముద్రంలో పడవేయండి” అని ఆ నాయకుడు చెప్పగా, వారావిధంగానే కొందరిని చంపి, కొందరి కాళ్ళూ చేతులు విరుగ్గాట్టి సముద్రంలో నెట్టివేశారు. ఆ నలభై మందిలో వంటవానిగా ఉన్న ఒక జేసుసభ సభ్యుని మాత్రమే తమ ఉపయోగార్థం చంపలేదు. జేమ్సు నోకాధిపతి బంధువైన జాన్ అనే యువకుడు ప్రయాణమాడ్యంతము జేసుసభలో చేరాలనే ఉత్సాహం చూపి, గురువుల జప తపాలలో పాలుపంచుకున్నాడు. దొంగలు ఒకరిని విడచిపెట్టడం గమనించిన జాన్, నల్ల అంగీని వేసుకుని, ఓడలో ప్రత్యక్షం కాగానే, వారతన్ని చంపివేశారు. వంట తెలిసిన సాంచెచ్ అనే జేసుసభ సభ్యుడు ఆ సముద్రపు దొంగల చెంత కొంతకాలం పనిచేసిన పిమ్మట, తప్పించుకుని లిస్పును నగరాన్ని చేరి, 1570 జూలై 15న తన కండ్రెదుట జరిగిన ఈ వీరుల మరణాలను, తోటి జేసుసభ సభ్యులకు పూసప్రగుచ్చినట్లు వివరించాడు.

1854 మే 11న తొమ్మిదవ భక్తినాథ జగద్గురువులు తమ విశ్వాసం నిమిత్తమై మరణించిన ఇగ్నేషియన్ అజెవెడో మరియు అతని సహచరులగు 39 మందిని ‘బ్రెజిల్ దేశపు వేద సాక్షులు’గా ప్రకటించి, ధన్యపట్టం కట్టారు. వీరి పండుగ జూలై 17.

ధన్య ఇగ్నేషియన్ అజెవెడో

ఇంగ్లాండు వేదసాక్షి

24. పుసీత రాబర్ట్ సదల్ (1561 - 1595)

మొదటి ఎలిజబెట్ రాణి ఇంగ్లాండును పరిపాలిస్తున్న కాలంలో, మత ప్రచారకుడిగా ఇంగ్లాండు వెళ్లి, వేదసాక్షిగా మరణించిన వారిలో రాబర్ట్ సదల్ ముఖ్యమైనవాడు. రాబర్ట్ సదల్ 1561లో నోర్ఫాక్ లో ఒక ఉన్నత కుటుంబంలో జన్మించాడు. ఇంగ్లాండులోని విద్యాసంస్థలన్ని ప్రాప్తస్థాంటు వారిచే నడుపబడుచున్నందున, రాబర్ట్ తల్లి దండ్రులు అతనిని దొహాయి లోసున్న ఇంగ్లీషు కళాశాలకి పంపించారు. రాబర్ట్ కొంతకాలం పారిస్ లో నున్న క్లేర్ మోంట్ కళాశాలలో కూడ చదివాడు. అతను పారిస్ లో చదువుచున్న కాలంలో, తోమాన్ డెర్మిష్ ఆనే జేసుసభ గురువుతో పరిచయమయింది. 17 సంవత్సరాల వయస్సు నిండక ముందే రాబర్ట్, పారిస్ లోని జేసుసభలో చేరాలని ఆశించాడు. కానీ అతను ఇంకా చిన్నవాడు. కాబట్టి జేసుసభ లో చేరడానికి అనుమతి లభించలేదు. ఎలాగైనా జేసుసభలో చేరాలనే దృఢమైన కోరికతో, రాబర్ట్ రోము నగరానికి నడచి వెళ్ళాడు. అక్కడ అతనికి జేసుసభలో చేరడానికి అనుమతి లభించింది. రాబర్ట్ సదల్ 1578 అక్కోబరు 12న రోములోని సెంట్ అంగ్రేయాలో తన నొవిపియేట్ జీవితాన్ని ప్రారంభించి, బెల్లియం లోని తూర్పులు లో, దానిని ముగించి, 1580 అక్కోబరు 18న ప్రథమ ప్రతాలను చేపట్టాడు. తరువాత తత్వాస్పూం, దైవశాస్త్రాలను చదవడానికి తిరిగి రోము నగరానికి వెళ్ళాడు. 1584 వేసవిలో రాబర్ట్ చదువులు ముగించి గురుపట్టాభిషేకం పొందాడు. వెంటనే అతనిని రోములోనున్న ‘ఇంగ్లీషు కాలేజీ’లో పనిచేయడానికి పంపారు. 1586లో అతని కోరిక ప్రకారము, అతనిని ఇంగ్లాండులో కతోలిక మత ప్రచారానికి పంప నిశ్చయించారు. ఫాదర్ హెన్రీ గార్టెన్ గారితో కలిసి, ఫాదర్ రాబర్ట్ సదల్ 1586 మే 8న ఇంగ్లాండుకు ప్రయాణమయ్యాడు.

ఇంగ్లాండుకు వచ్చే కతోలిక గురువుల కొరకు, రేవు అధికారులు వెతుకుతున్నారని ముందే తెలుసు కాబట్టి, రాబర్ట్ సదల్, ఫాదర్ హెన్రీ గార్టెన్లు 1586 జూలై 17వ తేదిన పోకస్టోన్ వద్ద నిర్మానుష్యంగా నున్న తీర ప్రాంతంలో దిగి, విడివిడిగా లండన్ నగరానికి వెళ్ళారు. రాబర్ట్ సదల్ లండన్ దాని పరిసర ప్రాంతాలో, హెన్రి ఇతర కొంట్లలోను పనిచేయాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

“వాక్స్” కుటుంబంలో నువ్వర్త ప్రకటించి, రాబర్ట్ సదల్ మత ప్రచారాన్ని మొదలు పెట్టాడు. తరువాత అరుండల్ ప్రభువైన సర్ ఫిలిష్ సతీమణి ఇంటిలో బోధించాడు. కతోలిక మతం కొరకై అరుండల్ ప్రభువు చెఱసాల పాలయ్యాడు. లండన్ నగరంలో రాబర్ట్, దేశములోనికి క్రొత్తగా వస్తున్న కతోలిక గురువులకు సహాయం చేశాడు. వారికి తగిన వసతి సొకర్యాలు కల్పించి, వారు ఏవి ప్రాంతాలలో, ఏవి కుటుంబాలలో నువ్వర్తను బోధింప వచ్చే తెలియజేశాడు. అతను క్రమం తప్పకుండా లండన్ పరిసర ప్రాంతాలను, చెరసాలలను దర్శించి, దేవుని వాక్యాను బోధించాడు. గార్చెట్ మిషన్ పెద్దగా నియమించబడి, లండన్లో సీరపడిన తరువాత, రాబర్ట్ సదల్కి ఇతర చిన్న పట్టణాలలో నువ్వర్తను బోధించి, విశ్వాసులకు దేవద్రవ్యానుమానాలు అందించే అవకాశముకలిగింది.

గార్చెట్ లండన్లో రహస్యంగా ఒక ముద్రణాలయాన్ని స్థాపించినప్పుడు, రాబర్ట్ కతోలిక సత్యోపదేశాన్ని, ఇతర భక్తి పుస్తకాలను ప్రచురించాడు. రాబర్ట్, చెరసాలలో ఉన్న అరుండల్ ప్రభువుకు అప్పుడప్పుడు ఓదార్పు లేఖలు ప్రాస్తుండేవాడు. తరువాత వాటన్నింటిని సమకూర్చి ‘ఓదార్పు లేఖ’ అనే పేరుతో ఒక పుస్తకం ప్రచురించాడు. విశ్వాసం కొరకు చెఱసాల పాలయిన వారందరికి ఈ లేఖ ఎంతో ఉఱట నిచ్చింది. ఈ లేఖ, ఎలిజబెట్రెచ్ కాలపు ప్రసిద్ధ గద్య రచనలలో ఒకటి.

రాబర్ట్ సదల్ మత ప్రచారం ఎన్నో ఒడిదుకులతో, ఆరు సంవత్సరాలు కొనసాగింది. ఆ ఆరు సంవత్సరాల కాలంలో, ఎన్నోసార్లు ప్రమాదపు అంచుల నుండి బయటపడ్డాడు. చాలాసార్లు గురువులను వేటాడేవారి బారి నుండి తప్పించుకున్నాడు. కానీ 1592వ సంవత్సరంలో అతని మత ప్రచారం అంతమయ్యింది. అన్నా బెల్లామీ అనే కతోలిక యువతి శత్రువులకు లొంగిపోయి, రాబర్ట్ సదల్ని బంధించటానికి, రిచర్డ్ టావెక్లిష్ అనే గురువుల వేటగాడికి సహాయపడింది. ప్రిటెస్టంటు ఘ్రాజులకు వెళ్ళనందుకుగాను అన్నా బెల్లామీని చెరసాలలో బంధించారు. చెరసాలలో వారు పెట్టే బాధలు భరించలేక ఆమె, వారు చెప్పినట్లు చేయడానికి సిద్ధపడింది. చెరసాల నుండి విడుదలైన పిమ్మట, రాబర్ట్ గారిని దివ్య బలిఘ్రాజ సమర్పించటానికి తన ఇంటికి రావలసిందిగా సమాచారం పంపింది. 1592 జూన్ 25న రాబర్ట్, బెల్లామీ ఇంటికి వెళ్ళాడు. కానీ ఇంటిలో అన్నా బెల్లామీ లేదు. ఆ రోజు సాయంత్రం రిచర్డ్ టావెక్లిష్, తన అనుచరులతో బెల్లామీ ఇంటిని చుట్టుముట్టి రాబర్ట్ని బంధించాడు.

రిచర్డ్ టాప్లింస్ కు చేజిక్స్‌న కతోలిక గురువులందరిలో రాబర్ట్ సదల్ చాలా ముఖ్యమైనవాడు. రాబర్ట్ సదల్ నుండి ఇంగ్లాండులో మత ప్రచారము చేస్తున్న ఇతర గురువుల సమాచారాన్ని తెలుసుకోవచ్చుననే ఉద్దేశ్యంతో, టాప్లింస్, రాబర్ట్‌ని గేట్హాన్ చెఱసాల ప్రక్కన ఉన్న తన ఇంటికి తీసుకు వెళ్లాడు. ఆ ఇంటిలో బందిలను చిత్రహింసలు పెట్టడానికి ప్రత్యేంగా ఒక గది ఉన్నది. అచ్చట రాబర్ట్‌ని ముంజేతులకు తాళ్ళు కట్టి, పాదములు భూమి మీద తాకకుండా, ప్రేలాడదీసి క్రూరమైన చిత్రహింసలకు గురిచేశాడు. కొన్ని రోజులపాటు చిత్రహంసలు పెట్టిన తరువాత, టాప్లింస్ రాబర్ట్‌నదల్ నుండి సాధించిన సమాచారం అతడు ఒక జేసుసభ గురువని, కతోలిక మత ప్రచారానికి ఇంగ్లాండుకు వచ్చాడని, మత ప్రచారం నిమిత్తము చావడానికైనా సిద్ధముగా ఉన్నాడని, ఈ సమాచారం తప్ప రాబర్ట్ సదల్ మరెవరి పేరును వెళ్ళిడించలేదు. ఎంత హింసించినా లాభం లేనందున. జూన్ 28వ రాబర్ట్‌ని గేట్హాన్ చెఱసాలకి తరలించారు అక్కడ రాబర్ట్ సదల్‌ని 13 సార్లు కృంగమైన చిత్రహింసలకు గురిచేశారు. అయినా అతను పెదవి విష్ణులేదు. చివరకు అధికారులు రాబర్ట్‌ని, అడుక్కతినేవారి చెఱసాలలో వేశారు. అచ్చట చలి, ఆకలి దధ్వంలకు తట్టుకోలేక, రాబర్ట్ జీవచ్ఛవం అయ్యాడు.

రాబర్ట్ సదల్ దయనీయ స్థితిని చూసి, అతని తండ్రి, రాణిగారికి మొరపెట్టుకోగా, రాబర్ట్ సదల్‌ని “టవర్” అనే చెఱసాలకి బదిలీ చేశారు. రాబర్ట్ తండ్రి అతనికి కావలసిన నిత్యావసరాలను సమకూర్చాడు. ఆ చెఱసాలలో ఉన్నపుడు రాబర్ట్ తన అనుభవాలపై అనేక వద్దాలు రచించాడు. అతని మరణానంతరము వాటన్నింటిని సమకూర్చి “పేతురు ఫిర్యాదు” అనే పేరుతో ఒక పుస్తకం ప్రచురించాడు.

రెండున్నర సంవత్సరాలు ఏకాంతంగా చెఱసాలలో గడిపిన పిదప, రాబర్ట్ సదల్ తన కేసును విచారించవలసిందిగా అధికారులను వేడుకున్నాడు. అతని కోరిక ప్రకారం 1595 ఫిబ్రవరి 20వ తేదిన వెస్ట్‌మిన్స్టర్ హోల్డ్ అతనిని విచారించి, దేశద్రోహ నేరం మోపి, అతనికి ఉరిశిక్క విధించారు. ఫిబ్రవరి 21వ తేదిన అతనిని ఉరితీశారు. “ప్రభువా ! నా ఆత్మను మీ చేతులలో ఉంచుతున్నానని” చెప్పి రాబర్ట్ సదల్ కన్నమూశాడు.

1929 డిసెంబరు 15న పదకొండవ భక్తినాథ పాపుగారు రాబర్ట్ సదల్కి ధన్య వట్టాన్ని కట్టారు. తరువాత 1970, అక్కోబరు 25న ఆరవ హాలు పాపుగారు అతనికి పునీత వట్టం కట్టారు. ఫిబ్రవరి 21 వీరి పండుగ.

25. పునీత జోస్ఫ్ పిన్యతల్ (1737 - 1811)

జేసుసుభ అణవివేతకు, పున: సంస్థాపనకు వారిధి జోస్ఫ్ పిన్యతల్. అతడు స్నేయిను దేశమందలి సరగోసా నందు, 1737 డిసెంబరు 27న ఓ రాజవంశంలో జన్మించాడు. బాల్యంలోనే ఆతని తల్లి దండ్రులు మరణించారు. పన్నెండేళ్ళ ప్రాయంలో జేసుసుభ పారశాలలో విద్యనభ్యసించుటకై సరగోసా చేరుకొన్నాడు. ఆ సమయంలో అతడు జేసుసుభ గృహంలోనే బసచేశాడు. జేసుసుభ గురువుల జీవన సరళిని గమనించి, వారంబే మక్కువ నేర్చరచుకొని, 1753 మే 8న జేసుసుభ నొవిషియేట్లో ప్రవేశించాడు. నొవిషియేట్ ముగిసిన పిమ్మట మర్చేసా, సరగోసాలలో వివిధ శాస్త్రాలను చదివి 1762లో గురుపట్టం పొందాడు.

జోస్ఫ్ పిన్యతల్ తాను విద్యనభ్యసించిన పారశాలలోనే, ఉపాధ్యాయుడుగా నియమింపబడ్డాడు. దానితో పాటు ఆక్కడే విచారణ సహాయక గురువుగా పనిచేసాడు. అతడక్కడ పనిచేసిన నాలుగున్నర సంవత్సరాలలో విద్యార్థులకు బోధిస్తూ, మత విశ్వాస సత్యాలను బాల బాలికలకు తెలియజేప్పు, కారాగారాలలోని భైదీలను పరామర్చించి ఓదారుస్తూ, కాలాన్నంతా ఇతరుల కొరకే వినియోగించి, చక్కని గురువుగా పేరు పొందాడు.

1767 ఏప్రిల్ మూడు, ఉదయం అయిదు గంటల సమయం. అప్పటికే స్నేయినులోని జేసుసుభ గృహాలన్నింటిని సైనికులు చుట్టుముట్టారు. సభ్యులందరిని సమావేశపరచి మూడవ చార్లెస్ చక్రవర్తి శాసనాన్ని వినిపించారు. కారణాలేమి తెలియపరచ కుండానే జేసుసుభ సభ్యులందరిని స్నేయిను సామ్రాజ్యము నుండి వెలిపేసి, వారి ఆస్తులను జప్తు చేయవలసినదని ఆ ఉత్తర్వు సారాంశము. ఖండ ఖండాలకు వెళ్ళి క్రీస్తు వాక్యాన్ని బోధిస్తున్న స్నేయిను దేశ జేసుసుభకు, శ్రీసభకు అది గొడ్డలిపెట్టి లాంటిదైనా, జేసుసుభ సభ్యులు సంపూర్చిగా విధేయించారు. ఆ శాసన ఘలితంగా అయిదు వేల మంది స్నేయిను జేసుసుభ సభ్యులు నిలువ నీడ లేకుండా పోయారు. పిన్యతల్ రాజవంశీయుడు కావటముతో, అతనిని, అతని సోదరుడగు నికోలాన్ గురువును స్పేయినులో ఉండవచ్చని మినహాయింపునిచ్చారు. కాని వారు ఆందుకు ఇష్టపడక, అందరి లాగానే వలసవెళ్ళి సిద్ధమయ్యారు. చాల ముందుచూపుతో, సరగోసా లోని సభాధిపతి పిన్యతల్ని వలస వెళ్ళసున్న గురువులకు నాయకుడుగా నియమించారు. అప్పటికింకా అతనికి ముప్పుదేంద్రు కూడ నిండలేదు. ఆనాటి నుండి అతని మరణం అనగా 1811 వరకు, పిన్యతల్, జేసుసుభ నాయకత్వ భారాన్ని తన భజస్సుంధాలపై మోస్తూ, తన సోదరర గురువులను వలస నుండి మోషే వలె వాగ్దత్త భూమికి నడిపించాడు

వారంతా సరగోసా వీడి, తరగోనా చేరుకొని, ఇతర జేసుసుభ సభ్యులను కలుసుకున్నారు. అక్కడే వారి మండలాధిపతి కూడ ఉన్నారు. వారు పిన్యతల్ని తాత్మాలిక మండలాధిపతిగా

నియమించి, ఆరువందల మంది జేసుస్థ సభ్యుల ఆలనా పాలనా బాధ్యతల నప్పగించారు. పిన్యతల్లి సోదరి ఆసెరా రాకుమారి. ఆమె కొంతకాలం వారందరి భోజనాదుల నిమిత్తం ధన సహాయం అందించింది. వారంతా దాదాపు రెండు సంవత్సరాలు ఎన్నో కష్టాలుపడి, ఆశ్రయం కోసం ఎన్నో చోట్లు తిరిగి, ఎందరి చేతనో నిరాకరింపబడి, కష్టతరమైన సముద్రయానాలు చేస్తూ, జగద్గురువుల సామ్రాజ్యమందలి ఫెర్రరాను 1768 సెప్టెంబరులో చేరుకున్నారు. ఈ కలిన సముద్రయానాలలో కొందరు వృద్ధాప్యముతో, మరి కొందరు వ్యాధిగ్రస్తులై, దాదాపు 100 మంది సభ్యులు మరణించారు. మిగిలిన వారంతా అలసి సొలసి పోయారు.

జోనఫ్ పిన్యతల్లి బంధువు, (భవిష్యత్తులో కార్సిన్ కానున్) మోనిసినోర్ ప్రోసీన్ పిన్యతల్లి, వారి నందరిని ఫెర్రరా కు సాదరంగా ఆప్యోనించారు. వారంతా ఆ కాలంలో జప, తప, ధ్యానాదులతో ప్రశాంతంగా కాలం గడిపారు. కాని ఆ ప్రశాంతత కొంత కాలమేనని వారికి తెలుసు. అప్పటికే పలువురు ఏరోపా రాజులు, జేసుస్థను పూర్తిగా అణవివేయవలసిందిగా జగద్గురువులను వత్తింది చేస్తున్నారు. పదమూడవ క్లెమెంట్ జగద్గురువులు ఆ వత్తింది నంతా వీరోచితంగా తట్టుకున్నా, అతని వారసుడు మాత్రము దానిని తట్టుకోలేక పోయాడు. తత్ఫలితముగా 14వ క్లెమెంట్ జగద్గురువులు 1773 జూలై 21న జేసుస్థను అణచి వేస్తూ, ఉత్తర్వు జారీ చేశారు. దానితో పిన్యతల్లితోపాటు 2400 మంది స్పెయిన్ దేశ జేసుస్థ సభ్యులు, ఇంకెంత మాత్రము సభ సభ్యులు కాకుండా పోయారు. దాని నియమావళి, రాజ్యాంగం, ప్రతాలు వారికి ఇక వర్తించవు. అప్పటికే గురువులైన వారు, గురువులుగా ఉండిపోయారు. గురువులు కాకుండా బ్రదర్లుగా ఉన్న వారు సామాన్య క్రెస్తవులలో కలిసిపోయారు. జగద్గురువుల ఉత్తర్వు విన్న పిన్యతల్లి చాల మధన పడ్డాడు. అయినా అతడు తన ఆశను కోలుపోలేదు. దేవుని చిత్తానికి తల యొగ్గడానికి, దేవునిపై సమస్త భారాన్ని ఉంచటానికి, ఇది మరియుక చక్కని అవకాశమని అతడు భావించాడు.

అక్కడి నుండి పిన్యతల్లి బొలొగ్గా చేరుకొని, 1773 నుండి 1797 దాకా ఇరవై నాలుగు సంవత్సరాలు అక్కడే జేసుస్థ సభ్యునిగా జీవించాడు. అక్కడ నుండే చెట్టుకొకరు పుట్టుకొకరుగా చెదరిపోయిన తన సోదర గురువులతో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరిపాడు. కష్టాల్లో ఉన్న గురువులను ఆర్థికంగా సైతం ఆదుకున్నాడు. తన ఇంటిని సోదర గురువులకు విడిదిగా ఏర్పాటుచేసి, అప్పుడప్పుడు కొన్ని ఆధ్యాత్మిక ప్రార్థనా సదస్యులు నిర్వహించాడు. కనీసం కొంత కాలం పిమ్ములైనా జేసుస్థ అణవివేత ఉత్తర్వును పునఃపరిశేలించి, దానికి పునరుజ్జీవం కలుగజేస్తారని వారంతా ఆశించారు.

ఆ సంధి కాలంలోనే జేసుస్థ ప్రపంచమంతటా అణచి వేయబడలేదనే వార్త, పిన్యతల్లి చెవిని బడటంతో అతడెంతో సంతోషించాడు. ఆనాటి కాలంలో జగద్గురువుల ఉత్తర్వు

అమలు కావాలంబే, స్థానిక మేత్రాణులు దానిని బహిరంగంగా కతెడ్రల్లో చదవాలి. ఆ విధంగా చదవని యొడల, దాని ప్రభావమేమీ ఉండదు. ఆ ఉత్తర్వును రెండు దేశాలలో చదవలేదని తెలిసింది. ప్రష్యాలోని ఫ్రెడ్రిక్ రాజు, రష్యాలోని కాథరిన్ రాణి, ఆ జగద్గురువుల జేసుసభ అణచివేత ఉత్తర్వును తమ రాజ్యాలలో చదవటానికి, తమ దేశాల లోని మేత్రాణులకు అనుమతి నివ్వలేదు.

జేసుసభ రష్యాలో సజీవంగా ఉన్నదని నిర్ధారించుకోవటానికి, అతడు వెంటనే రోమాపురి పయనమయ్యాడు. అతని సంశయాన్ని ఆరవ భక్తినాథ పాపుగారు తీరుస్తూ స్వయంగా పలికిన మాటలు? “అవును. జేసుసభ సజీవంగా ఉంది. అది నిజమైన జేసుసభయే. వారంతా నిజమైన జేసుసభ సభ్యులే. నీవు వెంటనే రష్యా దేశం వెళ్ళు. అందులో చేరటానికి నీకు అనుమతి ఇస్తున్నాను. ఆ శుభవార్త విని పిన్యతల్ని ఎగిరి గంతేశాడు. అతడు ప్రయాణానికి సంస్థానమ్యే క్రమంలో అతని ఆరోగ్యం క్షీణించింది. కనుక పిన్యతల్లి, రష్యా జేసుసభ అధికారికి, తనను తిరిగి జేసుసభలో చేర్చుకొమ్మంటూ ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఇంతలో పార్శ్వ ప్రభువైన ఫెర్రినాండ్ తన రాజ్యంలో జేసుసభ సభ్యులు కావాలని తలంచి, వైట్ రష్యాలోని సభాధికారులతో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరిపాడు. తదనుగుణముగా 1793లో జేసుసభ గృహాన్ని ఆరంభించేందుకు, అతని రాజ్యానికి రష్యా నుండి ముఖ్యరు జేసుసభ సభ్యులు వచ్చారు. పిన్యతల్ని వీరిలో చేరి, 1797 జూలై 6న మరొకసారి పేదరికము, విరక్తత్వము, దారిద్ర్యమనే ప్రతాలను చేపట్టాడు. అప్పుడతనికి అరవై ఏండ్ల ప్రాయము. దీనతకు, భక్తిభావ తత్వరతలకు మారుపేరైన పిన్యతల్నిని, కొలొర్సౌ పట్టణపు నొవిషియేట్ నందు నోవిస్ల శిక్షణాధికారిగా 1799లో నియమించారు. అది ప్రాచ్య యూరపు లోని విక్టోక సోవిషియేట్. రష్యా సభాధికారి 1803 మే 7న పిన్యతల్నిని ఇటలీ మండలాధికారిగా నియమించారు. 1804లో ఫార్మ రాజ్యాన్ని ఫ్రెంచి సేనలు ఆక్రమించగా, వీరు ఆ రాజ్యం నుండి బహిష్మతులయ్యారు. కాని అప్పుడు వారికి ఫెర్రినాండ్ రాజుకు చెందిన నేపుల్ని రాజ్యంలో చక్కని ఆశ్రయం లభించింది. దానికి ఏడవ భక్తినాథ పాపుగారి ఆమోదముద్ర కూడా లభించింది. దానితో అప్పుడు పలువురు పూర్వ జేసుసభ సభ్యులు, సభలో పునః ప్రవేశించి, వివిధ రంగాలలో సేవలు చేయసాగారు. వారి సంఖ్య దినదిన ప్రవర్ధమానం కావడంతో, జోస్ఫ్ పిన్యతల్ని, క్రొత్త పారశాలలను, కళాశాలలను ప్రారంభించాడు. పిన్యతల్ని రోము, తివోలి, ఓర్చితో పట్టణాలలో కళాశాలలు స్థాపించాడు. దానితో జేసుసభ గురువులను అక్కడి అధికారులు ఇతర పట్టణాలకు కూడా అప్పోనించటం మొదలు పెట్టారు.

వారు నేపుల్ని సంవత్సరమున్నర గడపిన తరువాత, నెపోలియన్ సోదరుడైన జోస్ఫ్ బోనాపార్టి నేపుల్నిను ఆక్రమించుకున్నాడు. దానితో పిన్యతల్నితో పాటు ఏబది మంది జేసుసభ సభ్యులు, ఆ రాజ్యాన్ని వీడి, రోమాపురికి చేరుకొన్నారు. పలువురు రాజ ప్రముఖులు వధని చెప్పినా, వారిని ఏడవ భక్తినాథ జగద్గురువులు ఆప్షోనించి, రోమను కొలొసియమ్

దగ్గరలోగల ఒక గృహాన్ని వారికి విడిదిగా ఇచ్చారు. అక్కడ నుండే జేసుసభ సభ్యులు దగ్గరలోగల ప్రాంతాలకు, పట్టణాలకు వెళ్లి, బోధించేవారు. రోమాపురి చేరిన కొలది మాసముల లోనే వారు, ఆరు మేట్రాసన గురువిద్యాలయాలలో బోధించసాగారు. అక్కడే ఒక నూతన నోపిషియేట్సు కూడ తెరచారు.

జోస్ఫ్ పిన్యతల్లి రోమాపురి చేరుకొన్నపుడు అతనికి డెబ్బి ఏండ్లు. త్వరలో జేసుసభను అధికారికంగా పున: ప్రారంభిస్తారని అతడు తలచాడు. కాని అతని ఆరోగ్యము క్షీణించడముతో జేసుసభ పున: ప్రారంభాన్ని చూచే మహాద్యాగ్యము కలుగుతుందో, లేదో నని అనుమాన పడ్డాడు. చివరి రెండు సంవత్సరాలలో, అతనికి కడుపు లోపల పుండ్ర మలన, విపరీత రక్త ప్రావము కలిగి, శారీరకంగా ఆమిత బాధలకు గుర్తుాడు. 1811 ఆక్షోబరులో పిన్యతల్లి మంచాన పడ్డాడు. ఇటలీ మండలాధికారియైన జోస్ఫ్ పిన్యతల్లి, తన సహచరులందరు ప్రార్థిస్తుండగా, నవంబరు 15న కన్ను మూసాడు. మోషే వలె వాగ్దాత్ భూమి కనుచూపు మేరలో ఉండగానే, పిన్యతల్లి అసువులు భాసాడు. పిన్యతల్లి మరణించిన మూడు సంవత్సరాలకు 1814 ఆగస్టు 7న ఏడవ జగద్గురువులు జేసుసభను అధికారికంగా ప్రపంచమంతట పునరుద్ధరించారు.

జోస్ఫ్ పిన్యతల్లి గురువులను 1933 మే 21న పదకొండవ భక్తినాథ జగద్గురువులు ధన్యులుగా ప్రకటించగా, 1954 జూన్ 12న పశ్చిండవ భక్తినాథ జగద్గురువులు వారిని పునీతులుగా ప్రకటించారు. నవంబరు 14న వారి పండుగను శ్రీసభ కొనియాడుతున్నది.

చిలీ దేశ పాలకులు

26. పునీత ఆల్బ్రెడ్ హుర్రాడో (1901 - 1952)

ఆల్బ్రెడ్ హుర్రాడో చిలీ దేశంలోని వినాడెల్ మార్ అను గ్రామంలో జనవరి 22, 1901న రాజవంశియుల కుటుంబంలో జన్మించాడు. హుర్రాడో నాలుగేళ్ళ ప్రాయమందే అతని తండ్రి మరణించాడు. అతని తల్లి చిన్న వయస్సులోనే కుటుంబ బాధ్యతలు స్వీకరించింది. హుర్రాడోకు మరొక సోదరుడున్నాడు. భర్త చేసిన అప్పులను తీర్చటానికి, అన్నా తన పెద్ద తోటను అమ్మింది. దురదృష్టవశాత్తు ఆ పొలాన్ని కొన్న వ్యక్తి డబ్బులు కట్టకుండా, మొసంచేశాడు. గోరు చుట్టుకు రోకటిపోటు అన్నట్లు అయ్యింది ఆ కుటుంబ పరిస్థితి. కుటుంబ పోషణకు బంధువులపై ఆధార పదవలసి వచ్చింది. చిన్న వయస్సులోనే హుర్రాడోకు పేదరికం అంటే ఏమిటో, దాని బాధలు ఏమిటో స్వయంగా అనుభవించి తెలుసుకున్నాడు.

చిమ్ముచీకటిలో చిన్న కాంతిరేఖలా, హుర్రాడోకు సంతియాగోలో ఉన్న జేసుసభకు చెందిన పునీత ఇన్యాసివారి పారశాలలో చదువుకోవటానికి ఉపకారవేతనం లభించింది. అది చాలా పేరు గాంచిన పారశాల. అక్కడే 1909 నుండి 1917 వరకు పారశాల విద్య అభ్యసించాడు. ఆ పారశాల విద్యార్థిగా ఉన్నప్పుడే, విచారణ గురువుల ఆధ్వర్యంలో నడుస్తున్న సంస్థలో ఒక స్వచ్ఛంద సేవకునిగా చేరి, దానికి ఇరుగు పొరుగున ఉన్న నిరుపేదలకు, బస్తేవాసులకు సేవలందించాడు. పారశాల చదువుల అనంతరం జేసుసభలో చేరి, నిరుపేదల సేవ చేయాలని తలంపు వచ్చింది. కాని తన తల్లిని ఒంటరిగా విడచిపెట్టడం ఇష్టంలేక, చిలీ దేశంలో ఉన్న పొంతిఫికల్ కతోలిక విశ్వవిద్యాలయంలో, న్యాయశాస్త్ర విద్యను 1918 నుండి 1923 వరకు చదివి లాయర్ అయ్యాడు. ఆ చదువుల మధ్యలోనే నిర్వంధ సైనిక శిక్షణ ముగించాడు. కార్డ్రిక చట్టాలపైన సిద్ధాంత వ్యాసం ప్రాసి, న్యాయశాస్త్రంలో ఆగమ్మ 1923లో పట్టభద్రుదయ్యాడు.

అనంతరం హుర్రాడో తన ఇంటిని చక్కబెట్టుకున్నాడు. హుర్రాడో తన తల్లి ఆర్థిక ఇబ్బందులను కొంతవరకు సర్దుబాటుచేశాడు. తల్లి అన్నా అనుమతితో, హుర్రాడో ఆగమ్మ 14, 1923న జేసుసభ నొవిషియేట్లో అడుగుపెట్టాడు. జేసుసభ ఆధ్యాత్మికతలో క్షుణ్ణంగా శిక్షణ పొంది, 1925లో పేదరికం, విరక్తత్వం, విధేయత అను మూడు ప్రతాలను స్వీకరించాడు. పిమ్మట అర్జెంటీనా దేశంలోని కార్డ్రోబా లో గురువట్టాభిషేకం పొంది గురువయ్యాడు. హుర్రాడో 1935లో బోధనా పద్ధతులు మరియు మనస్తత్వ శాస్త్రంలో లువెన్ విశ్వవిద్యాలయంలో డాక్టరేట్ పట్టా పుచ్చుకున్నాడు.

హుర్రాడో తన మాతృదేశానికి తిరిగి రావటానికి ముందుగా, జర్మనీ, ప్రాస్టు, బెల్జియం, నెదర్లాండ్ దేశాలు తిరిగి, అక్కడున్న విద్యాసంస్థలను, సాంఘిక నేపాసంస్థలను సందర్శించాడు.

అతడు జనవరి, 1936లో చిలీ దేశం చేరుకుని, తాను చదువుకున్న ఇన్యాసివారి కళాశాలలో మతాన్ని బోధించే ప్రాఫెసర్గా, సంతియాగోలోని కతోలిక విశ్వవిద్యాలయంలో బోధనా పద్ధతులను చెప్పే ఆచార్యులుగా నియమితులై, విద్యార్థినీ విద్యార్థులను ఉత్తమ విలువలతో తీర్చిదిద్దాడు. ఆ సమయంలో దారితెన్ను లేని యువతను ఆకర్షించి, వారిని క్రైస్తవ విలువలలో నడిపించాడు. ఎందరో యువతి యువకులకు ఆధ్యాత్మిక గురువుగా ఉండి, సలహాలిస్తూ, వారిని ప్రభుమార్గంలో పెంచాడు. ఎందరినో దైవ పిలుపు వైపు ప్రోత్సహించి, సెమినరీలో చేర్చించాడు. హుర్రాడో అటు కళాశాలలలో బోధించడంలోను, ఇటు యువతను ఆధ్యాత్మికంగా సడపడంలోను ప్రావీణ్యం గడించిన దిట్లు. మరియుమాత సొడాలిటీ దళ విద్యార్థులను హుర్రాడోకు అప్పగించగా, వారిని చైతన్యపరచి, వారి సహాయంతో, చుట్టూ ఉన్న మురికి వాడలలోని పేదలకు ప్రార్థనలు, సంక్లేపం నేర్చించాడు.

హుర్రాడో తన చిలీ దేశాన్ని, తన చిలీ కతోలిక శ్రీసభను ఎంతో ప్రేమించాడు. 1936లో “చిలీ దేశంలో గురుత్వ సమస్య” అను వ్యాసాన్ని ప్రాసాదించి, చిలీ దేశంలో గురువుల కొరత అధికంగా ఉండని, కతోలిక విశ్వాసులకు వేద సత్యాలు విపులంగా బోధించాలిన ఉపదేశులకు ఏ విధమైన శిక్షణ లేదని, శిక్షణ యిచ్చినా అరకార శిక్షణ యిచ్చి వారిని నియమిస్తున్నారని, తన వ్యాసంలో పేర్కొన్నాడు. అప్పుడు కొండరు గోరంతను కొండంతలు చేస్తున్నాడని హుర్రాడోను విమర్శించారు. 1940లో ‘కతోలిక ధర్మం’ అను యువతా సంస్కృతమేత్రాసన దైర్చెక్టరుగా నియమితులయ్యారు. తరువాత కొంతకాలానికి హుర్రాడోలోని కార్యదీశ్వను గమనించి, అదే సంస్కృతాత్మియ దైర్చెక్టరుగా 1941లో నియమించారు. ఆ పదవిని హుర్రాడో 1944 వరకు నిర్వహించి, యువతియువకుల హృదయాలను చూరగాన్నాడు. హుర్రాడో మొదటి రెండు నెలలలోనే 300 మంది యువకులను, ఆ సంస్కృతాలుగా ఆకర్షించాడు. 1943 నాటికల్లా దాదాపు 600 విద్యాలయాలు, విచారణలనుండి 12,000 మంది యువతియువకులను ఈ సంస్కర్తలో భాగస్తులను చేసి, వారికి కతోలిక విశ్వాసంలో, మంచి తర్పిదు నిచ్చి, శ్రీసభను ప్రేమించే సుశిక్షణ సైన్యంగా వారిని తీర్చిదిద్దాడు. వారికి నాయకత్వ లక్షణాలు నేర్చించి, సంఘంలో, శ్రీసభలో నాయకత్వ బాధ్యతను స్వీకరించేలా ప్రోత్సహించాడు. తమ చిలీ దేశాన్ని కతోలిక దేశంగా చేసుకోవాలిన బాధ్యత అందరిపైన ఉండని, హుర్రాడో ఒక పుస్తకాన్ని ప్రాసాదించాడు, యువతకు ఒక సపాలు విసిరాడు.

హుర్రాడో ఒక పర్యాయం 1844 ఆక్టోబరు నెలలో వర్షం కురుస్తుండగా, తన ఇల్లు చేరుకోవడానికి వడివడిగా అడుగులు వేస్తున్న తరువాత, సరిగ్గా బట్టలు లేకుండా, వర్షపు చలి గాలులకు వణకుతూ, తీవ్ర జ్వరంతో బాధపడుతున్న ఒక నిరుపేదను చూశాడు. అది చూచి, అతని మనస్సు కలుక్కుపుంది. ఆ నిరుపేద దుస్థితికి చలించాడు.

తలదాచుకోవడానికి తావులేని ఆ బిడ్డలో, హుర్రాడో క్రీస్తుప్రభుని గాంచాడు. అతడు ఆ రాత్రి వెళ్గా స్తుతంలో నిదించటానికి కావల్సిన పైకాన్ని, ఆ నిరుపేదకు అందించాడు. అతడు అంతటితో ఆగలేదు. ఆ మరుసటిలోజే ఆ సంఘటన గురించి ఇతరులతో చర్చించాడు. ఇతర క్రైస్తవ శాఖల వారు పేదలను ఆదుకోవటానికి అనేక వసతి గృహాలు నిర్మించాన్నా, కతోలికులు నిరాశ్రయులకోసం ఏమీ చేయటం లేదని కించిత్తు బాధపడి, తానే ఎందుకు ఈ ధర్మకార్యాన్ని చేయకూడదు అని హుర్రాడో నడుం కట్టాడు. వెనువెంటనే అక్కడి ప్రజలు వారి ఆమోదాన్ని తెలుపుతూ, అందుకు కావలసిన ధనాన్ని, ఇతర వస్తువులను, చివరకు తమ నగలను కూడా ఇచ్చి హుర్రాడోను ప్రోత్సహించారు. ఆ విధంగా హుర్రాడో ‘పోగార్ దె క్రీస్తా’ అనబడే ‘క్రీస్తు నివాసం’ ఏర్పాటు చేశాడు. పేదల కష్టాలు, కడగండ్ల హుర్రాడో స్వయంగా అనుభవించాడు. కావున పేదలందరికి అతడు అలంబనగా నిలిచాడు. వీధి బాలాలకు, చిల్లర మల్లర దొంగతనాలుచేసే వృక్షాలకు, ఆకలితో అలమటించేవారికి, పనిపాటూ లేకుండా తిరిగే యువతీయువకులకు తన క్రీస్తు నివాసంలో ఆశ్రయం కల్పించాడు. తల్లిదండ్రులకు దూరమైన వారికి, తానే తల్లిదండ్రి అయ్యాడు. ఆ బిడ్డలందరిని ఎంతో ప్రేమించి, వారిని స్కర్మమార్గంలో క్రీస్తు బాటలో నడిపించాడు. చదువుకొనగలిగిన వారిని చక్కగా చదివించాడు.

1846లో క్రీస్తు నివాసం కోసం ఒక ఆకుపచ్చ రంగుగల లారీని కొన్నాడు. దానితో రాత్రివేళలో వీధులన్నీ తిరిగి, నిరాశ్రయులందరిని ప్రోగుచేసి, తన నివాసానికి తీసుకొని వచ్చి, ఆ అభాగ్యులకు సేవలు చేశాడు. అతడు చేస్తున్న మంచి వసులు చూసి ఎందరో దాతలు, శ్రేయాభిలాషులు ముందుకు వచ్చి సహాయం చేశారు. కొద్దిమంది నిరాశ్రయులతో మొదలైన ఆ మంచి కార్యము విజయవంతమై, చిలీ దేశమంతటా ‘క్రీస్తు నివాసం’ శాఖలు ఎన్నో ఊపిరి పోసుకున్నాయి. పురుషులకు, స్త్రీలకు, బాలబాలికలకు వేరువేరుగా వసతి గృహాలు ఏర్పాటుచేసి, వారందరి బాగోగులు కన్న తండ్రిలా శ్రద్ధగా చూసుకున్నాడు. ఈ సంస్థ దాదాపు మొత్తం వదివేలమంది నిరుపేదలకు ఒక్కసారే ఆశ్రయం కల్పించే స్థాయికి ఎదిగింది. 1945 నుండి 1951 వరకు ఈ సంస్థ ద్వారా దాదాపు 8,50,000 మంది బాల బాలికలు లభ్య పొందారు. ‘మనల్ని మనం తగ్గించుకొని, ఇతరుల కోసం మనస్సుర్చిగా పాటుపడినప్పుడు, అన్ని సులువుగా నెరవేరతాయి. దానిలో కలిగే ఆధ్యాత్మిక అనందం అంతా ఇంతా కాదని’, హుర్రాడో నిండుగా విశ్వసించాడు. “పేదరికంలో ఉన్న క్రీస్తుకు, ఆకలితో ఉన్న క్రీస్తుకు, నిలువ సీడలేని క్రీస్తుకు, సేవలందించడమే తన జీవిత పరమావధి” యని హుర్రాడో నిగర్వంగా, సవినయంగా చెప్పుకున్నాడు.

1947లో హుర్రాడో కార్బిక ఉద్యమంలో భాగస్తులయ్యాడు. శ్రీసభ, సాంఘిక న్యాయం చేకూర్చు నిమిత్తం, పలు అధికారిక లేఖలను వెలువరించి, కతోలికులను సమసమాజ

స్థాపనకు కృషి చేయమని, సంఘంలోని వివక్షతలను రూపుమాపమని, ధనిక పేదల మధ్య తారతమ్యాలను తగ్గించమని కోరింది. చిలీ దేశ ప్రజలు వాటిని పెద్దగా అర్థం చేసుకోలేదు. అమలు పరచలేదు. అందుకుగాను స్వతహోగా న్యాయపాది అయిన హుర్రాడో ‘చిలీ కార్బూక నాయక సమాఖ్యాను ఏర్పాటు చేశాడు. శ్రీసభ సాంఖ్యిక న్యాయ బోధలు గురించి, కార్బూక నాయకులకు సవివరంగా బోధించి, క్రెస్తవ విలువలతో కూడిన చక్కని నాయకత్వాన్ని వారిలో పెంపాందింప చేశాడు. అందులో భాగంగా మూడు సిద్ధాంత గ్రంథాలను త్రాసి, కార్బూక సంఘాలకు సలహాదారుగా చక్కని సేవలందించాడు. 1951లో రోమన్ కతోలిక విశ్వాసాన్ని ప్రోది చేయటానికి ‘సందేశం’ అనే పత్రికను వెలువరించాడు. కష్టదశలో ఉన్న చిలీ దేశ శ్రీసభకు, దైవవాక్యము అందించటమే ఈ పత్రిక ముఖ్య ఉద్దేశ్యంగా పేర్కొన్నాడు. ఈ పత్రిక నడపటానికి, ఇందులో కతోలిక సత్యాలను గూర్చి త్రాయటానికి పలువురు జేసుసభ సభ్యులు, ఇతరులు హుర్రాడోకు సహాయపడ్డారు.

ఎంత చెట్టుకు అంత గాలి అన్నారు పెద్దలు. హుర్రాడో ఎంతెత్తుకు ఎదిగినా, కష్టాలు, విమర్శలు అతడిని విడచిపెట్టలేదు. అతడు తాను నమ్మిన సత్యాన్ని ఆచరించడంలో ఎప్పుడూ ముందుంటాడు. అతనికి క్రీస్తు ప్రభువుపై ఎంతో ప్రేమ ఉంది. తన చిలీ దేశపు కతోలిక శ్రీసభపైన ఎనలేని అభిమానం. దాని శ్రేయస్సుకై హుర్రాడో అహరహం కృషి చేశాడు. యువత మధ్యలో వనిచేసి, వారిని ప్రభుని వైపు నడిపించినప్పుడు, అతడు యువతను పాడు చేస్తున్నాడని నిందించారు. చక్కని శిక్షణ కలిగిన ఉపదేశులు ఎందరో చిలీ కతోలిక శ్రీసభకు అవసరమని గొంతెత్తి చెప్పినప్పుడు, అతడు శ్రీసభ శత్రువని విమర్శించారు. కార్బూక నాయకులను ప్రోగుచేసి క్రెస్తవ విలువలతో కూడిన నాయకత్వాన్ని వారికి అందించినప్పుడు, అతడు కమ్యూనిష్టు యని ముద్ర వేశారు. ఎన్ని అవాంతరాలు ఎదురైనా, ఎన్ని విమర్శలు వచ్చినా హుర్రాడో మాత్రం వెనుకంజ వేయలేదు. అతడు ఎంతో ఆధ్యాత్మిక పరుడు. తెలివితేటలు కలవాడు. చక్కని కార్బూకరణ కలగిన వ్యక్తి. దానికి తోడు ఎంతో ఆశాపహుడు. వీటి నన్నింటిని కలగిపి శ్రీసభకు ముద్దుబిడ్డగా వెలుగొందాడు. అందరిని అనగా యువతీ యువకులను, బాల బాలికలను, వృద్ధులను, కార్బూకులను, కార్బూక నాయకులను, గురువులను క్రీస్తు ప్రభువు వైపు, శ్రీసభ వైపు తన విశేష వ్యక్తిత్వంతో ఆకర్షించి, అందరి తలలో నాలుకయ్యాడు హుర్రాడో.

“నా దృష్టిలో ప్రతి పేద వ్యక్తి, ప్రతి నిరాత్రయుడు, ప్రతి భిక్షకుడు సిలువను మొస్తున్న క్రీస్తు ప్రభువలే. వారందరిని మనం, క్రీస్తు ప్రభుని ప్రేమించినట్టే ప్రేమించి, సహాయం చేయాలి. వారు కూడా నా తోబుట్టువులే. వారు కూడా నా మాదిరిగా మానవులే. వారందరికి సాయం చేయాల్సిన బాధ్యత మనందరిపైన ఉన్నది” అని ఘంటాపథంగా హుర్టుడో చెప్పాడు. తల దాచుకోవటానికి తావులేని వారికి ఆశ్రయం కల్పించి, వారికి అవరకీస్తుగా మారాడు హుర్టుడో. హుర్టుడొకు 1952లో ఒకసాడు అకస్మాత్తుగా, విపరీతంగా నొప్పి కలిగింది. వెంటనే తనని వైద్యశాలకు తరలించారు. కొన్నాళ్ళపాటు ఆ వ్యాధి అంతుచిక్కలేదు. ఆ తరువాత అది క్లోమగ్రంథికి వచ్చిన కాస్పర్ గా రూఢి అయ్యింది. హుర్టుడో ఆరోగ్యస్థితి గురించి ఆందోళన చెందుతున్న లక్షలూదిమంది కతోలికుల కోసం, స్థానిక సమాచార వ్యవస్థలు రోజువారీ ఆరోగ్య నివేదికలు అందజేశారు. ఆ దశలో చిలీ దేశంలో హుర్టుడో పేరు ప్రభ్యాతులు మారుప్రొగాయి. ఆయన బ్రతికి ఉండగానే ఒక జాతీయ హీరో అయ్యాడు. పేద, ధనికులందరూ హుర్టుడో సేవలను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ, అతని ఆరోగ్యం కోసం ప్రార్థించారు. “ప్రభువు నన్ను ఆహ్వానిస్తున్నారు. నేను ఆయన సన్నిధి చేరటానికి సంతోషంగా, సంసీద్ధంగా ఉన్నాను” అని తన శ్రేయోభిలాఘవందరికి చివరి సందేశమిచ్చి, ఆగస్టు 18, 1951న సాయంత్రం 5 గంటలకు హుర్టుడో తుది శ్యాసు విడిచారు.

“సౌక్షమ్య ప్రభువే మన చిలీ దేశాన్ని సందర్శించాడు” అని మాన్యవేల్ లోరెన్ పీరాధిపతులు వారి భూస్థాపన కార్యక్రమంలో పలికిన పలుకులు ఆక్షర సత్యాలు. అల్వర్డ్ హుర్టుడో గురువులు తన క్రియాత్మక కతోలిక విశ్వాసం ద్వారా, జేసుసుభక్తు, చిలీ దేశానికి, సర్వ శ్రీసభకు వన్నె తెచ్చాడు. హుర్టుడొకు రెండవ జాన్ పాల్ పాపుగారు అక్షోబరు, 16,1994న ధన్యతా పట్టం కట్టి, చిలీ దేశవాసుల ఆకాంక్షలను తీర్చారు. చిలీ దేశంలో బహుళ ప్రాచుర్యం కలిగిన పునీతులు ఏరే. అల్వర్డ్ హుర్టుడో గారిని ఆగస్టు 23,2005న పదునాలుగవ బెనెడిక్టు జగద్గురువులు రోమాపురిలో అశేష జనావళి మధ్య పునీతులుగా ప్రకటించారు. ఈ సందర్భంలో చిలీ దేశ అద్యక్షత్తెన రికార్డ్ లాగోన్, తాను గతంలో చదువు చెప్పిన మంత్రి గాబియోల్ వాల్సెస్ మరియు తన పూర్వ విద్యార్థులు, చిలీ దేశ రాజకీయ ప్రముఖులెందరో, రోము నగరంలో జరిగిన పునీత పట్టం ప్రకటన కార్యక్రమంలో పాల్గొని, ఆ పునీతుని మధ్యపరిత్వం ద్వారా ప్రార్థించటం ఎంతో విశేషం. వారి పండుగ ఆగస్టు 18.

సప్తసమాజ నాయకుడు

27. పేద్రో అరుపె (1907 - 1991)

పేద్రో అరుపె స్పెయినలోని బిలాషావో పట్టణం నందు నవంబరు 14, 1907లో జన్మించాడు. అతని తల్లిదండ్రులు మర్సిలీసో మరియు డోలారన్లు. వారు మధ్యతరగతి కుటుంబీకులు. అతడు నలుగురు అక్కల ముద్దుల తమ్ముడు. పుట్టిన రెండవ రోజునే పేద్రో జ్ఞానస్నానం పొందాడు. చక్కని కుటుంబంలో సంతోషంగా పేద్రో తన భాల్యాన్ని గడిపాడు. పేద్రో తొమ్మిదేళ్ళ ప్రాయంలోనే 1916లో తన తల్లిని కోల్పోయాడు. పేద్రో సంతియాగో ఉన్నత పారశాలలో తన విద్యాభ్యాసం చేసాడు. పేద్రో భాల్యంలో ఎక్కువ భక్తిపరుదేమీ కాదు. కాని దేవాలయానికి వెళ్ళడానికి మాత్రం ఇష్టపడుతాడు. 1922లో పారశాల చదువులను ముగించిన పిదవ, మాడ్రిడ్ పట్టణంలోని వైద్య కళాశాలలో వైద్య విద్యార్థిగా చేరాడు.

ఆ వైద్య కళాశాలలో ఎందరో పేరు మోసిన ఆచార్యులు ఉన్నారు. వారిలో ఒకరికి నోబెల్ బహుమతి రాగా, మరొకరు స్పెయిన్ దేశ అధ్యక్షులయ్యారు. ఆ కాలంలో కార్పుక విష్వవాలు బయలుదేరి, సామ్యవాదం బలపడింది. మతాన్ని నిరసిస్తూ, నాస్తిక వాదం ప్రబలుతున్న కాలం అది. పేద్రో వైద్య విద్యార్థిగా ఉన్న కాలంలో, ఒక గొప్ప మహత్తర సంఘటన జరిగి, పేద్రో జీవితాన్ని సమూలంగా మార్చివేసింది. ప్రాస్పు దేశమందలి లూర్ధనగరంలో బెర్రెదత్ అను ఒక పదేళ్ళ బాలికకు, 1858లో మరియుమాత 18 సార్లు దర్జనమిచ్చింది. అప్పటినుండి ఆ ప్రాంతంలో ఎన్నో ఆద్మితాలు చేటు చేసుకుంటున్నాయి. వేలాదిమంది భక్తులు ఆ ప్రాంతాన్ని సందర్శించి, ఎన్నో మేలులు, ఎన్నో స్వస్థతలు పొందుతున్నారు. ప్రతి యేడాది పండుగనాడు లక్షలాది మంది ప్రజలు అక్కడికి వచ్చి, ప్రార్థనలు చేసుకోవటం ఆనవాయితీగా మారింది. దరిమిలా మరియుమాత దర్జన మిచ్చిన ఆ ప్రాంతంలో, లూర్ధనగా పేరిట పెద్ద పెద్ద గోపురాలతో ఒక పెద్ద దేవాలయాన్ని బహు సుందరంగా నిర్మించారు.

1926లో పేద్రో అరుపె వైద్య విద్యార్థిగా చివరి సంవత్సరంలో ఉన్నాడు. ఆ సమయంలోనే తండ్రి మరణించాడు. ఆ దుఖం నుండి ఉపశమనం పొందటానికి, లూర్ధనగరం వెళ్ళి మరియతల్లిని దర్శించుకోవాలనుకున్నాడు. ఆ సందర్భం తన జీవితంలో ఎంతో అమృతమైనది అవుతుందని పేద్రో కలలోనై ఊహించలేదు. వాస్తవంగా అది తీర్థయాత్ర

కాదు. మాడ్రిడ్ వైద్యకళాశాల తరఫున ఒక ఆచార్యుని నేత్తుత్వంలో, వైద్య విద్యార్థుల బృందంలో పేద్రో అరుపె ఒక సభ్యునిగా వెళ్ళాడు. లూర్ధు నగరంలో ఎన్నో అద్భుతాలు, స్వస్థతలు జరుగుతున్నాయని భక్తుల విశ్వాసమును నిశిత పరీక్ష చేసి, ఆ అద్భుతాలు నిజమైనవా లేక కాకమ్మ కబుర్లా, కట్టు కథలాయని నిజనిర్ధారణ చేయటం ఈ వైద్య విద్యార్థుల ప్రధాన ఉద్దేశ్యం. ఆ బృందంలో ఎక్కువ మంది నాస్తిక వాదులే.

ఆ మాడ్రిడ్ వైద్య విద్యార్థుల బృందం లూర్ధు నగరం చేరుకోగానే, వందలాది మంది రోగులు, చక్రాల బండిలో వరుసగా వెళ్ళటాన్ని చూశారు. వారి ఆచంచల విశ్వాసాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోవటం, వైద్య విద్యార్థుల వంతు అయ్యింది. ఆ రోజు ఎప్పటిలాగే బసలికా అనబడు పెద్ద దేవాలయం తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. దివ్య సత్క్రమాద ప్రదక్షిణ మొదలయ్యింది. ఆ ప్రదక్షిణలో పాల్గొంటే, తమ రోగాలు మటుమాయం అవుతాయని ఎంతోమంది రోగులు, వారి బంధువులు, సంరక్షకులు అక్కడికి వచ్చారు. మరియుమాత భక్తులంతా తమ జీవితాలలో స్వస్థత కలిగిస్తుందని, ఎంతో నమ్మకంతో వచ్చారు. మరో వైపు ఇవన్నో కట్టుకథలే యని వైద్య విద్యార్థుల నమ్మకం. నమ్మకం, అపనమ్మకాల మధ్య నిజమైన సంఘర్షణ. తమ కళ్ళమందే ఎన్నో అద్భుతాలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి. చక్రాల బండిలో వచ్చిన వాళ్ళు హాయిగా, నడుచుకుంటూ వెళ్ళటం, దీర్ఘకాల వ్యాధుల నుండి విముక్తి పొంది, సంతోషంగా తిరిగి వెళ్ళటం, కన్నుమూసి తెరచేటంతలో ఎన్నో స్వస్థతలు. ఇవన్నో చూసిన పేద్రోకు ముందుగా అయోమయం. క్రమేణా అది పేద్రోను విశ్వాసం వైపు, దేవుని యందు నమ్మకం వైపు నడిపించింది. రోగులను అద్భుతరీతిలో స్వస్థపరచిన యేసు భగవానుడు, తనతో లూర్ధునగరంలో జరుగుచున్న పలు అద్భుతాల ద్వారా తనను అనుసరించాలని, ప్రభువు కోరుతున్నారని పేద్రో గ్రహించాడు. వైద్య రంగాన్ని విడిచి, ప్రభుని రాజ్యంలో ప్రజలనేవ చేయాలని, మారుమనస్సు పొంది 1927లో జేసుసభలో చేరాడు. లొయోలాలో ఉన్న నవస్యాసుల శిక్షణ కేంద్రంలో రెండు సంవత్సరాల పాటు ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో పేద్రో అరుపె శిక్షణ పొందాడు. పేద్రోను తన సహచరులు అసలు సిసలైన పునీతుడని, మంచి చమత్కారి, ఇగ్నొషియస్ గారిపై వల్లమాలిన ప్రేమ ఉన్నందున ‘ఇగ్నొషియస్’ యని చక్కని కితాబు లిచ్చారు.

పేద్రో అరుపె కి యేసునాథుని దివ్య హృదయంపై ప్రత్యేక భక్తి ఏర్పడింది. పేద్రో తన నొవిషియేట్ మొదటి సంవత్సరంలో ఒక నెల రోజుల పాటు ఇన్యాశివారి తపోభ్యాసాలను

భక్తి త్రథలతో మానంగా చేశాడు. యేసు ప్రభునితో తద్వారా చక్కని బంధాన్ని ఏర్పరచుకున్నాడు. ఇతను గురువుగా, నోవిన్ అధిపతిగా ఉన్న గర్భందియా గురువులు, కాన్సర్ వ్యాధి వలన డిసెంబరు 20,1928న పేద్రోగారి చేతులలో కన్న మూశారు. నెలరోజుల మానవత సమయంలో తాను దూరదేశాలు వెళ్లి, ప్రభుని సేవ చేయాలన్న తలంపు పేద్రోకి కలిగింది. రెండు సంవత్సరాల శిక్షణ అనంతరం పేద్రో పేదరికం, బ్రహ్మచర్యం, విధేయత అను మూడు ప్రతములను స్పీకరించాడు. ప్రాన్సిస్ శారివారివలె, తాను కూడా జపాను దేశానికి వెళ్లి, పేద్రో సేవలు చేయ సంకల్పించాడు. జేసుసభలో ప్రభుని ప్రేమలోఎదుగుతూ, ప్రజలనేవలో తరించాలనే దృఢ సంకల్పంతో, పేద్రో తన చదువులన్నింటిని కష్టపడి చదివాడు. తత్వశాస్త్రం, వేదశాస్త్రం మున్నగు చదువులను బెల్లియం, హోలెండ్, అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలలోను అభ్యసించాడు. బిషప్ గారి హస్త నిక్షేపణంతో, పేద్రో అరుపె జూలై 30, 1936న గురువులుగా అభిషిక్తులయ్యారు. గురువైన పిమ్మట అమెరికాలోని కాన్సిస్లో వేదశాస్త్రం ముగించి, 1938లో జేసుసభ ఆధ్యాత్మికతను లోతుగా అర్థంచేసుకోవటానికి సభ్యులు చేసే టర్మియన్సిఫిస్ శిక్షణను పూర్తిచేసుకున్నాడు. తన చివరి చదువులంతా అమెరికాలో, మరి మనసేమో జపాన్లో పేద్రో అభ్యర్థనను అంగీకరిస్తూ, రోమాపురిలో ఉండే సభాధినేత జపాను వెళ్లటానికి ఉత్తర్వులిచ్చారు. ఆ లేఖను చదువుకున్న పేద్రో సంతోషం, అంతా ఇంతా కాదు.

అరుపె మరుసటి రోజే జపాను దేశానికి బయలుదేరాడు. అతడు జపానుకు దక్కిణ భాగంలో ఉన్న యమగుచి చేరుకున్నాడు. పేద్రోను యమగుచిలో విచారణ గురువుగా నియమించారు. అప్పటికి అతని వయస్సు 34 యొండ్లు. అనతి కాలంలోనే ఆ విచారణ క్రైస్తవులతో మంచి అనుబంధం ఏర్పడింది. ఒక రోజు ఇద్దరు ప్రభుత్వ అధికారులు అకస్మాత్తుగా ఉండిపడి, తన నివాసాన్ని సోదా చేయటం మొదలు పెట్టారు. కానీ వారికి అనుమానాస్పదమైనది ఏదీ దొరకలేదు. వారు అరుపె గదిని వెతకినప్పుడు స్పానిష్, ఇటాలియన్, జర్మన్ మరియు లాటిన్ భాషలలో ఉన్న ఉత్తరాలు దొరికేసరికి, పేద్రోకి ఏదో పెద్ద అంతర్జాతీయ ఉగ్రవాదులతో సంబంధాలున్నాయని అపోహపడి, సైన్య ప్రధాన కార్యాలయానికి తీసుకెళ్లి జైలులో వేశారు. అది రెండవ ప్రపంచ యుద్ధకాలం. పేద్రోను గురించి విచారణ జరిగిన పిదప, సైనికాధికారులు పేద్రోను నిర్దేశిగా గుర్తించి, జైలునుండి విడుదల చేశారు. పేద్రో మరల యమగుచి దేవాలయంలో యథావిధిగా తన పూజాదికాలు

నిర్వహించాడు. అతడు తన విచారణలో ఉన్న విద్యార్థులను, తన దేవాలయానికి ఆహ్వానించేవాడు. వారికి యేసుప్రభుని గురించి, దైవ రాజ్యం గురించి వివరించేవాడు. వారిలో ఎవరైనా ప్రభుని అనుసరించాలన్న కోరికను వ్యక్తం చేస్తే, వారిని ప్రభుని మార్గంలో సిద్ధపరచి, జ్ఞానస్వానం మిచ్చేవాడు. పేద్రో అరుపె శక్తి యుక్తులు, భక్తి విశ్వాసములు గమనించిన జేసుసభ పెద్దలు, 1942 మార్చి 9న నవ సన్మానులకు శిక్షణాధివ్యతిగా నియమించారు. పేద్రోకు పేద ప్రజలతో మమేకమై, వారి శ్రేయస్సుకై పాటుబడాలన్న కోరిక ఎంతో బలీయంగా ఉన్నప్పటికి, పెద్దల ఆజ్ఞలను కిమ్మనకుండా విధేయించాడు.

1908లో విశ్వ శ్రీసభ అధినేత అయిన పాపుగారు జపాను దేశమందు ఒక విశ్వవిద్యాలయాన్ని స్థాపించవలసిందిగా జేసుసభకు ప్రత్యేక బాధ్యతను అప్పగించారు. పాపుగారి అభీష్టానికి బద్దులై, జేసుసభ గురువులు టోక్యో నగరంలో, సోఫియా విశ్వవిద్యాలయాన్ని ప్రారంభించారు. జేసుసభ నవ సన్మానుల శిక్షణ కేంద్రమైన నోవిషియేట్ హిరోషిమాకు సమీపాన ఉన్న నగర్సుకా గ్రామంలో ఉంది అందులో ఇద్దరు జర్మనీ దేశవాసులు, ఇద్దరు జపాన్ దేశీయులు శిక్షణ పొందుచున్నారు. దానికి దగ్గరలోనే వేదాంత శాస్త్ర కళాశాల కూడా ఉంది. పేద్రో అరుపె జేసుసభ నవసన్మానులకు చక్కని శిక్షణ యిస్తూ, వారి అభిమానాన్ని చూరగొన్నాడు. ఆ కాలంలోనే జపాన్ సంస్కృతిని క్షుణ్ణింగా అర్థంచేసుకుని, తను తాను ఆ సంస్కృతిలో మలచుకున్నాడు. జపాన్ దేశీయులకు ఇష్టమైన జెన్ ధ్యానాన్ని సాధన చేయటం పేద్రో మొదలుపెట్టాడు. దాని ద్వారా ఆధ్యాత్మిక శాంతి లభిస్తుండని పేద్రో గ్రహించాడు.

అప్పటికే జపాన్ దేశంలో యుద్ధం మొదలైంది. ప్రపంచదేశాలలో ఆధివత్య పోరు ఆరంభమైంది. దాంతో పేదలకు కడుపునిండా భోజనం కరమైంది. తమ సంస్కృత చుట్టూ ఉన్న పేదలకు, కార్బికులకు భోజనాదులు సమకూర్చడమే తన కర్తవ్యంగా పేద్రో భావించి, వారికి బాసటగా, భరోసాగా నిలిచాడు. జపాన్ దేశ యుద్ధ విమానాలు, అమెరికా దేశపు పెరల్ హిర్భుర్సు ధ్వంసంచేశాయి. దానికి ప్రతీకార చర్యగా, అమెరికా సైన్యం ఆగష్ట 6, 1945న జపాన్ దేశపు అతిపెద్ద నగరమైన హిరోషిమాపై అణుదాడి జరిపింది. అణుబాంబు దాడికి, నగరమంతా కకావికలమైంది. నేలమట్టమైంది. ఎక్కడ చూచినా గుట్టలు గుట్టలుగా శవాలు. కనుచూపు మేరలో ఎన్నో శిథిలమైన భవనాలు, అభాగ్యుల ఆర్తనాదాలు, హోపోకారాలు. కనివిని ఎరుగనటువంటి విధ్వంసం కళ్ళముందు జరిగింది. అదృష్టవశాత్తు అక్కడ నివశించే ఎనిమిదిమంది జేసుసభ సభ్యులు బ్రతికి బట్టకట్టారు.

పేద్రో అరుపె యుద్ధ వినాశనానికి గురైన బాధితుల ఆర్తనాదాలను విని, మంచి సమరీయుడయ్యాడు. వెనువెంటనే తన నవసన్యాసుల మరాన్ని, వైద్యశాలగా మార్చాడు. గాయపడిన ఎందరికో ప్రథమ చికిత్స నందించాడు. మరెందరికో ప్రాణదానం చేశాడు. తన సంస్థలో ఉన్న చిన్న దేవాలయమే, గాయపడిన వారికి సంజీవనిగా మారింది. నిరుపేదల పక్కం వహించిన పేద్రో అరుపె, తన పైఅధికారులతో పోరాటం చేసి, కొన్నిసార్లు నిందలు కూడ భరించి, అన్నార్తలు, శోకార్తల, బాధితుల, కష్టపడేవారి పక్కం వహించారు. పేద్రో అరుపె హిరోషిమా దుర్బటన తన జీవితంలో ఒక మరుపురాని, మరువలేని ఘుట్టంగా అభివర్ణించుకున్నాడు. పేదల కష్టాలలో సాక్షాత్తు ప్రభుని స్వరాన్ని గుర్తించటం, పేద్రో అరుపె అప్పటి నుండి అలవరచుకున్నాడు.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధానంతరం జపాన్ దేశియులు సరిక్రొత్త హిరోషిమా నగరాన్ని నిర్మించుకోవటం మొదలుపెట్టారు. 1950లో 'శాంతి ధామం'గా పిలువబడే కతిడ్రల్ను కట్టారు. అక్కడే జేసుసభ గురువులు కూడా ఒక కళాశాలను నిర్మించారు. 1958లో జపాన్ దేశాన్ని జేసుసభ ఒక 'మండలం'గా ఏర్పాటు చేసి, పేద్రో అరుపె గురువులను మొదటి ప్రానిన్నియల్గా నియమించింది. అతడు ప్రానిన్నియల్గా ఉన్న సంవత్సరాలలో, జపాను దేశపు జేసుసభను ఎంతో సమర్థవంతంగా నిర్మించాడు.

జేసుసభ ప్రధానాధిపతిగా ఉన్న జాన్కేసీన్ ను 1964లో పరమపదించారు. నూతన మతాధిపతిని ఎన్నుకొనటానికి ప్రపంచ నలుమూలలనుండి 224 మంది ప్రతినిధులు రోమాపురి చేరుకుని, జేసుసభ 31వ సర్వసభ్య సమావేశం 1965లో నిర్మించారు. పేద్రో అరుపె గురువుల విశిష్ట వ్యక్తిత్వాన్ని నాయక లక్ష్మణాలను, జేసుసభ ప్రతినిధులు గమనించారు. ముఖ్యంగా అతని పేదల పక్కపాతియని తెలుసుకున్న జేసుసభ ప్రతినిధులు, పేద్రోను తమ 28వ జేసుసభ సుఫీరియర్ జనరల్గా ఎన్నుకున్నారు. ఇగ్నేషియస్గారి వలె పేద్రో కూడ స్పెయాన్ దేశపు బాస్కుప్రాంతమునకు చెందినవాడు. ప్రపంచ నలుమూలల నుండి కార్దినల్ను, పీఠాధిపతుల గురువులు, వేదపండితులతో పాపుగారు రెండవ వాటికను సమావేశం 1962 నుండి 1965 వరకు రోమాపురిలో నిర్మించారు. అర్థవంతమైన క్రైస్తవ జీవితం జీవిస్తా సనాతన క్రైస్తవ ధర్మాన్ని అనుసరిస్తా, దైవరాజ్య సంస్కారపన చేయాలని శ్రీసభ ఆ సమావేశంలో పిలుపు నిచ్చింది. వాటికన్ చివరి సమావేశాలలో నూతనంగా ఎన్నిక కాబడిన పేద్రో పాల్గొన్నాడు. ఆ సమావేశపు భావజాలాన్ని స్థీకరించి, తన జేసుసభను సైతం పునర్జీవం పైపు నడిపించాలని, పేద్రో అరుపె కంకణం కట్టుకున్నాడు.

పేద్రో అరుపె నిరంతర అన్సేషి, గొప్ప ఆధ్యాత్మిక వేత్త, నిరాడంబరుడు. మరవాస జీవితం ఎంతో ఆదర్శవంతంగా ఉండాలని, అది ప్రజలతో మమేకమై, వారి కష్టాలు బాధలు పంచకున్నప్పుడే, అది శేఖిల్లు తుందని పేద్రో త్రికరణశుద్ధిగా నమ్మాడు. దానినే స్వయంగా జీవించాడు. దానినే తన సహవరులకు నూరిపోశాడు. రెండవ వాటికన్ సమావేశ ఘలాలు అందరికీ దక్కాలని, ఎన్నో పునరుజ్జీవ కార్యక్రమాలను రచించి, జేసుసభకేగాక మరవాసులందరికి మార్గదర్శకమయ్యాడు. నేటి సమస్యలకు నిన్నటి పరిష్కారాలు ఎంత మాత్రం సరిపోవని, అవి ప్రజలను మనకు దూరం చేస్తాయే తప్ప, ప్రజల గుండెలను అసలు తాకవని, పేద్రో మరవాసులందరిని హెచ్చరించి, ఒక నూతన ఆధునిక ప్రవక్తగా చరిత్రలో నిలిచాడు. పేద్రో గురువుల ఆధ్యాత్మికతను, నాయకత్వాన్ని మెచ్చిన ప్రపంచ మరవాసుల సమాఖ్య, పేద్రోను అయిదుసార్లు తమ అధ్యక్షునిగా ఎన్నుకున్నారు.

లాటిన్ అమెరికా దేశాలలో ధనవంతుల రాష్ట్రికం పెచ్చుమీరి, పేదలు మరింత నిరుపేదలై, కనీస అవసరాలకు కూడ నోచుకోక, కడు దుర్భర పరిస్థితులలో జీవిస్తున్నారు. ఈ నేపథ్యంలో కొందరు క్రైస్తవ వేదాంత పండితులు స్పందించి, పేదల బంధకాలను తెంచి, ప్రభు రాజ్యాన్ని స్థాపించటానికి, ‘విముక్తి ఉద్యమాన్ని’ బోధించారు. పేద క్రైస్తవుల పక్షాన నిలిచి వారు హక్కుల కోసం పోరాదారు. ఆ విముక్తి ఉద్యమాన్ని గుర్తించి, దానికి బాసటగా నిలిచాడు పేద్రో. బ్రైల్, మర్యా అమెరికా దేశాలు, ఫిలిప్పీన్స్ దేశపు జేసుసభ గురువులను వైతస్యవంతులను చేసి, ధనవంతులకు మాత్రమే ప్రవేశమున్న కళాశాలలు, పాఠశాలలో, పేదలకు సైతం ప్రవేశం కల్పించాడు. సంఘంలో న్యాయాన్ని స్థాపించటం కతోలిక విశ్వాసంలో ఒక అంతర్భాగమని, దానిని జేసుసభ అనుచరులంతా పాటించాలని కోరాడు. 1975లో జరిగిన 32వ జేసుసభ సర్వసభ్య సమావేశంలో “సాంఘిక న్యాయం జరపటం, విశ్వాసంలో అంతర్భాగమని” ఒక క్రొత్త చట్టాన్ని అందజేసి, పేద్రో అరుపే శ్రీనభ చరిత్రలో చిరస్థాయిగా నిలచిపోయాడు. ఒకసారి పేద్రో అరుపే మన భారతీయులందరికి నాయకుడైన గాంధిగారు “నేను శ్రీనుని ప్రేమిస్తాను. కాని శ్రీను జీవించినట్లుగా జీవించని క్రైస్తవులను నిరసిస్తాను” అని చెప్పిన మాటలను గుర్తుకు తెచ్చి, క్రైస్తవ జీవితం దొంగల బారిన పడిన సాటిమానవుల గాయాలను మాన్యగలిగేదిగా ఉండాలని, నిక్కటిగా, మొహమాటం లేకుండా చెప్పి, క్రైస్తవులను, క్రైస్తవ నాయకులను ఆలోచింపచేశాడు.

జూన్ 20, 1977న ఎల్ సాల్వడోర్ దేశం లోనున్న 47 మంది జేసుసభ సభ్యులు పేదల పక్కాన పోరాదుతున్నందున, ఒక నెల రోజుల లోగా పేదలను వదలి, దేశాన్ని విడచిపెట్టాలని, ఒక తీవ్రవాద సంస్థ వారికి పొచ్చరికలు జారీచేసింది. ఆ క్లిష్ట సమయంలో పేద్రో ఆరుపె స్థానిక జేసుసభ సభ్యులతో మాటల్లాడిన విదప, “వాళ్ళంతా వేదసాక్షులుగా మరణించటం మాకు సమ్మతమే. బదుగు, బలహీన వర్గాల మర్య ఉండి, వారికి ఊతంగా నిలవటమే మా జేసుసభ సభ్యుల లక్ష్మీ” యని ఆ ఉగ్రవాద సంస్కు నిర్భయంగా బదులిచ్చాడు. విముక్తి ఉద్యమాన్ని ప్రచారం చేసున్న రుటీలో గ్రాంథి గురువులను, ఆ ఉగ్రవాద సంస్కు కొన్ని నెలల అనంతరం, దివ్య పూజాబలి చేసి, తన ఇంటికి తిరిగి వస్తుండగా కాల్చి, చంపింది. నవంబరు 16, 1989లో ఆరుగురు జేసుసభ సభ్యులను, వారి ఇద్దరు పనివారిని “సెంటల్ అమెరికా విశ్వవిద్యాలయం” లో కాల్చి చంపింది. పేదల పక్కాన నిలచి, ప్రభుత్వ దమననీతిని, దోషించి తత్స్వాన్ని ఎండగడుతున్నందున, ఎందరో జేసుసభ సభ్యులు తుపాకి గుళ్ళకు బలయ్యారు. ఎల్ సాల్వడోర్ అగ్ర హిరాధిపతులు రొమేరో గారు కూడా పేదలపట్ల జేసుసభ గురువుల అంకిత భావానికి ఆకర్షితులై, రక్తం చిందించి, కతోలిక విశ్వాసాన్ని వేదసాక్షులైన వారే. ఈ విముక్తి ఉద్యమానికి పేద్రో ఆరుపె పెట్టానికి కోటులా నిలబడి, న్యాయం కోసం, ప్రజల కోసం, పేదల పక్కాన మరణించటానికి సైతం సిద్ధమౌతున్న వ్యక్తులందరి కోసం నిరంతరం ప్రార్థనలు సలిపాడు.

1979లో వియత్నాం దేశంలో జరుగుచున్న యుద్ధానికి భయపడి, లక్ష్మలాది మంది వియత్నాం దేశీయులు పడవలలో బ్రతకుజీవడా యంటూ బయలుదేరి, వివిధ దేశాలలో తల దాచుకున్నారు. ఆ అభాగ్యుల దుఃఖానికి చూసి, పేద్రో ఆరుపె వెంటనే ప్రపంచవ్యాప్తంగా నున్న ఇరవైమంది జేసుసభ ఉన్నతాధికారులకు, ఆ కాందిశీకుల, శరణాగతుల కష్టాల కడగండ్లలో పాలుపంచుకుని, ప్రజల కన్నీటిని తుడిచివేయమని పిలుపు నిచ్చాడు. దానికి వెంటనే ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న జేసుసభ సభ్యులు స్వందించి, మందులు, ఆర్థిక సహాయం, స్వచ్ఛంద సేవకులను కాందిశీకుల శిబిరాలకు వెంటనే పంపారు. ఆ విధంగా మరుసటి సంవత్సరం అనగా 1980లో “జేసుసభ శరణార్థులసేవ” అను స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థ ఆవిర్భవించి, ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న లక్ష్మలాది శరణార్థులను కనుతలిలా ఆచుకుని, అక్కన చేర్చుకుంటున్నారు. ప్రజల ఆధ్యాత్మిక అవసరాలు తీర్చటమేకాదు. అవసరంలో ఉన్న ప్రతి మానవుని భౌతిక అవసరాలను కూడ తీర్చటానికి, ఎల్లవేళలా జేసుసభ సభ్యులు సంసిద్ధంగా ఉండాలని, పేద్రో ఆరుపె బలంగా వాంచించాడు. అటువంటి వారే ఇన్యాసివారి నిజమైన

వారసులన్నాడు పేద్రో. ఈ సేవా సంస్థ ద్వారా జేసుసభ సభ్యులు 2017లో 47 దేశాలలో ఉన్న దాదాపు 10 లక్షల మంది శరణార్థుల ఆలనా పాలనా బాధ్యతలను సమర్థవంతంగా నిర్వహిస్తూ, వారికి నిలువీడు, ఆహారం, విద్య, వైద్య సదుపాయాలు కలుగజేస్తున్నారు.

జేసుసభ ప్రధాన అధినేతలు సాధారణంగా ఎవరూ రోము నగరంనుంచి బయటకు వెళ్ళారు. రోము నుండే పరిపాలన సాగిస్తారు. కానీ పేద్రో అరుపే ప్రపంచమంతరు తిరిగి, తన సభ్యులను ప్రభుని రక్షణ కార్యంలో ప్రోత్సహించాడు. కనులు మూసుకుని, ధ్యానంచేసి, దైవ సాక్షాత్కారం పొందటం సనాతన పద్ధతి అయినా, కండ్లు తెరచి, ప్రజల మధ్యలో ఉండి, ప్రజల అవసరాలను గుర్తెరిగి, ప్రజలనే ప్రత్యక్ష దైవాలుగా భావించి, నిరంతర సేవ చేయటంలోనే దైవ సాక్షాత్కారం పొందాలని, పేద్రో అరుపే భావించాడు. ప్రభుపట్ల ప్రేమను మాటల మాంత్రికుడుగా గాక, కర్తవ్య పరాయణత్వంలో, క్రియాశీలకంగా చూపాడు. యేసు ప్రభువే నాకు సర్వస్వం. జేసుసభలో చేరినప్పటినుండి ప్రభువే నాకు స్ఫూర్తి. ఆ ప్రభువే గతంలో నన్ను నడిపారు. ఇప్పుడు కూడా నడుపుతున్నారు. ఆయనే నా బలం”, “ఓ ప్రభువా ! నా జీవితమంతా మీ చిత్తమే జరుగునుగాక” అను చిన్న వాక్యంలో ఇమిడి ఉంది” అని పేద్రో అరుపే తన గురించి తాను చెప్పుకున్నాడు. పేద్రో తన చిట్టచివరి బహిరంగ ఉపస్థితిలో ప్రార్థించండి. ఎక్కువగా ప్రార్థన చేయండి. ప్రార్థనా బలంతో ఎంతటి విషట్టునేనా, ఎంతటి కష్టాశ్చైనా ఎదుర్కొనువచ్చు’ అని ఉపదేశించాడు.

పేద్రో అరుపే ఖిలిప్పేన్న దేశ సందర్భం అనంతరం తిరిగి వస్తుండగా, ఆగష్ట 7, 1981న రోము నగర విమానాశ్రయంలో మెదడులో నరాలు చిట్టినందున, అకస్మాత్తుగా క్రింద పడిపోయారు. పక్షపాతంతో నోచివెంట మాటలు గాని, కుడివైపు కదలికలు గాని పేద్రోకు క్రమేణా తగ్గిపోయాయి. వారి దుస్తితిని చూసిన రెండవ జాన్ పాల్ పాపుగారు, పోలో డెజ్మో గురువులను జేసుసభ తాత్కాలిక అధిపతిగా నియమించారు. 1983లో 33వ జేసుసభ సర్వసభ్య సమావేశం నిర్వహించగా, పేద్రో అరుపే ఆ సర్వసభ్య సభకు తన రాజీనామా పత్రాన్ని సమర్పించారు. 450 ఏళ్ళ చరిత్ర కలిగిన జేసుసభ సుపీరియర్ జనరల్ రాజీనామా చేయటం అదే మొదటిసారి. వారి స్థానంలో పీటర్ హాన్ కోల్వెన్బాక్ ను జేసుసభ అధినేతగా ఎన్నుకున్నారు.

పేద్రో అరుపే దాదాపు పదేండ్ల పాటు అస్వస్తతతో తన గదికే పరిమితమైనప్పటికి, తిరుసభ శ్రేయస్సుకోసం, జేసుసభ కోసం ప్రార్థించాడు. ఆ సమయంలో పేద్రోను బందెరా బ్రిదరు గారు ఒక తల్లిలా, ఒక తండ్రిలా కంటికి రెప్పులా చూసుకున్నారు. వారిని చూడటానికి అనేకమంది ప్రముఖులు, అధికారులు, జగద్గురువులు రెండవ జాన్ పాల్ పాపుగారు

సైతం వచ్చేవారు. సుదీర్ఘ కాలం తన గదికి, మంచానికి మాత్రమే పరిమితమైన పేద్రో అరుపె ఫిబ్రవరి 5, 1991న మరణించారు. వారి భూస్తాపనా కార్బూక్టమం రోము లోని జెసు అను దేవాలయంలో జరిగింది. దానికి పదిమంది కార్బిన్శ్యూ, ఇరవై మంది బిషప్సలు, ఇటలీ దేశ ప్రధాని గియులియో మరియు అనేక మంది ప్రముఖులు, వేలాదిమంది విశ్వాసులు విచ్చేసి, వారి కోసం ప్రార్థించారు. వారి మరణానంతరం పేద్రో అరుపె గారి పేరిట అనేక సంఘలు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా వెలశాయి. జేసుసభ సుపీరియర్ జనరల్ ఆర్తూర్ సోసా జూలై 11 2018న పేద్రో అరుపె ని పునీతునిగా ప్రకటించటానికి ముందన్న కార్బూక్టమాన్ని అధికారికంగా ఆరంభించారు. నవంబరు 14, 2018న పేద్రో ను ‘దైవ సేవకులు’గా ప్రకటించారు.

జేసుసుభ నాలుగవ యువపుసీతులు - యేసు తిరుప్పాదయ భక్తుడు

28. ధన్య బెర్నూర్డు హోయెస్ (1711-1735)

బెర్నూర్డు హోయెస్ ఆగస్టు 21, 1711లో స్పెయిను దేశమందు వల్లడోలిడ్ పట్టణ నమీపమునగల టోర్లో బేటనలో జన్మించాడు. అతని తల్లిదండ్రులు డాన్ మాన్యోల్ మరియు డోనా ప్రొన్నిస్నా అతని తండ్రి స్థానిక ప్రజాపరిపాలన సంస్థలో పనిచేశాడు. బెర్నూర్డు తన ప్రాధమిక విద్యను స్వగ్రామమందే పూర్తిచేశాడు.

పిమ్మట మెదీనా దెల్ క్యాంపో లోని జేసుసుభ పారశాలలో 1821లో చేరాడు. అక్కడ చదివే సమయంలో, మాడ్రిడ్లో అత్యున్తమైన విద్య నందించే మరో ఉత్తమ విద్యాసంస్థ ఉన్నదని, తన బంధువైన తోమాసు ద్వారా విన్నాడు. విన్నదే తడవుగా 1724లో ఇంటిలో చెప్పాపెట్టకుండా, పన్నండేళ్ళ బెర్నూర్డు ప్రయాణానికి ఒక గాడిదను అడ్డెకు తీసుకుని, రెండే రోజుల్లో నూరు కిలోమీటర్లు ప్రయాణించడం చాలా ఆశ్చర్యకరం. వెళ్ళగానే అదృష్టపశాత్తు మాడ్రిడ్ పట్టణమందు తోమాసును కలుసుకున్నాడు. తోమాసు అనిన మన బెర్నూర్డుకు వల్లమాలన అభిమానం. కాని ఇంటివద్ద చెప్పకుండా వచ్చిన బెర్నూర్డును, తోమాసు తిరిగి తన తల్లితండ్రులకు ఆప్యగించాడు. ప్రాయానికి మించిన పరిణితి, సంకల్పాన్ని తమ బిడ్డ బెర్నూర్డులో గమనించి, తల్లిదండ్రులంతగానో ఆశ్చర్యపోయారు. కుమారుని మనసెరిగిన తల్లిదండ్రులు, బెర్నూర్డును చక్కని విద్యకు మారుపేరైన విల్లాగార్పియా లోని జేసుసుభ కళాశాలలో చేర్చించారు. పుట్టుకతోనే తెలివితేటలు కలిగిన బెర్నూర్డు, పిట్ట కొంచెం కూత ఘనమన్నట్లు, తన 14వ యేటనే ఉన్నత విద్యలో పట్టబడుయాడు.

బెర్నూర్డు లతీను భాషను సులభంగా చదవడం, ప్రాయడం నేర్చుకున్నాడు. అప్పటికే తండ్రి గతించాడు. బెర్నూర్డు జేసుసుభలో చేరి, గురువుగా ప్రభుసేవ చేయ సంకల్పించాడు. ముందుగా తల్లి అనుమతి కోరగా, ప్రొన్నిస్నా అయిష్టంగానే తన అనుమతి నిచ్చింది. అనంతరం బెర్నూర్డు తనను జేసుసుభలో చేర్చుకొనమని, జేసుసుభ పెద్దల అనుమతి కోరాడు. వారు బెర్నూర్డుకు మర జీవితానికి కావల్సిన కనీస వయస్సు లేనందున, ఒక సంవత్సర కాలం వేచియుండమన్నారు. నిజానికి మన బెర్నూర్డు శరీరప్పణి లేక, చిన్న పిల్లవానిగా, బక్కగా, రోగిలా కనబదటంతో బెర్నూర్డు ప్రవేశానికి అష్టవుల్ల వేసి, అనుమతి నిరాకరించారు.

ఆదిలోనే హంసపాదు అన్నట్లు, బెర్నూర్డు గురువు కావాలనే కోరికకు అనుకోని ఆటంకములు వచ్చాయి. అయినా వాటికి భయపడక, దేవునిపై భారమంతావేసి, అదే

కళాశలలో చదువుకుంటూ, దైవచిత్రాన్ని తెలుసుకోవటానికి మరింత ఎక్కువగా ప్రార్థించసాగాడు. భక్తుల మొరలను భగవంతుడు కాదనడు గదా! అటులనే మన బెర్మర్డు ప్రార్థనను ప్రభువు అంగీకరించారు. బెర్మర్డుకు పదిహేనేండ్లు వయస్సు రాకమునుపే విల్లగార్పియా లోని ‘నవసన్యాసుల శిక్షణాకేంద్రం’ (నావిషియేట్)లో జాలై 11,1726న ప్రవేశించాడు.

బెర్మర్డు శిక్షణ పొందుతున్న ఈ కాలంలోనే, అసాధారణ రీతిలో దైవానుగ్రహమును, ప్రభుని కృపావరములను ఎన్నింటినో సమ్మిద్ధిగా పొంది, ప్రభునికి ప్రీతిపాత్రుడయ్యాడు. దైవరాజ్య మర్కుములను మరెన్నింటినో స్వయముగా తెలుసుకోగలిగాడు. ప్రతినిష్టం దివ్యపూజాబలిలో భక్తిగా పాల్గొనడం, తరచుగా దివ్య సత్త్వసాద సందర్భం గావించడం, ఇతర భక్తి త్రియలు, బెర్మర్డుకు త్రీస్తు ప్రభుని తన జీవన మూలబిందువుగా చేసుకుని జీవించే విధానాన్ని చక్కగా నేర్చించాయి.

బెర్మర్డు నావిషియేట్లో ప్రవేశించిన మూడు నెలలకే అనగా డిశెంబరు 3, 1726న తనకు మొట్టమొదటిసారిగా చక్కని దివ్యానుభవంతో కూడిన ప్రభుని సందర్భం కలిగింది. ఆ దైవ సందర్భంగా గురించి తన దినచర్య పుస్తకంలో ఈ విధంగా ప్రాసుకున్నాడు బెర్మర్డు. “పునీత ప్రాన్సిస్ శారివారి పండుగ దినమున నేను నిద్రలేచాను. అప్పుడు నా హృదయం బాలయేసు ప్రేమతో మలచబడుతూ, మండింపబడుతుంది. ప్రార్థనా సమయంలో నా హృదయం ఆనందంతో, రగులుచున్న ప్రేమతో నాట్యం చేయడం మొదలుచెట్టింది. నేను బాలయేసుతో ‘ప్రభువా! నా చిన్నారి బాల యేసువా! నీ ప్రేమ గురించి నాకేమి తెలియదు. కనుక నేను అత్యంత ఎక్కువ కాంతి నిస్తూ మండి పోలేను. అందుచేత నీవు నా వ్యక్తిగత జీవితంలో నివాసముందు. నా హృదయాంతరంగాలలో నిండుగా నెలకొని ఉండి, నా హృదయాన్ని గాయపరచు. నా హదయాన్ని నీపైగల ప్రేమతో సంపూర్ణంగా ఆవహించి, మండించు మని కోరాను”. లేత ప్రాయములోనే బెర్మర్డు హృదయం ప్రభుని ప్రేమతో తీవ్రంగా స్పందించటం మొదలయ్యాంది. బెర్మర్డు ఆత్మ స్పందనను గమనించిన రెక్కరు స్వామి, దివ్యసత్త్వసాదము తరువాత బెర్మర్డు మనస్సును మరలించటానికిగాను దేవాలయం వెలుపలికి వెళ్ళమని ఆదేశించారు. రెక్కరు స్వామి ఆజ్ఞను బెర్మర్డు శిరసావహించాడు.

దైవానుభూతి పొందిన వ్యక్తులను మనం సాధారణంగా మునులని, బుములని పిలవడం పరిపాటి. వాళ్ళ ముక్కు మూసుకుని, ఎక్కుడో ఏకాంతంగా అడవులలో తపస్సు చేసుకుంటారని భావిస్తాం. కానీ దైవదర్శనం కలిగిన బెర్మర్డు మాత్రం, ఈ జీవన విధానానికి విరుద్ధంగా గోచరిస్తాడు. బెర్మర్డు తన తోటి విద్యార్థులతో కలసి మెలసి ఉంటాడు. తనకు అప్పగించిన

పనులన్ని సక్రమంగాచేస్తాడు. ఇతరులకు సహాయపడటంతో ఎప్పుడూ ముందుండేవాడు బెర్నార్డు. అందుచేతనే బెర్నార్డు సహాయులు, బెర్నార్డు హోయన్ హృదయంలో కలిగే ఆగొప్ప దైవానుభూతులను, పరిశ్శదాత్మ వరముల జల్లును పసిగట్టలేకపోయారు.

బెర్నార్డు చక్కని తెలివిటెటలు కలవాడు. దానికి తోటు కష్టపదే మనస్తత్వం కలవాడు. కావన బెర్నార్డు అంటే తన తోటి నవ సన్మాసులందరికి ఎంతో ఇష్టం. అందరితో కలుపుగోలుగా ఉంటాడు. అందరిని ఆప్యాయంగా పలకరిస్తాడు బెర్నార్డు. రాగద్వేషాలకు అతీతంగా ఉంటాడు. అంతటి సమర్థుడు కాబట్టి, తన తోటి నవసన్మాసుల తపోపులను సవరించే సున్నిత బాధ్యతను బెర్నార్డుకు అప్పగించారు పెద్దలు. బెర్నార్డు హోయన్ తనకు అప్పగించిన ఈ గురుతర బాధ్యతను ఎంతో చక్కగా, పెద్దలకు మరియు తన తోటి నవ సన్మాసులకు మధ్య ఒక వారధిలా నిర్వహించి, అందరి మన్మనలను చూరగొన్నాడు. జేసుసభకు చెందిన యువ పునీతులగు జాన్ బెర్నమన్ గారిని తన ఆదర్శ పునీతులుగా చేకొని, వారి వేదుదల ద్వారా ప్రార్థించేవాడు బెర్నార్డు. ఆ పునీతులను అత్యంత సన్నిహితంగా అనుసరించాలని బెర్నార్డు ప్రగాఢ వాంఘ. వారిని సదా గుర్తించుకొనేందుకు, తన బల్లపై వారి పవిత్ర పటున్ని పెట్టుకున్నాడు. బెర్నార్డు హోయన్ తన రెండేళ్ళ నవ సన్మాసుల శిక్షణను దిగ్విజయంగా ముగించుకుని. పేదరికము, బ్రహ్మచర్యము, విధేయత యను మూడు వ్రతములను జూలై 12, 1728న స్వీకరించి, జేసుసభలో ప్రాథమిక సభ్యత్వాన్ని పొందాడు.

పిమ్మట బెర్నార్డు హోయన్, మెదినా దెల్ క్యూంపో కళాశాలలో తత్వశాస్త్రాన్ని చదవటం ఆరంభించాడు. చాలమంది మునులు, పునీతులు తమ విశాస్ యాత్రలో, ఆధ్యాత్మిక జీవితాలలో అనేక ఆటుపోట్లను ఎదురోపుడం, దేవుని దీవెన, ఏసుక్షప కనుమర్చై, గాదాంధకారంలో కొట్టుమిట్టాడటం మనం గమనిస్తాం. తత్వశాస్త్రం చదివే సమయంలో బెర్నార్డు ప్రభుని కృపను అపారంగా పొందటం, పరలోక దర్శనాలను, మరియుమాత మరియు ఇతర పునీతుల సందర్భాలను పొందాడు. అంతేగాకుండా అదే సమయంలో బెర్నార్డు సాతాను శోధనకు కూడా గురయ్యాడు. దాదాపు అయిదు నెలలపొటు తీవ్రహింసల పొలయ్యాడు. దానిని బెర్నార్డు తన ‘ఆత్మాంధకార రాత్రి’గా భావించాడు. నీతిగల దేవుడు తనతో ఆగ్రహంగా ఉన్నాడని, అందుచేతనే ప్రభువు తనకు దూరమయ్యాడని బెర్నార్డు భావించాడు. బెర్నార్డుకు అప్పబేదాకా ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతో సంతోషాన్ని, ఉపశమనాన్ని కలిగించే ధ్యానప్రార్థన, అనుదిన దివ్యపూజాబలి, దివ్య సత్కృపాద సందర్భం, పాపపరిహర క్రియలు, ఇవన్నీ అతనికి కొరగాకుండా పోయాయి. ఆవి ఏ కోశానా ఉపయోగపదలేదు. తన హృదయపుఢత గురించి, తన పాపపు క్రియల గురించి ఎన్నో శోధనలకు గురై,

తీవ్రంగా బాధపడ్డాడు బెర్నర్డు. తన ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో అనేక సమస్యలతో, పలు సంశయములతో బెర్నర్డు కొట్టు మిట్టాడుతున్నప్పటికి, తన అంతరంగ సమస్యలను తన తోటి గురు విద్యార్థులకు వీషాత్రం తెలియనిచ్చేవాడు కాదు. ఈ ఆధ్యాత్మిక అంధకార పయనంలో క్రీస్తు ప్రభుని శక్తి, దీవెనలు, ఆశీర్వచనములే తనకు తోడుగానుండి, తనను ముందుకు నడిపించాయని బెర్నర్డు హోయస్ గాఢంగా నమ్మాడు.

బెర్నర్డు చదువునంధ్యలలో ఎప్పుడూ ముందుండేవాడు. బెర్నర్డు ఆధ్యాత్మిక విషయాలలోనే గాకుండా, బెర్నర్డు కళాశాల చదువులలో సైతం చక్కగా శ్రమించి చదివేవాడు. బెర్నర్డు నుగుణాల గురించి రోము నగరంలోని జేసుసభ పెద్దలకు 1930లో ఈ విధంగా ప్రాశారు. “బెర్నర్డు మంచి ఆరోగ్యంతో ఉన్నాడు. విషయ పరిజ్ఞానం మెండుగా కలవాడు. చిత్తశుద్ధి కలిగిన వ్యక్తి. తెలివైనవాడు. ముందు జాగ్రత్త మరియు దూరదృష్టిగల యువకుడు. క్లిప్ప పరిస్థితులను సైతము అవలీలగా అధిగమించగల నేర్చరి. అందరి పట్ల ఆప్యాయత, అనురాగాలు చూపే వ్యక్తి. ముఖ్యంగా చక్కని ప్రసంగాలు చేయగల నిపుణుడు”. బెర్నర్డు హోయస్ వేదశాస్త్రం అభ్యసించటానికి వల్లడోలిడ్ లోని పునీత ఆంట్రోను కళాశాలకు 1731 సెప్టెంబరు నెలలో వెళ్ళాడు.

బెర్నర్డు అక్సోబరు 1732లో తన ఆధ్యాత్మిక గురువైన యువాన్ లొయోలా గారికి తన ఆత్మ విషయమై ఈ విధంగాచెప్పాడు.” ఒక ఇనుప ముక్కను అయస్కాంతం ఏ విధంగా ఆకర్షిస్తుందో, నా హృదయం కూడ దేవుని వైపు సంపూర్ణంగా ఆకర్షింపబడుతుంది. నా ఆత్మ దేవున్ని మాత్రమే నిండుగా కోరుతుంది. దేవుని కోసమే నా హృదయమంతా తపిస్తుంది. దేవుని మాత్రమే అస్మేషిస్తుంది”. అది వినిన యువాన్ గురువులు ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు.

బెర్నర్డు హోయస్ 1733 మే 3న ‘యేసు తిరుహృదయ భక్తి’ యను పుస్తకమును చదువుచుండగా, ఆత్మవిషయమై జ్ఞానోదయం కలిగింది. దానిని గురించి తన దినచర్య పుస్తకంలో ఈ విధంగా బెర్నర్డు వివరించాడు. “హరాత్తుగా నా హృదయంలో ఒక బలమైన, మృదుమైన, విశిష్ట ప్రకంపన కలిగింది. వెనువెంటనే నేను యేసు తిరుహృదయమునకు హర్తిగా సమర్పించుకుని, యేసు తిరుహృదయం యెదల భక్తిని వ్యాపింపచేయడానికి, తన శాయశక్తులా కృషి చేస్తానని, దివ్య సత్పుసాద ప్రభువుకి మాట యిచ్చాను”

బెర్నర్డు హోయస్ మరుసటినాడు అనగా మే 4వ తేదీన క్రీస్తు ప్రభువు నుండి మరి కొంత స్పష్టమైన ఆదేశాన్ని పొందాడు. “నీవు స్వయముగా స్పెయిను దేశమంతా యేసు

తిరుహృదయ భక్తిని వ్యాపింపజేయాలి” యను ఆదేశాన్ని ప్రభువే స్వయంగా బెర్చార్చుకు అప్పగించారు.ఆ క్షణము నుండి బెర్చార్చు కనులు మూసినా, తెరచినా ప్రభుని తిరుహృదయంలో లీనమై పోయాడు. బెర్చార్చు తింటున్నా: చదువుచున్నా, నిద్రిస్తున్నా ప్రభుని ఆలోచనలు, ప్రభుని హృదయం తప్ప మరేమి చూడలేనంతగా, దైవధ్యాసలో మునిగిపోయాడు. ప్రభుని వరపుసాదములనే వరవాహినిలో బెర్చార్చు కొట్టుకొని పోయాడు.

“ నేను అన్ని ప్రాంతాలకన్నా మిస్నగా, స్పెయిను దేశంలో ఆరాధించబడతాను” యను గొప్ప వాగ్దానాన్ని యేసు తిరుహృదయం నుండి బెర్చార్చు స్వయముగా మేనెల 14న పొందాడు. యాభై సంవత్సరాల క్రిందట, పునీత క్లాడ్ డి కొలంబియేర్ గారు స్వయముగా రూపొందించిన సమర్పణ ప్రార్థనను వల్లిస్తూ, బెర్చార్చు తనను తాను 1733, జూన్ 12న యేసు తిరుహృదయానికి సంపూర్ణంగా అంకితం చేసుకున్నాడు. యేసు తిరుహృదయ భక్తిని ప్రచారం చేయటానికి త్రికరణశుద్ధిగా కంకణం కట్టుకున్నాడు బెర్చార్చు. గురు విద్యార్థిగా బెర్చార్చు ప్రసుత కర్తవ్యం వేదశాస్త్రాన్ని కుట్టింగా అభ్యసించాలి. దానితోబాటు ప్రభుని ఆదేశాన్ని అనుసరించి, యేసు తిరుహృదయ భక్తిని పెంచి, పెద్ద చేయాలి. మరి ఈ బృహత్తర కార్యక్రమానికి దైవాశీస్సులతోబాటు, మానవ సహకారంకూడా ఎంతో అవసరం. కనుక తన ఆలోచనా సరళితో ఏకీభవించే కొంతమంది జేసునభ సభ్యులను మరియు చక్కని వాక్యాతుర్యం, బోధనా సామర్థ్యం కలిగిన మరికొంతమంది గురువిద్యార్థులను, యేసు తిరుహృదయ భక్తివైపు తన నాయకత్వ పటిమతో ఆకర్షించాడు. బెర్చార్చు లోని అకుంంత దీక్ష, ఉత్సాహము, సుగుణాలను గమనించి, ఎందరో ఈ ప్రేషిత కార్యానికి తమ వంతు సహాయ సహకారాలు అందజేశారు. బెర్చార్చు తన చిన్ననాటి కలలను నెరవేర్చుకుంటూ, 1735 జనవరి 3న గురు పట్టాభిషేకం పొందాడు. గురువిద్యార్థిగా ఉ స్నప్పుడు బెర్చార్చు చేపట్టిన యేసు తిరుహృదయ భక్తిని, ఇప్పుడు గురువుగా స్పెయిను దేశమంతటా వ్యాపింపజేయటానికి బెర్చార్చు నడుం బిగించాడు. బెర్చార్చు గురువులు ఎనిమిది నెలల పాటు దైవ ప్రజల సేవలో విస్తృత సేవలందించాడు. యేసు తిరు హృదయ భక్తిని స్పెయిను దేశమంతటా ప్రచారం చేయడంలో తలమునకలయ్యాడు.

బెర్చార్చు గురు విద్యార్థిగా ఉన్నప్పుడే యువాన్ లొయోలా గురువులు ప్రాసిన ‘యేసు తిరుహృదయం’ అను చేతిప్రాత పుస్తకాన్ని చదివి, అందులోని భావాలను సరిదిద్ది, మేలు ప్రతిని తయారుచేశాడు. ఎన్నో అడ్డంకులు ఎదురైనా, దానిని ముద్రించటానికి అయ్యే నిధులను ఒంటిచేత్తో సేకరించి, దానిని 1734, అక్టోబరు 21న ముద్రించాడు. ఆ పుస్తక కీర్తి స్పెయిను దేశమంతటా వ్యాపించింది. ఆ పుస్తకాన్నే స్పెయినులోని మరో ఎనిమిది

పట్టణాలు కూడ ముద్దించి, యేసు తిరుహృదయ భక్తిని ప్రజలకు చేరువ చేశాయి. బెర్నార్డు, యేసు తిరుహృదయ సాడాలిటీ సంఘము స్నేయిను దేశంలో స్థాపించాడు. యువాన్ లొయోలా గురువుల సహకారంతో ‘యేసు తిరుహృదయ నవదిన జపము’ లను తయారు చేశాడు. బెర్నార్డు గురువైన ఆరునెలలకు యేసు తిరుహృదయ బహిరంగ నవదిన ప్రార్థనలు ఎంతో ఘనంగా, ఆడంబరముగా వల్లడోలిడ్ లోని పునీత ఆంబోసు గారి కళాశాలలో జరిగాయి. యేసు తిరుహృదయ భక్తిని సామాన్య ప్రజలకు కూడ అందుబాటులోనికి తెచ్చేందుకు, యేసు తిరుహృదయ పవిత్రపటాన్ని రోము నగరం నుండి తెప్పించి, అవే సమావేశాలలో వేలాదిగా యేసు తిరుహృదయ పవిత్ర పటములను ముద్దించి, అందరికి ఉచితంగాపంచాడు. బెర్నార్డు 1733లో స్నేయిన్ రాజగు అయిదవ ఫిలిష్టు చక్రవర్తితో కలిసి అప్పటి పాపుగారిని యేసు తిరుహృదయ గౌరవార్థము ఒక పండుగను నెలకొల్పాలసినదిగా అభ్యర్థించాడు. జేసుసభ అణచివేత మూలంగా బెర్నార్డు కోరిక అప్పటికి నెరవేరకపోయినా, ఒక శతాబ్దం తరువాత 1815, డిసెంబరు 7 పాపుగారు యేసు తిరుహృదయ పండుగను నెలకొల్పాడు ఉత్తర్వులిచ్చారు.

తదనంతరం బెర్నార్డు హోయన్ 1735 సెప్టెంబరు నెన వల్లడోలిడ్లో పునీత ఇన్యాసివారి కళాశాలనందు తన జేసుసభ మరజీవిత చివరి శిక్షణ యగు ‘టర్మియన్ఫివ్’ను ప్రారంభించారు. ఈ శిక్షణలో ప్రతి జేసుసభ సభ్యుడు కూడ యేసుప్రభుని అతిసన్నిహితంగా అనుసరిస్తూ, తన వ్యక్తిగత ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో ఎన్నో మెట్లు ఎదుగుతాడు. తనలోని రాగద్వేషాలను జయిస్తూ, పాప పంకిలాన్ని కడిగివేసుకుంటూ, ‘ప్రభువే తన సర్వస్వం’ అను ఉన్నత స్థితికి చేరతాడు ప్రతి జేసుసభ సభ్యుడు కూడ. అటువంటి ప్రార్థనా పూర్వక శిక్షణలో ఉండగా, బెర్నార్డు నవంబరు 18న టైఫాయిడ్ బారినపడి, కొద్ది రోజులలోనే నవంబరు 29న మానవ తలంపులకు భిన్నంగా, తాను ఎంతో ప్రేమించిన యేసుప్రభుని పరలోక రాజ్యం చేరుకున్నాడు. బెర్నార్డు ఈ లోకంలో ఉన్నంత కాలం చక్కని కతోలిక విశ్వాసిగా, యేసు తిరుహృదయ భక్తునిగా, మహాస్నుతమైన మరవాస జీవితం గడిపాడు.

యేసుప్రభుని నిండుగా తెలిసికొని, వారి ప్రేమ లోని మాధుర్యాన్ని స్పృయంగా చవిచూచి, ఆ దివహృదయ ప్రేమను, ప్రపంచ నలుమూలా ముఖ్యంగా స్నేయిను దేశంలో చాటిచెప్ప గొప్ప ప్రయత్నం చేసిన బెర్నార్డు హోయన్, పదవ భక్తినాథ పాపుగారు 1914, ఫిబ్రవరి 11న దైవసేవకులుగా ప్రకటించారు. పదునాలుగప బెనడిక్త పాపుగారు బెర్నార్డు హోయన్నను 2010 ఏప్రిల్ 18న ‘ధన్యులు’గా ప్రకటించారు. ధన్యులైన బెర్నార్డు హోయన్ గారి పండుగను శ్రీసభ నవంబరు 29న జరువుకుంటుంది.

మెక్సికో దేశ వేదనాట్కీ

29. ధన్య మిగువెల్ ప్రా (1891-1927)

మిగువెల్ ప్రా పూర్తిపేరు జోస్ రామోన్ మిగువెల్ అగస్టిన్. మిగువెల్ ప్రా జనవరి 13, 1891లో మెక్సికో లోని గుడలుపె లో మిగువెల్ ప్రా మరియు జోసెఫో జువారజ్ పుణ్య దంపతులకు మూడవ సంతానముగా జన్మించాడు. అతని తండ్రి గనుల త్రవ్వకంలో పనిచేసేవాడు. మిగువెల్ ప్రా తన ప్రాథమిక విద్యను పదిహేనవయీట పూర్తిచేశాడు. అతడు బాల్యంలో చాలా అల్లరి చేసేవాడు. దానితోబాటు చాలా భక్తియుతంగానూ ఉండేవాడు. తన ప్రాథమిక విద్య అనంతరం అయిదేండ్రపాటు తన తండ్రి పనిచేసే గనుల కార్యాలయంలో పనిచేశాడు. మిగువెల్కు ఏ మాత్రం విరామం దొరికినా, గనులలో పనిచేసే కార్బికులతో కలిసిపోయేవాడు. యువ మిగువెల్ ఎక్కడ ఉంటే, అక్కడ తన చలోక్కులతో నవ్వులు పూయించేవాడు. అక్కడే అతడు చాకచక్కంగా మాట్లాడటం అలవాటు చేసుకున్నాడు.

మిగువెల్ రెండవ అక్క, మరకన్యల సభలో థిబ్రవరి, 1911లో చేరింది. మిగువెల్కు ఆ అక్క అంటే చాలా యిష్టం. అతి త్వరలోనే తనకు కూడా దైవ పిలుపు ఉన్నదని గ్రహించి, గురువు కావటానికి ఇష్టపడ్డాడు. మిగువెల్కి తన తండ్రి వ్యాపారంలో చక్కని భవిష్యత్తు ఉన్నపుటికి, క్రీస్తు ప్రభుని సేవ చేయటానికి ఈ లోక సంపదమను సంపూర్ణంగా త్యజించాడు. పునీత లోయాలా ఇన్యాసివారి లాగా “నేనెందుకు ప్రభురాజ్యంలో సేవ చేయకూడదు ?”, అని తనను తాను ప్రశ్నించుకున్నాడు. దానికి సమాధానంగానే ఆగష్ట 15, 1911న ఎల్లానో లోని జేసుసభ “నవసన్యాసుల శిక్షణ కేంద్రం”లో ప్రవేశించాడు. “యేసు క్రీస్తు ప్రభువు మానవాళి కొరకు త్రమలను అనుభవించాడు కదా! దానికి బదులుగా ప్రభుని కొరకు మనమేం చేస్తున్నాం ?”. అనే ప్రశ్న మిగువెల్ హృదయంలో ఆ శిక్షణకాలంలో బలంగా నాటుకుంది. ఆ ప్రశ్న అతని దైవ పిలుపును స్థిరపరచింది.

ఆ కాలంలో మత వ్యతిరేక శక్తులు మెక్సికోలో రాజ్యమేలుతున్నాయి. కతోలిక విశ్వాసులు ఎన్నో హింసల పాలయ్యారు. అలానే కతోలిక గురువులను దేశ బహిష్కారం చేశారు. ఎన్నో దేవాలయాలను, సిలువలను, దివ్య మందసాలను ధ్వంసంచేసి, కతోలిక మతాన్ని సమూలంగా పెకలి వేయాలని, కుట్ట పన్నారు. ఎంతో కాలం మెక్సికో అధ్యక్షుడుగా ఉన్న పోర్చురియో డయన్ ను 1811లో బూటకపు ఎన్నికలు నిర్వహించి, పదవిచ్చుతులను

చేశారు. దానితో మెక్సికో విష్ణవం మొదలయ్యంది. మిగువెల్ ప్రొ మాటపట్టు తీసుకొనబోయే ఆగష్టు నెల 5, 1913లో సైనికులు, వారి నవ సన్యాసుల శిక్షణా కేంద్రంపై దాడిచేసి, వారి గ్రంథాలయంలోని పుస్తకాలన్నింటినీ కాల్చి బూడిద చేశారు. ఆగష్టు 15, 1913లో మిగువెల్ ప్రొ, అతని సహచరులు జేసుసభలో పేదరికము, బ్రహ్మాచర్యము విధేయత యను ప్రతములను స్నేకరించారు. దేశమంతా మతకల్లోలాల బారిన పడటంతో, జేసుసభ పెద్దలు వారిని అమెరికా దేశంలోని కాలిఫోర్నియా పంపివేశారు. మిగువెల్ సహచరుడైన పులిడో, మిగువెల్ గురించి ఇలా చెప్పాడు : “మిగువెల్ చాలా మాటకారి. హస్యం చక్కగా పండించేవాడు. ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై విసుగు పుట్టించకుండా మాటల్లడగల నేర్చరి. మిగువెల్ ప్రొ వ్యక్తిత్వంలో ఒక అల్లరి మిగువెల్ ప్రొ ఉన్నాడు. అదే రీతిలో ప్రార్థనా పూర్వక మిగువెల్ ప్రొ కూడా ఉన్నాడు”. మిగువెల్ దేవాలయంలో దీర్ఘకాలం ప్రార్థనలు చేసేవాడు.

మిగువెల్ కాలిఫోర్నియాలో ఒక్క సంవత్సరం ఉన్నాడు. అతడు స్పృయిను దేశములోని గ్రెనడాలో 1915 నుండి 1919 వరకు తత్వశాస్త్రాన్ని అభ్యసించాడు. అటు పిమ్మట నికరాగువా దేశమందు 1920లో ఒక సంవత్సరంపాటు, విద్య బోధించాడు. మిగువెల్ స్పృయినులోని బార్మేలోనాలో వేదశాస్త్రాన్ని పరించాడు. చివరకు మిగువెల్ ప్రొ, బెజ్జియం దేశంలో ఆగష్టు 31, 1925న గురువట్టాఖీషేకం పొందాడు.

మిగువెల్ ప్రొ ఎక్కడుంటే అక్కడ హస్యం, చలోక్కులు, నవ్వుల పువ్వులే. అతడు పైకి చాలా ఆనందమయంగా ఉన్నా, అతని ఆరోగ్యం చాలా బాధాకరం. అతడు గురు విద్యార్థిగా ఉన్న కాలంలో కడుపునాప్పితో విపరీతంగా బాధపడేవాడు. ఒక ప్రక్క మిగువెల్ చలోక్కులతో ఇతరులను పొట్ట చెక్కలయ్యేలా నవ్వించేవాడు. అంతలోనే ప్రక్క గదిలోకి వెళ్లి, కడుపునాప్పితో పొట్టపట్టుకొని పెద్దగా ఏద్దేవాడు. అతనికి మూడుసార్లు శస్త్రచికిత్స జరిగినా, మిగువెల్ ఆరోగ్యం కుదురుబడలేదు. మూడవసారి శస్త్రచికిత్స నిమిత్తం, బ్రసెల్స్ వెళ్లినప్పుడు, మిగువెల్ తల్లియైన జోసెఫ్ మరణవార్త అందింది. ఆ వార్త విన్న వెంటనే మిగువెల్ స్పుందించకపోయినా, సాయంత్రం ఒంటరిగా ప్రార్థన చేస్తున్న సమయంలో సిలువపైన వ్రేలాడుతున్న క్రీస్తు ప్రభుని చూచి, భోరున ఏడ్డాడు.

మిగువెల్ ప్రొ గురువు కాగానే, బెజ్జియం దేశంలోనే కొంత కాలం గని కార్పుకుల మధ్యలో ఆధ్యాత్మిక సేవలు అందించాడు. సమసమాజ భావనలతో, కమ్యూనిష్టు భావాలతో

ఉన్నటువంటి ఆ కార్బుకుల అభిమానానికి పాత్రుడై, వారి ప్రశంసలందుకుని, ప్రభుని సువార్తను వారి హృదయాలకు హత్తుకునేలా బోధించాడు. తన స్వదేశమైన మెక్సికో, మత హింసలతో అల్లకల్లోలంగా ఉన్నా, మిగువెల్ తన స్వదేశంలో సేవలందించాలని ఉప్పిక్కురాడు. 1926 వేసవిలో మిగువెల్ అభ్యర్థనను, జేసుసభ పెద్దలు ఆమోదించారు.

మిగువెల్ మార్గమధ్యంలో మరియమాత ఆశీర్వచనముల కోసం, ప్రాన్న దేశంలోని లూర్ధనగరం వెళ్లి, లూర్ధ మాత గుహలో దివ్య పూజాబలి సమర్పించి, తల్లి ప్రార్థనా సహాయాన్ని కోరాడు.

మిగువెల్ ప్రొ ఎటువంటి ఇబ్బంది లేకుండా, జూన్ 1926లో మెక్సికో దేశం చేరుకున్నాడు. మెక్సికో దేశాధ్యక్షుడు కాల్సెన్ 1917లో కతోలిక మతానికి వ్యతిరేకంగా చేసిన రాజ్యాంగ సవరణలను సంపూర్ణంగా పాటిస్తూ, బహిరంగ ప్రార్థనలను నిషేధించాడు. గురువులు బహిరంగంగా అంగీలను ధరించకూడదు. ఎవరైనా చట్టాన్ని అతిక్రమిస్తే, వారికి భారీ జరిమానా వేశాడు. అటువంటి తీస్ప పరిస్థితులలో పలు దేవాలయాలు మాతబడ్డాయి. గురువులంతా అజ్ఞాతంలోకి వెళ్లిపోయారు. పట్టబడిన గురువులను చంపివేశారు. కొందరి గురువులకు బలవంతంగా పెళ్లిత్తు చేశారు. దేవాలయాల లోని దివ్య సత్పుసాద మందసాలన్నీ భాశీలయ్యాయి. దేవాలయ గంటలు, ధూప, దీప, ఘైవేద్యాలు కనుమరుగయ్యాయి. మిగువెల్ తన స్వదేశమైన మెక్సికోలో జూలై 31, 1926లో పునీత ఇన్యాసివారి పండుగ రోజు చేసిన దివ్య పూజాబలితో, అతని బహిరంగ గురుజీవితం ముగిసింది. పరిస్థితులు విషమించడంలో, ఇక మిగువెల్ ప్రొ కూడా అజ్ఞాతంలోకి వెళ్లిపోయాడు. తన శేష జీవితమంతా చాటుమాటుగా, మెక్సికో కతోలికుల ఆధ్యాత్మిక సేవలో గడిపాడు. మిగువెల్ ఆధ్యాత్మిక సేవలే గాకుండా కూటికి, గుడ్డకు నోచుకోని పేదలకు అస్త్రపానాదులిచ్చి ఆదుకునేవాడు.

దివ్య సత్పుసాదం లేని దివ్యమందన పెట్టెలను చూచి, మిగువెల్ ప్రొ ఎంతగానో విలపించాడు. తన హృదయంలోని బాధను వేదనను “దేవా! రావా! తిరిగి రావా! దివ్యమందన పేటిక లోనికి తిరిగి రావా” యను విషాద గీతాలను రచించి, ప్రజలకందించి, వారిలోని దివ్యసత్పుసాద భక్తిని సజీవంగాఉంచాడు. కతోలికులెందరో చైతన్యం పొంది, ప్రభుత్వంపై తిరుగుబాటు చేశారు. నిరసన వ్యక్తం చేశారు. దానితో రెచ్చిపోయిన దేశాధ్యక్షుడు

కాల్నెన్, 129 కతోలిక విద్యాసంస్థలను, 50 కతోలిక దేవాలయాలను, ఎన్నో సాంఘిక సేవా సంస్థలను మూసివేయించాడు. కతోలికులంతా ‘రాజ్యాంగ ఉల్లంఘన’ కు కంకణం కట్టుకొని, ‘రాజ్యాంగ బహిష్మరణ’ కరపత్రాలను వేలాదిగా ముద్రించి, అందరికీ పంచ సాగారు. మిగువెల్ ప్రొ జేబులన్నే ఈ కరపత్రాలతో నిండి ఉండేవి.

మిగువెల్ ప్రొ సాధారణ ప్రజానీకంతో కలిసి మెలసి అజ్ఞాతంగా ఉన్నప్పటికి, గురువుగా తన విద్యుత్ ధర్మాన్ని చట్టభయంతో ఎన్నడూ విస్కరించలేదు. అతడు పలు మారువేషాలలో ప్రజల మధ్యలో తిరుగుతూ, ప్రభుని సేవలో నిమగ్నమయ్యాడు. కొన్నిసార్లు భిక్షగాని వేషధారణ ధరించి, పసిబిడ్డలకు జ్ఞానస్నానం ఇవ్వడం, జ్ఞాన వివాహములు జరిపించడం, దివ్య పూజాలులు సమర్పించడం చేస్తుండేవాడు. కొన్నిసార్లు జైలుకు కూడ పోలీసు అధికారుల వేషంతో వెళ్లి, అక్కడి తైదీలకు సత్రసాదం పంచిఖస్తూ ఉండేవాడు. ప్రతిదినం దివ్యబలిపూజ సమర్పించి, దాదాపు రెండు పందల మందికి ప్రభుని శరీరాన్ని అందించేవాడు. యేసుప్రభునికి నికాదేము లాంటి అజ్ఞాత శిష్యులున్నట్టి, మిగువెల్ ప్రొకి కూడ ఎందరో రహస్య శిష్యులు ఉన్నారు. ఆ విధంగా ఎందరికో దైవవాక్యము బోధించాడు. జ్ఞానవడకాలిచ్చి ఎందరినో ప్రభుని వైపు నడిపించాడు. ఒక మత స్నాతంత్య సంరక్షణ సంఘానికి సలహాదారునిగా కూడా ఎన్నకోబడ్డాడు. మిగువెల్ ప్రభురాజ్య సేవకునిగా పడరాని పాట్లు పడ్డాడు. పునీత యాకోబుగారు పలికినట్లు, ‘క్రియలులేని విశ్వాసం వ్యాధమే’ కదా! ధనికులలో ధనికుడుగా ఉండటానికి, ధనికులనుండి పేదల కోసం దానం పొందటానికి, ఎంతో నాజూకైన కోటును ధరించి, దానిపై తాజా పువ్వులను పెట్టుకొనేవాడు. ఆ విధంగా పోగుజేసిన డబ్బుతో, సుమారు సూరుమంది పేద కుటుంబాల ఆకలిని నిత్యం తీర్చేవాడు. కొన్నిసార్లు బాటసారులందరూ నవ్వుతున్నప్పటికి, ఆయనే స్వయంగా మెక్కికో సగర వీధులలో ఆహార ధాన్యపు బస్తాలను, కోడి మాంసాన్ని తన భుజాలపై మోసుకొని పేదవారికి అందించేవాడు. ప్రభుని కోసం, పేదల కోసం ఆయన వేసినన్ని వేషధారణలు, ఏ రహస్య గూఢచారి కూడ వేయలేదని మనం గట్టిగా చెప్పవచ్చు.

మిగువెల్ ప్రొను అరెస్ట్చేయటానికి 1926 అక్టోబరులో ప్రభుత్వం నిర్ణయించింది. మిగువెల్ అప్పటికే ఎందరో త్రాగుబోతులకు మిత్రుడయ్యాడు. దేశదివ్యరులకు స్నేహితుడయ్యాడు. ఎందరో అజ్ఞాత కతోలికులకు ఆప్తుడయ్యాడు. ఒకనాడు కతోలికులకు దివ్య సత్రసాదము పంచి ఇస్తుండగా, పోలీసులు వచ్చారు. వారి రాకడను వసిగట్టిన

మిగువెల్ వెంటనే తన వేషధారణను మార్చుకొని, నోటిలో సిగరెట్తో ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అప్పుడు పోలీసులు “ఇక్కడే దివ్యపూజాబలి సమర్పిస్తున్న గురువును చూశామే” యని చెప్పగా, మారువేషంలో ఉన్న మిగువెల్ ప్రా, “అలానా? ఇక్కడే గురువూ లేడని, ఒక గ్లాసు విస్మృతం పందెం కాస్తాను. ఒకవేళ మీకు గురువు కనబడితే, నాకు కూడా చెప్పండి. నేను కూడా వెళ్లి, దివ్యపూజ చూస్తాను” అని పోలీసులను బోల్తా కొట్టించాడు.

మరియుక పర్యాయము రక్కక భట్టలు అనుమానంతో, మిగువెల్ను వెంబడించారు. అది కనిపెట్టిన మిగువెల్ ప్రా, ఏధి చివరలో తనకు తెలిసిన స్ట్రీ వద్దకు వెళ్లి, తన ఆపదను తెలియజేస్తూ కన్నగేటి, ఎంతో గాధప్రేమలో ఉన్న ప్రేమికుల జంటవలే, ఆమె భుజంపై చేయవేసి, గాధంగా హత్తుకున్నాడు. ఆ విధంగా మిగువెల్ తెలివిగా, సమయస్థార్టితో పలు ఆపదలనుండి తప్పించుకున్నాడు. తన గురుజీవితం ఎన్నో విపత్చర పరిస్థితులను ఎదుర్కొన్నా, మిగువెల్ ప్రా జేసుసభను ఎంతగానో అభిమానించాడు. సభ పెద్దలకు ఎప్పుడూ విధేయంచాడు. తన ఆత్మకు రారాజైన, క్రీస్తు రాజు సేవ చేస్తున్నానన్న సంతోషం, ఆత్మ సంతృప్తి నిరంతరం మిగువెల్ ప్రా, మనసు నిండా మూర్తిభవించి ఉంది. మెక్సికో దేశంలో కతోలిక మత విశ్వాస రక్షణలో వేదసాక్షిగా మరణించాలని మిగువల్ ప్రా చిరకాల ప్రగాఢ వాంచ. తన కోరిక నెరవేరాలని 1927, సెప్టెంబరు 21న కన్యాస్టీల మరంలో దివ్యపూజాబలిని ప్రభునకు సమర్పించారు.

నవంబరు 1927లో సైనికాధికారి ఓబ్లగాన్స్‌పై హత్యాయత్తుం జరిగింది. అందులో అతనికి చిన్న గాయం మాత్రమే తగిలి, బ్రతికి బట్టకట్టాడు. అందుకు ఆగ్రహించిన అధికారులు ముగ్గురు కతోలికులను ఖైదు చేశారు. నాలుగవ వ్యక్తి పరారీలో ఉన్నందున, ఉన్నత అధికారులు మిగువెల్ ప్రాను, అతని సోదరులైన హుంబర్తో మరియు రాబర్తోలపై తప్పుడు కేను బనాయించి, ఆ మువ్వురిని కూడ అరెస్టుచేశారు. సైనికాధికారి హత్యాయత్తుంలో ప్రా సహోదరులకు ఎట్టి పాత్ర లేదని ఓ యువ ఇంజనీరు సాక్షం పలికాడు. దానిని మిగువెల్ ప్రా, మెక్సికో దేశ శాంతి, సమాధానాల కొరకు, తమ కుటుంబీకులు అర్పించే బలి, ప్రభువునకు ప్రీతిపాత్రమై, అంగీకారయోగ్యంగా ఉండాలని నిండు మనస్సుతో కోరుకున్నాడు.

జనరల్ ఓబ్లగాన్స్‌పై హత్యాయత్తుంచేసిన నాలుగవ వ్యక్తి, మిగువెల్ ప్రా మరియు అతని సహోదరులను ఖైదు చేశారని తెలుసుకుని, ఎంతో బాధపడ్డాడు. తన తప్పును తానే బహిరంగముగా అంగీకరించాడు. ప్రా సహోదరులు ఏ కల్యాపంలేని అమాయకులని తెలుసుకున్న ఓబ్లగాన్, ప్రా సహోదరులు మువ్వురిని విడచిపెట్టమని, రాజ్యాద్యుక్కడు

కాల్సెను కోరినా, అతని అభ్యర్థను పెడచెవిన పెట్టాడు. ఎటువంటి విచారణ జరుగకుండానే, మిగువెల్ ప్రొ కు కాల్సెన్ మరణ శిక్ష వేశాడు.

నవంబరు 22, 1927న ఇద్దరు సైనికాధికారులు, ప్రొ సహాదరులను రాత్రివేళ కలిశారు. మరుసటిరోజు అనగా నవంబరు 23న మిగువెల్ ప్రొ ఉదయాన్నే తన ప్రార్థన ముగించుకున్నాడు. ‘మిగువెల్ అగస్టీన్ ప్రొ’ అని కారాగార సిబ్బంది తనని పేరుపెట్టి పిలచి, ప్రొ ను తనను వధించబోవు రక్కక భటులకు అప్పగించారు. మార్గమధ్యంలో తనను వధించనున్న సైనికులను, మిగువెల్ ఆశీర్వదించాడు. వధ్యస్థలం చేరుకున్న పిదప, మిగువెల్ను చివరి కోరిక కోరుకోమన్నారు సైనికులు. మిగువెల్ కొంచెం సేపు ప్రార్థించుకోవటానికి సమయం కోరి, మోకాళ్ళమీద ఉండి, కొంతసేపు శిలువధారి క్రీస్తు ప్రభునికి తనను తాను సమర్పించుకుంటూ, ప్రార్థన చేశాడు. వారు తన కళ్ళకు గంతలు కట్టబోగా, మిగువెల్ వద్దని వారించాడు. మిగువెల్ ప్రొ ఒక చేతితో పవిత్ర సిలువను పట్టుకున్నాడు. మరొక చేతో మరియ తల్లిపై గౌరవంతో జపమాలను పట్టుకున్నాడు. సిలువపై ప్రభువు చేతులను చాచినట్లు, మిగువెల్ ప్రొ తన ప్రభువును అనుకరిస్తూ రెండుచేతులు చాచి, ఎలగెత్తి యిలా ప్రార్థించాడు: “ప్రభువు కృప కటూక్కము మీపై ఉండునుగాక! ప్రభువు దీవెనలు మీపై ఉండునుగాక! నేను ఏ పాపం చేయని అమాయకుడిని అని మీకు తెలుసు. నా శత్రువులందరిని పూర్ణ హృదయంతో క్షమిస్తున్నాను”. తుపాకి గుళ్ళను పేల్చేముందు, మిగువెల్ ప్రొ ఆనాటి మెక్కికో వేదసాక్షులు పలికినట్లుగా “క్రీస్తురాజు చిరకాలం జీవించుగాక” యని బిగ్గరగా ప్రభుని నామాన్ని ఉచ్చరించాడు. దూరం నుండి పేల్చిన తూటాలు పని చేయలేదు. కనుక వారు మిగువెల్ ప్రొను అతి దగ్గరగా వచ్చి, కాల్చి చంపారు. దానితో ఒక వేదసాక్షి శరీరం నేలకొరిగింది. మిగువెల్ ప్రొను హతమార్చిన అయిదు నిమిపాలకే, అతని తమ్ముడు హంబర్తోను కూడ కాల్చివేశారు. అదృష్టపశాత్తు తన ఇంకొక తమ్ముడు రాబర్తో మాత్రం, ఆ సమయంలో ఫోను మ్రోగడంతో, ప్రాణాలతో బయట పడ్డాడు.

మిగువెల్ ప్రొ అక్క ‘అన్న మరియా’ అభ్యర్థనపై, వేదసాక్షులైన తన యిద్దరి సోదరుల పవిత్ర మృతచేపోలను, వారి స్వగృహానికి పంపారు. వారి అంతిమ యూతలో దాదాపు నలభై వేల మంది పాల్గొన్నారు. మరో ఇరవై వేల మంది భూస్థాపన కార్యక్రమములో పాల్గొన్నారు. భూస్థాపన కార్యక్రమం నిర్వహించటానికి గురువులు లేనందున, తండ్రే స్వయంగా వారి పవిత్ర దేహాలను ప్రభువునకు సమర్పిస్తూ, ప్రార్థన నిర్మహించాడు. సోదరి అన్న మరియా విలపిస్తుండగా, వారి తండ్రి, “బిడ్డా! ఈ సంఘటనపై విచారమేల?” యని

కూతురిని సముదాయించి, తన కుమారులిద్దరి దేహములను అంతిమంగా ముద్దాడి,
భూస్థాపితం గావించాడు.

రెండవ జాన్ పాల్ పాపుగారు సెప్టెంబరు 25,1988లో మిగువెల్ ప్రొ “ధన్యతా
పట్టాన్ని” రోము నగరంలో ప్రకటించారు. “ఎన్నో ఆపదలు, విష్ణుర పరిస్థితులెద్దనా,
ప్రభుని ప్రేమ కోసం, పేద ప్రజల కోసం తన్నుతాను సంపూర్ణంగా దహించి వేసుకుని
ధన్యులయ్యారు మన మిగువెల్ అగ్నిష్ట్ ప్రొ” యని జగద్గురువులు వారిని ఎంతో
ప్రశంసించారు. ధన్య మిగువెల్ ప్రొ గారి పండుగను నవంబరు 23న సమస్త శ్రీనభ
జరుపుకుంటుంది.

బ్రజిల్ దేశ అపోస్తులుడు

30. పునీత జోన్ డి అంచీతా (1534-1597)

జోన్ డి అంచీతా స్వేయిన్ దేశపు కానరీ దీవులలోని టెన్నెరైఫ్ అను గ్రామములో మార్చి 19, 1534లో జన్మించాడు. వారి తల్లిదండ్రులు యువాన్ అంచీతా, మెన్నియా దయబ్బలు, వారు చాలా ధనవంతులు. వీరి కుటుంబానికి, ఇగ్నొషియన్ లొయోలా గారి కుటుంబానికి దగ్గరి బంధుత్వం ఉంది. పూర్వ పుట్టగానే పరిమళించు అన్నట్లుగా బాల్యంనుండి జోన్ చదువులలో చక్కగా రాణించాడు.

జోన్ అంచీతా పదునాలుగు యేళ్ళ ప్రాయంలోనే, పోర్చుగల్ దేశములోని కొయింబా పట్టణంలోని ప్రముఖ విద్యానంస్త యైన రాయల్ కళాశాలలో చేరాడు. 15 యేళ్ళకే లాటిన్ భాష, పోర్చుగీసు భాష మరియు తన మాతృభాష యగు స్వానిష్ భాషలను క్లూషింగా నేర్చుకుని, వానిలో పాండిత్యాన్ని సంపాదించాడు. ఆ కళాశాలలో ఉన్నప్పుడే ఆధ్యాత్మిక విషయాలలో ఆసక్తి కలిగిఉన్నాడు. గురువు కావాలన్న బీజం, జోన్ యవ్వన హృదయంలో కొద్దిగా ఉపిరి పోసుకుంది. దైవ పిలుపును గ్రహించిన జోన్, జేసుసభలో ప్రవేశం పొందాలని నిర్ణయించుకుని, 1మే 1551లో జేసుసభ నవసన్యాసుల శిక్షణా కేంద్రంలో చేరాడు. ఆ శిక్షణా సమయంలో జోన్ తన తాహాతుకు మించి ఉపవాసాలు ఉండేవాడు. దరిమిలా అతని ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నది. వెన్నుపూన కూడా దెబ్బతిని, కొంచెం గూని వచ్చింది. శిక్షణా సమయంలో క్రీస్తు ప్రభుని ప్రేమను ప్రార్థనాపూర్వకంగా చవిచూచి, ప్రభుని అనంత ప్రేమను, ప్రపంచ దశదిశలా చాటూలని నిర్ణయించుకున్నాడు. నొవిషియేట్ శిక్షణ అనంతరం మే 2, 1553న జేసుసభలో ప్రథమ మాటవట్టు నిచ్చాడు జోన్.

పునీత ఇగ్నొషియన్ లొయోలాచే స్థాపించబడిన జేసుసభకు రెండు ముఖ్య ఉద్దేశ్యములున్నాయి. మొదటిది: సంస్కరణ వారులకు అద్దుకట్ట వేసి, పాపుగారికి పెట్టిని కోటలా ఉండి, సుశిక్షితులైన సైన్యంలా పనిచేయటం. రెండవది: ప్రపంచ నలుమూలలకు వెళ్ళి దైవరాజ్య విస్తరణచేసి, ఆత్మలను సంరక్షించటం. జోన్ ఈ ఆత్మల సంరక్షణ మహా యజ్ఞంలో తాను కూడా పాలుపంచుకోవాలని ఉవ్విళ్ళూరాదు. జోన్ ఆరోగ్య పరిస్థితిని చూసి, సభ పెద్దలు అతనిని సుదూర దేశాలకు పంపడానికి వెనుకాడారు. బ్రజిల్ దేశంలో ఎన్నో ఆటవిక జాతులు క్రీస్తు ప్రభుని రాజ్యానికి దూరంగా ఉన్నాయి. వారికి క్రీస్తు ప్రభుని రాజ్యాన్ని పరిచయం చేయటానికి, జేసుసభ పెద్దలు దైర్యంగా ముందుకు వచ్చారు. ఆ బ్రజిల్ దేశానికి వెళ్ళి గురువుల బృందంతో, జోన్ అంచీతా తాను కూడా వెళ్ళతానని పెద్దలను అభ్యర్థించగా, జోన్ లోని పట్టుదలను చూచి చివరకు అనుమతించారు.

1500లో బ్రెజిల్ దేశానికి పోర్చుగీసు నావికులు నూతనంగా సముద్రమార్గాన్ని కనుగొన్నారు. పోర్చుగల్ రాజు ఆధ్యర్యంలో నూతన దేశాలలో పనిచేయటానికి జేసుసభ గురువులు సంకల్పించారు. అక్కడ ఉన్న స్థానికుల అభివృద్ధికి, సేవలు చేయ కంకణం కట్టుకున్నారు. బ్రెజిల్కు వెళ్ళి మూడవ బృందంలో ముఖ్యరు జేసుసభ గురువులు, నలుగురు గురు విద్యార్థులున్నారు. వారు కష్టతరమైన సుదూర సముద్ర ప్రయాణంలో అనేక సాధక బాధకాలు ఎదుర్కొన్నారు. వారి ఓడ సముద్ర మధ్యలో విరిగినా, చావు తప్పి కన్న లౌట్టపోయినట్లు, సాల్వడార్లోని ఒహయా కు 13 జూలై 1553లో చేరుకున్నారు. జోన్ డి అంబీతా అక్కడే మూడు నెలల పాటు, తుపి తెగల వారు మాట్లాడే ‘తుపి’ భాషను నేర్చుకున్నాడు.

మాన్యవేల్ నొబ్రెగా గురువులు బ్రెజిల్ దేశపు మొట్టమొదటి జేసుసభ ప్రానిన్నియుల్. వారు చాలా పరిపాలనా దక్కలు, దూరదృష్టి కలవారు. 1553లో నొబ్రెగా పదమూడు మంది జేసుసభ సభ్యులను ఒక బృందంగా ఏర్పాటుచేసి, వారికొక ముఖ్య బాధ్యతను అప్పగించారు. అందులో జోన్ కూడా ఒక సభ్యుడు. అందరి కంటె చిన్న వాడైన జోన్కు ఇంకా 19 ఏళ్ళు కూడా నిండలేదు. వారు సెరా దొమార్ పర్వతశ్రేణిని ఎక్కి తియతె నదీ పరిపాక ప్రాంతంలో ఉన్న పీతభూమిని పరిశోధించి, తిరిగి రావాలి. అక్కడకు ఆ బృందం అతికష్టం మీద చేరుకుని, అక్కడే సంచార జాతులైన తుపి తెగల ప్రజల కోసం ఒక శాశ్వత నివాసస్థానం ఏర్పరచారు. ఆ బృంద సభ్యులు జనవరి 25, 1554న పునీత చిన్నప్పగారి మనోపరివర్తన పండుగ నాడు అక్కడ దివ్య పూజాబలి సమర్పించారు. ఆ పూజా బలితో అక్కడ ‘సావా శోలో’ పట్టణ స్థాపన నిరాదంబరంగా జరిగింది. అప్పటినుండి ఇప్పటిదాకా అదే జనవరి 25న తమ పట్టణ ఆవిర్భావ దినోత్సవాన్ని ఘనంగా సావా శోలో పట్టణ ప్రజలు నిర్మించుకుంటున్నారు.

తుపి తెగల వారు తరతరాలుగా అరణ్యాలే నివాస స్థావరాలుగా చేసుకుని జీవిస్తున్న సంచార ఆటలవికులు. వారంతా అనాగరికులు. కూర మనస్తత్వం అఱువణువునా పుణికి పుచ్చుకున్నవారు. వారిలో ఒహు భార్యాతత్వం చాల ఎక్కువ. వారికి నరమాంస భక్తిమంటే ప్రీతి. మరీ ముఖ్యంగా చిన్న పిల్లల మాంసమంటే ఎంతో ప్రీతి. అటువంటి తుపి తెగ ప్రజలను సమగ్రంగా అభివృద్ధి చేయటమే, జేసుసభ సభ్యుల ముందున్న ప్రధాన కర్తవ్యం. జోన్ ఆ లక్ష్మింలో భాగంగా తుపి భాషను, వారి కట్టుబోట్టు, ఆచార వ్యవహారాలను, మత విశ్వాసాలను వ్యక్తిగతంగా పరిశీలించి, కూలంకషంగా నేర్చుకున్నాడు. జోన్ మునుముందుగా తుపియుల భాషకు ఒక రూపాన్నిచ్చి, అందులో వ్యాకరణ గ్రంథం ప్రాశాడు. ఆ వ్యాకరణ గ్రంథం అయిదు వందల యేండ్లు గతించినా, ఇప్పటికే తుపి భాషలో ఉన్న అత్యుత్తమ గ్రంథాలలో ఒకటిగా పేరు పొందింది. ఇంకా జోన్ తుపి భాషలో సతోపదేశమును,

ఎన్నో పాటలు, పద్యాలు, కావ్యాలు, నాటకాలను రచించాడు. జోన్ తుపియులను తన స్వంతవారిగా భావించి, వారి అభ్యున్నతి కోసం ఎంతో కృషి చేశాడు. ఆ అదవులలో పర్వతాలపై చిందర వందరగా ఉండే సంచార తుపి తెగల వారి సమూలమార్పు కోసం పరితపించి, నిరంతరం జోన్ శ్రమించాడు. చిన్నచిన్న గూడేలుగా విడిపోయిన, తుపి తెగల ప్రజలను సంఘటించ పరచి, గ్రామ వ్యవస్థ ఏర్పరిచి ఎన్నో నూతన గ్రామాలను స్థాపించి, ఆ సమాజ సమగ్ర అభివృద్ధి కోసం ఎన్నో ప్రణాళికలు రచించి, అమలు పరచాడు జోన్. జోన్ చేపట్టిన కార్యం క్రమేణా కొద్దిగా ఫలింప సాగింది. ముందుగా చిన్న పిల్లలను సంస్కరిస్తే, తెగ పెద్దలను సంస్కరించటం సులువుతుందని జోన్ భావించాడు. అందుకోసమై తుపి తెగల పిల్లలకోసం ఒక పెద్ద పారశాలను అతి తక్కువ సమయంలో స్థాపించాడు. దాంతో అక్కడి పిల్లలు చదవడం, ప్రాయడం నేర్చుకోసాగారు. క్రమక్రమంగా మానవీయకోణంలో పిల్లలు ఆలోచించటం మొదలుపెట్టారు. తమ తల్లిదండ్రులు శత్రువులను చంపటాన్ని పిల్లలు నిరసించారు. తల్లిదండ్రుల నరమాంస భక్షణాన్ని పిల్లలు ఖండించసాగారు. ఇంకా పిల్లలు దివ్యహృజా బలిలో పాల్గొనటం, హూజలో సహాయకులుగా ఉండటం మొదలగు కొన్ని చిన్న చిన్న మార్పులు జరుగుతున్నాయని ఆగమ్మ 15,1560లో జోన్ తమ సభ పెద్దలకు ప్రాణిన లేఖలో తెలిపాడు. జేసుసభ ప్రాణిన్నియల్ అయిన నొబ్రిగాకు తుపిభాష అంతగా తెలియదు. పైపెచ్చు వారికి కొద్దిగా నత్తి ఉంది. కనుక నొబ్రిగా ఏ ముఖ్యమైన పనిమీద వెళ్లినా, తనకు సహాయంగా ఉండటానికి, దుబాసీగా పనిచేయటానికి, చిన్నవ్యాదైన జోన్ను తనతోబాటు తీసుకెళ్ళివాడు.

ఆనాటి బ్రైజీల్ దేశం సామ్రాజ్య వాదులైన పోర్చుగీసు వారి పాలనలో ఉంది. ద్వార్చె ద కోస్తా 1553 నుండి 1558 వరకు బ్రైజీల్ గవర్నరు జనరలుగా ఉన్నారు. సంవస్యలైన పోర్చుగీసు సామ్రాజ్యవాదుల కన్ను నిరుపేదలు, అమాయకులైన బ్రైజీల్ దేశపు ఆటవికులపై పడింది. వారంతా మానవతా విలువలను కాలరాస్తా, ఎందరో ఆటవిక తెగల ప్రజలను బందీలను చేసి, వాణిజ్య సరుకుగా, బానిసలుగా, ఐరోపా దేశాలకు అమ్మారు. కొందరు ఫ్రెంచి భూస్వాములు, వ్యాపారస్తులు కూడ బ్రైజీల్ భూభాగాలను ఆక్రమించి, వాణిజ్య స్థావరాలను ఏర్పాటు చేసుకున్నారు. జేసుసభ గురువులు ఐరోపావాసుల బానిస వ్యాపారాన్ని ముక్కకంఠంతో ఖండించారు. సామ్రాజ్యవాదుల స్వార్థరాజకీయాలకు అడ్డుకట్ట వేయాలని, శతవిధాలా ప్రయత్నించారు. స్వేచ్ఛ, సమానతలు ఆయువుపట్టగా కలిగిన, సమనమాజ స్థాపనకు జేసుసభ సభ్యులు నడుం బిగించారు. ఆ లక్ష్మంలో భాగంగా పోర్చుగీసు, ఫ్రెంచి, స్పెయిను దేశపు ధనిక వ్యాపారస్తుల నుండి, ఆటవిక జాతులను సంరక్షించటానికి, కొన్నిసార్లు జేసుసభ సభ్యులు హింసాయుత మార్గానికి సైతం సిద్ధమయ్యారు. ప్రభు యేసుని ప్రేమ

సామ్రాజ్యాన్ని సుస్థిరంగా పేద, ఆటవిక ప్రజల మధ్య స్థాపించటానికి, తమకు అలంబనగా ఉన్న, పోర్చుగల్ రాజుగారి సైన్యపు బలగాలతో కూడా పోరాటం చేశారు. “పేదలే దైవరాజ్యం” అన్న ప్రభుని సూక్తులు అక్షరాలా ఆచరణలో పెట్టటానికి జేసుసభ సభ్యులు పేద, బలహీన, బడుగు, ఆటవిక బిడ్డల పక్కాన నిలచి, తమ ప్రాణాలను సైతం ఘణంగా పెట్టి, పేద ప్రజల పక్కాన అవిక్రాంతంగా పోరాడారు.

ఆనాటి బ్రెజిల్ దేశంలోని తుపియులు పోర్చుగీసు ప్రభుత్వ అనుకూల వర్గం, వ్యతిరేక వర్గంగా విడిపోయారు. తుపియుల లోని ఉపతెగ అయిన తమోయో తెగ ప్రజలు ప్రభుత్వ ఆగడాలకు బలియయ్యారు. అందుచేత వారంతా ప్రభుత్వ వ్యతిరేక వర్గమయ్యారు. ఆ రెండు వర్గాల మధ్య ఎప్పుడూ వైరం ఉంది. వారిలో వారు పరస్పరం దాడి చేసుకోవటం, చంపుకోవటం నిత్యకృత్యమైంది. శత్రువర్గంవారు 1562 నుండి 1564 మధ్య సావా శాలో స్థావరంపైన పలుమార్లు దండెత్తి, విధ్వంసం స్ఫోషించారు. నరమేధం గావించారు. వారంతా అయినవారే, బంధువలే. అయినా గాని, వారి మధ్య పచ్చగడ్డి వేస్తే భగ్గమనేది. ఆ దాడులు ఆ తెగల అభివృద్ధికి పిల్లల చదువులకు ఆటంకాలయ్యాయి.

తెగల మధ్య, వర్గాల మధ్య ఉన్న వైరం వారి అభివృద్ధికి అడ్డంకిగా ఉన్నరని, గ్రహించిన జేసుసభ ప్రావిన్సియల్ నోబ్రోగా గారు, వెరి వర్గాల మధ్య సంధి కుదర్చాలని, ప్రమాదకరమైన, సాహసాపేత నిర్దయాన్ని తీసుకున్నారు. అది ఆత్మహాత్య సాదృశ్యమని, ఆకలితో నకనకలాడుతున్న తోడేళ్ళ కోరలలో ఇరుక్కేవడమేనని జోన్ భావించాడు. ప్రాణం కన్నా ప్రజల సేవ, ప్రభుని సేవ ముఖ్యమని నమిన జోన్, తన పెద్దల మాటలను బోదల దాల్చి విధేయంచాడు. తెగల మధ్య పరస్పర నమ్మకం, రాకపోకలు, చర్చలు నిరంతరం ఉన్నప్పుడే శాశ్వత సంధి సాధ్యమని గురువులు భావించారు. దానిని ఆచరణలో పెట్టడానికి, తానే స్వయంగా రంగంలోకి దిగారు. తన ఆధ్వర్యంలో కొంతమంది స్థానికులతో కలిసి చిన్న పడవలో ప్రయాణం చేసి, మే నెల 7, 1563లో ఇపేరుయి చేరుకున్నారు. అక్కడ నదీ తీరంలో తమ సామాన్లను వదలివేశారు. తమతో వచ్చిన తెగల వారికి వీడ్సోలు పలికి, పంపివేసిన అనంతరం, శత్రువర్గం వారు నెబ్రోగా, జోన్లను బందీలుగా పట్టుకున్నారు. వారిద్దరికి తోడుగా వచ్చిన పన్నెందుమందిని పడవలోనే బందీలుగా ఉంచారు. ఈ గురువులిద్దరికి ఆ గ్రామ పెద్ద అయిన పిండోబూను ఇంట బన కల్పించారు.

గతంలో పిండోబూను పోర్చుగీసు సైన్యం మోసపూరితంగా బందీని చేసింది. అయినా వారి చెర నుండి తప్పించుకొని పోయాడు. ఆ గ్రామ పెద్ద కొడుకైన పరసబూను మహా కూర్చురుడు. పోర్చుగీసు వారైన ఈ ఇద్దరిని తానే స్వయంగాచంపాలని కుటుంబాలు. ఆ ఉద్దేశంతో బందీల స్థావరం చేరుకోగా, జేసుసభ సభ్యులైన వీరిద్దరు తమ సాయంకాలపు ప్రార్థనలను జపిస్తున్నారు. వారి ప్రార్థనలు ముగిసిన తరువాత, పరసబూను “ఈ సంధి

నిజంగా శాంతి కోసం చేసుకునేదా? లేక మమ్మల్ని మోసగించి మీ రాజ్యానికి తీసుకెళ్ళి, అందరిని చంపడానికి పన్నిన ఎత్తుగడా? యని, మా నాయకులైన ఫ్రెంచివారు చేపేది నిజమా?” అని అడిగాడు.

అంతటి ఆపత్కమయింలో కూడ అదరక, బెదరక జోన్ ఎంతో ప్రశాంతంగా, నిబ్యరంగా మాట్లాడి, తమ రాకడ ఉద్దేశాన్ని సవినయింగా వివరించాడు. వారి మాటలలోని నిజాన్ని, నిజాయితీని తెలుసుకున్న పరసబాసు కొంత మెత్తబడ్డాడు. తాను అసలు వారిద్దరిని చంపడానికి తాను వచ్చానని, కాని జోన్ మాట్లాడిన తీరు తనను చంపనివ్వకుండా అట్టుపడిందని, తన మనసులోని మాటను బయటపెట్టాడు పరసబాసు. ఆ విధంగా ఎంతటి కరిన హృదయులనైనా తన మృదు భాషణం ద్వారా, తేనెలొలుకు తియ్యని మాటలతో ఆకట్టుకుని, ఎదుటివారి మనస్సులను మార్చగల సమర్థుడు జోన్ అంచీతా. వారిద్దరు బందిలుగా ఉంటూనే, అక్కడి రెండు గ్రామాలలో తిరిగి, ప్రజల స్నేహం కోరి ప్రజల సంక్లేశమం కోసమే తాము వచ్చామని, అక్కడివారికి నచ్చచెప్పారు. ప్రభుని రాజ్యస్థాపన, సమసమాజ స్థాపనలే తమ ముఖ్య లక్ష్యాలని వారికి విశదీకరించారు. క్రమక్రమంగా వారిపైన నమ్మకం కుదిరింది. కనుక కొద్దిరోజుల అనంతరం అనగా జూన్ 21న నొట్రేగా తిరిగి వెళ్ళడానికి అనుమతించారు. కాని జోన్ మాత్రం వారిమర్యాన ఇంకొన్నాళ్ళు ఉండి పోయాడు. జోన్ అంచీతా నిజాయితిని, శాంతి ప్రణాళికను ఇప్పరుయి గ్రామ ప్రజలు ఎంతగానో ప్రశంసించారు. అదే సమయింలో రియోవాసులకు, జోన్ శాంతి చర్చలపైన పూర్తి నమ్మకం కలుగలేదు. వారి తెగ పెద్ద అయిన పిండోబాసు, జోన్ గురించి, జోన్ మంచితనం గురించి రియో ప్రజలకు మంచి కితాబు నివ్వగా, రియో ప్రజల నమ్మకాన్ని కూడా చూరగొన్నాడు.

జోన్ అంచీతా శాంతి నిమిత్తం బందిగా ఉన్న కాలంలో, మరియుమాత పై భక్తి గురించి పెద్ద కావ్యాన్ని తుపి భాషలో ప్రాశాడు. బందిగా గడిపిన కాలంలో మరణ భయంకంటే, విరక్తత్వమునకు వ్యతిరేకంగా పాపం చేస్తానేమో అనే భయం జోనును వెన్నాడింది. “ఆ తెగ ప్రజలు మమ్మల్ని బాగా చూసుకున్నారు. తమ సోదరీ మఱలను, బిడ్డలను అతిథులకిచ్చి పెళ్ళి చేయటాన్ని, వారు అతిథులకిచ్చే గొప్ప మర్యాదగా భావిస్తారు. మేమిద్దరం బ్రహ్మచారులం. మాకు పెళ్ళి లేదు. భార్యలు లేరని మేము చెప్పినప్పుడు, వారు మమ్మ వింత జంతువులుగా చూశారు” అని జోన్ ప్రాశుకున్నాడు. ‘చక్కని, అందమైన అమ్మాయిలను చూస్తే మీ మనస్స వలించదా?’ యని తెగపెద్ద పిండోబాసు వారిని ప్రశ్నించాడు. అప్పుడు జోన్ తన వద్దనున్న చిన్నపూటి కొరదాసు చూపి, తనను శరీరవాంఘలు చుట్టుముట్టినప్పుడు, ఈ కొరదాతో తనను తాను హింసించుకుని, ఆ మోహపు వాంఘలను జయిస్తానని జోన్ చెప్పాడు. శరీర కోరికలను జయించే మరొక ఆయుధం తన వద్ద ఉందని, ఆ ఆయుధమే

నిష్కంకమైన మరియుమాత యని, ఆమె అనుగ్రహంతో తనకు కావలసిన నిగ్రహశక్తి సంపూర్ణంగా లభిస్తుందని, తన జీవిత రహస్యాన్ని ఆ తెగెపెద్ద ముందు బయలు పరచాడు. బందీగా ఉన్న కాలంలో, మరియుమాత జీవన ఘుట్టాలను పద్యరూపంలో జోన్ ప్రాశాదు. జోన్ వేకువనే లేచి, నదీతీరంలోని తడి ఇసుకపై పద్యాలు ప్రాసి, వాటిని పూర్తిగా కంరస్తం చేసేవాడు. అలా బందీగా ఉన్న నాలుగు నెలల కాలంలో, 5785 పద్యాలు మరియుమాతపై ప్రాశాదు. వాటినిన్నింటిని కంరతా పట్టాడు. ఆ విధంగా మరియుమాత శరణగోరి తన విరక్తత్వాన్ని కాపాడుకుంటూ, ఆ మరియు తల్లిపై తన భక్తిని చాటుకున్నాడు. తన విదుదల అనంతరం ఆ పద్యాలన్నింటిని ‘మరియుమాతపై భక్తి’ అను పుస్తకంగా గ్రంథస్తం చేశాడు.

జోన్ అంచీతాను తమోయో ప్రజల మధ్య మొత్తం నాలుగు నెలలు బందీగా ఉన్న పిదప, సెప్టెంబరు 14,1563 న విడచిపెట్టారు. జేసుసభ పెద్దలు కోరుకున్న విధంగా తమోయో వర్గియులకు, తుపియులతో కూడిన పోర్చుగీసు వారి మధ్య, సయోధ్య కుదిరింది. వారి శాంతి చర్చలు ఫలించాయి. ఇరు వర్గాలవారు రెండు గ్రామాలలో ఉన్న జేసుసభ దేవాలయాలలో పరస్పరం శాంతిసూచకంగా ఆలింగనం చేసుకున్నారు. పరస్పర దాటులకు చరమగీతం పాడి, శాంతియుత సహజీవనానికి నాంది పలికారు. రియో పట్టణంలో రెండవ దశలో అనగా 1565లో శాంతి ఒడంబడిక కుదిరింది. క్రైంచి దేశీయులు ఆక్రమించిన రియో లోని కోటును నొట్టిగా, జోన్సులు స్వాధీనం చేసుకున్నారు. ఆ విధంగా నొట్టిగా మరియు వారి కుడి భుజమైన జోన్ అంచీతాల ప్రమ, దూరదృష్టి ఫలితంగా “రియో డి జనీరో” అను నూతన పట్టణ స్థాపన జరిగింది. రియో డి జనీరో పట్టణం జేసుసభ సభ్యుల యేలుబడి లోనికి వచ్చి, దిన దిన ప్రవర్థమానమై, స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యాలతో విరాజిస్తింది. అక్కడే నొట్టిగా గారి ఆధ్వర్యంలో జేసుసభ సభ్యులు ఒక ఉన్నత కళాశాలను స్థాపించి, బడుగు, బలహీన వర్గాలకు విద్యాదానం చేసి, వారిని బలసంపన్నులను చేయ సంకల్పించారు.

అప్పటికి జోన్ అంచీతా బ్రెజిల్ ప్రజల సేవలో పదకొండు సంవత్సరాలు గడిపి, వారితో మమేకం అయ్యాడు. అతడు ఇంకా గురువు కాలేదు. అతడు లాటిన్ భాష నేర్చిన గురువిద్యార్థులు అప్పటికే, తనకంటే ముందుగా గురుపట్టాభిషేకాలు పొందారు. అది గమనించిన పెద్దలు, మరింత ఆలస్యం చేయకుండా వేదాంతశాస్త్ర విద్యకు జోన్సు పంపారు. జోన్ 1565, 1566 సంవత్సరాలలో వేదాంత శాస్త్రాన్ని పరించాడు. కొఱాంట్రా కళాశాలలో తన మిత్రుడు మరియు తోటి విద్యార్థి అయిన డామ్ పెద్రా లెయితావో ఇప్పుడు బిప్పిగా బ్రెజిల్ వచ్చారు. వారి పవిత్ర హస్తాల మీదుగా జోన్ గురువుగా అభిషేకింపబడ్డాడు. తదనంతరం గురువుగా తుపి, తమోయో తెగల ప్రజల మధ్య జోన్ పట్టపరలని

విక్రమార్చునిలా పనిచేసి, ప్రభుయేసుని సువార్తను బోధించాడు. 1567లో సాహా విసెంట్ జేసుసభ గృహానికి సుఫీరియర్గా ఎంపిక కాబడి, పదేళ్ళ పాటు అనగా 1577 వరకు ప్రభురాజ్య విస్తరణ గావించాడు. పర్వతురైఱులలో, దట్టమైన అడవులలో ఎన్నో నూతన ప్రాంతాలను కనుగొని, అక్కడ పలు నూతన కతోలిక సంఘాలను ఏర్పరచాడు. జోన్ విసుగు, విరామం లేకుండా, సుఖభోగాలకు దూరంగా ఉంటూ కాలినడకన, వేలాది మైళ్ళు ప్రయాణించి, ప్రభుని సేవ చేశాడు. జోన్, కుటుంబాల మర్య, గ్రామాల మర్య ఉండే తగాదాలను ఎంతో ఓపికతో పరిష్కరించేవాడు. జబ్బుల బారినపడిన వారికి మందులిచ్చి. వైద్యం చేసేవాడు. దైవ వాక్యాన్ని వారి భాషలోనే చక్కగా వివరిస్తూ, విశదంగా బోధించేవాడు.

జోన్ అంచీతా మంచి కార్యదీక్ష గలవాడు. తుపి తెగ ప్రజలను పూర్తిగా ప్రేమించాడు. వారి అభివృద్ధికి కాలికి బలపం కట్టుకుని, కొండలు, కోనలు, అడవులు, నదులన్నీ తిరిగాడు. పగలు పనిచేసి, రాత్రివేళలో గంటల తరబడి ప్రార్థన చేసేవాడు. తన జీవిత కాలంలోనే అధ్యాత రీతిలో అనేక మందికి స్వస్తత కలుగజేశాడు. ఏండ్ల తరబడి నయంకాని పుండ్రను కూడ నయంచేశాడు. ప్రజల సంక్లేషం కోసం తన ప్రాణాలను సైతం లెక్కచేయలేదు. దొంగలను, దోషించి గాంప్రదను కూడ తన వాత్సల్యంతో ప్రభుని వైపు మరల్చాడు. 1574లో మరో మోమిన్ అనే మరో తెగవారిని కూడ తన వాత్సల్యంతో ప్రభుని వైపు మరల్చాడు. వారి కోసం ప్రభుత్వం నుండి కొంత భూమిని సంపాదించి, వారికి స్థిరనివాసం కలిగించాడు. అనతి కాలంలోనే వారి భాషను కూడా నేర్చుకుని, అందులో వ్యాకరణ, పదకోశ పుస్తకాలను తయారు చేశాడు. ఒకసారి ఎర్రటి మండే ఎండలో, చిన్న పదవలో అఖాతమును దాడే సమయంలో, జోన్ సహచరుడొకడు ‘చాలా ఎండగా ఉంది’ అంటూ మూలిగాడు. అప్పుడు జోన్ అక్కడున్న ఓ పక్కల గుంపును ‘మామీద ఎగరండి’ అని తుపి భాషలో ఆజ్ఞాపించాడు. వెంటనే ఆ పక్కలు వెళ్ళి, ఇంకాక పెద్ద గుంపుతో తిరిగి వచ్చి, వారు తమ గమ్మ స్థానం చేరే వరకు, దాదాపు 5 కిలోమీటర్ల వరకు వారి తలలపై ఎగిరి, అధ్యాత రీతిలో నీడ నిచ్చి, ఎండవేడిమి నుండి వారికి ఉపశమనాన్ని కలిగించాయి. ఈ విధంగా జోన్ ఎన్నో అధ్యాతాలను చేశాడు. మరొక సారి యేసుప్రభువు శిష్యులకు చెప్పినట్టే, జోన్ కూడ ఆ చలిలో ఉన్న తుపియులను వేటకు తీసుకొనివెళ్ళి, వలలు వేయించగా, వలలు నిండుగా చేపలు పడ్డాయి. జోన్ అంచీతా ఏట్రిల్ 8, 1577న జేసుసభలో చివరి మాటపట్లు నిచ్చి ప్రభునకు శాశ్వతంగా అంకితం అయ్యాడు. ఆ సంవత్సరమే సభ పెద్దలు జోన్ను బ్రెజిల్ దేశ ప్రానిన్నియల్గా నియమించారు. జోన్ సుఫీరియర్గా, ప్రావిన్నియల్గా, ఏ పదవిలో

ఉన్నా, తన ఆత్మీయ బిడ్డలైన తుపియులకు, వారి ఇతర తెగల బిడ్డలకు సేవ చేయాలన్న పట్టుదలను ఎన్నడూ విడుచిపెట్టలేదు. ఆయన తుపియులకు తండ్రి లాంబీవాడు. అలుపెరగని జోధుకుడు. ఆవదలలో ఆదుకునే సాధుశీలి. కతోలిక విశ్వాసాన్ని నిందుగా జీవించిన వ్యక్తి. అద్భుత శక్తి గల వైద్యుడు. పలు స్థానిక భాషలను క్షుణ్ణింగా నేర్చిన బహుభాషా కోవిదుడు. లాటిన్, పోర్చుగీసు స్టోనిష్, తుపి భాషలలో బహు గ్రంథాలు రచించిన రంగ్సుల అభిమాని. బ్రెజిల్ దేశపు తెగల ఆచార వ్యవహరాల గురించి లోతుగా, సమగ్రంగా తెలుసుకున్న విజ్ఞాన సర్వస్వం. సభ పెద్దగా ఉన్నప్పుడు కూడా జోన్, చాలా సౌమ్యంగా ఉన్నాడు. అతని లోని నిరాడంబరతను, దయా గుణాన్ని, దూరదృష్టిని చూసి, అందరూ జోన్నను గౌరవించారు. ప్రజల బాగోగుల నిమిత్తం, వారి వ్రేయన్న కోసం కలినమైన నిరయాలు తీసుకోవటానికి, ఎన్నడూ వెనుకాడలేదు. జోన్.

రోమాపురి నుండి వచ్చిన జేసుసభ తనిటి అధికారి ఒకరు జోన్ గురించి ఇలా ప్రాశారు. “జోన్ చాలా విధేయుడు. విచక్కణా జ్ఞానం కలవాడు. వినయశీలి. అందరూ అతణ్ణి ఇష్టపడుతున్నారు. ఆయన గురించి ఎవరూ, ఏమీ చాడీలు చెప్పలేదు. చెడుగా మాట్లాడలేదు. నేను కూడా ఆయన కల్పంలేని వ్యక్తియని రూఢిగా చెప్పగలను”. ప్రావిన్నియల్గా వారి పదవీకాలం ముగిసిన తరువాత, జోన్నను 1588 లో సాహా తియాగా కు సుపీరియర్గా నియమించారు. అక్కడ మరో అయిదేళ్ళపాటు 1588 నుండి 1592 వరకు పోర్చుగీసు వలస వాడులకు, స్థానిక తెగలకు ఒక తండ్రిలా విశేషసేవలందించాడు. 1592లో తాను ఎంతగానో ప్రేమించే రియో డి జెనీరో నగరంలో జోన్ నియమింపబడ్డాడు. అక్కడ కొంతకాలమున్న తరువాత, సెప్టెంబరు 7, 1594 లో ‘ఇస్పిరితో సాంతో’ నగరం చేరుకున్నారు. తన వరమ దశలో సైతం, విశ్రాంతి ఎరుగక, దేవుని ద్రాక్షాతోటలో పనిచేసి, 3000 మంది స్థానికులకు జ్ఞానస్నానమిచ్చాడు జోన్. తన ఆరోగ్యం సహకరించకున్నా, తన వఱకుచున్న చేతులతో ‘మరియ మాత్రమే భక్తి’ అను పుస్తకాన్ని రచించి, తన అనుంగు బిడ్డలైన బ్రెజిల్ దేశ వాసులకు తన చిట్టచివరి కానుకగా జోన్ అందజేశాడు.

ఒకనాడు జబ్బుతో ఉన్న తన తోటి జేసుసభ గురువుతో కలసి ప్రార్థన చేసే సమయంలో, జోన్ హరాత్తగా కళ్ళు తిరిగి పడిపోయాడు. జాన్ 9, 1597 ఉదయాన, చివరిగా దివ్య సత్కారాన్ని లోకాని, అవస్థ అభ్యంగనము స్వీకరించి, జోన్ ప్రభుని సన్నిధి చేరాడు. ఆయన ప్రియ బిడ్డలైన తుపియులు జోన్ మృతదేహాన్ని వారి భుజాలపై విట్టోరియాకు మోసుకెళ్ళారు. అక్కడ సాహా తియాగో దేవాలయంలో, స్థానిక పీతాధిపతుల ప్రార్థనలతో, భూస్థాపితం చేశారు. ఆ పీతాధిపతులే జోన్ అంచీతాను బ్రెజిల్ దేశపు అపోస్తులునిగా ప్రకటించారు. జోన్ అంచీతా గారిని రెండవ జాన్ పాల్ పాపుగారు 22 జాన్, 1980న

రోము నగరంలో ‘ధన్యలు’గా ప్రకటించారు. ఎన్నో శతాబ్దాల తరబడి మహిమాన్వితులుగా ఎంచబడి, వారి మధ్యవర్తిత్వం ద్వారా ఎందరో ప్రార్థనలు చేసుకుని, ఆధ్యాత్మిక లభ్య పొందుచుస్తున్నారు, జగద్గురువులు ప్రాన్నిస్త పాపుగారు ఏప్రిల్ 3, 2014న జోన్ డి అంచీతా గారిని ‘పునీతులు’ గా ప్రకటించారు. పునీత జోన్ డి అంచీతా గారి పండుగ జూన్ 9.

జీవితం సంతోషాల పూదోట

లోపాలు, కోపాలు, దిగుళ్లు, చింతలు ఎన్ని ఉన్నప్పటికీ సంతోషం అనేది ఈ జీవితంలో చేయవలసిన ఒక గొప్ప సాహసం అని మరచిపోవద్దు. సంతోషం అంటే మబ్బుల్లేని ఆకాశం కాదు. ప్రమాదాలు లేని రహదారి కాదు. నిస్పత్తువ లేని పని గంటలు కాదు. నిరాశ కలిగించని మానవ సంబంధాలు కాదు. సంతోషంగా ఉండడం అంటే... క్షమాగుణంలోని శక్తిని కనుకోవడం, యుద్ధాలలో ఆశల్ని నిలుపుకోవడం, భయంలో భద్రతను, విడిచివేతలో ప్రేమను వెతుకోవడం. సంతోషం అంటే చిరునవ్వును ఆస్మాదించడం మాత్రమే కాదు, విచారానికి అదోక ప్రతిఫలం కూడా. సంతోషం అన్నది విధి విలాసం కాదు. కాలంతో పాటు అంతర్యానం చేయగలవారు సాధించే విజయం. సంతోషం అంటే ఎదారులను దాటుకుంటూ నీ లోలోపలి లోతుల్లో బయాసిన్నులను అన్మేషించడం. నీ జీవితంలోని మహిమలకు ప్రతి ఉదయం దేవుడికి ధన్యవాదాలు తెలుపుకోవడం.

సంతోషం అంటే 'కాదు' అనే మాటను వినశలిగిన ఛైర్యాన్ని కలిగి ఉండడం. విమర్శలో నిఖ్లవంగా ఉండడం. నీ పిల్లల్ని ముద్దాడడం. తల్లిదండ్రులను లాలించడం. స్నేహితులతో కవితాత్మక క్షణాలను గడపడం... వాళ్లు మనల్ని భాధించిన కూడా, 'నేను పొరపాటు చేశాను' అని ఒప్పుకోవడం పరిణతి. 'నన్ను క్షమించు' అని అడగగలగడం ఛైర్యం. నీ జీవితం సంతోషానికి అవకాశాల పూదోట అవ్వాలి. సంతోషాన్ని ప్రేమించే వసంతం కావాలి. శీతాకాలంలో వెచ్చటి విజ్ఞత అవ్వాలి. ఒక తప్పు జరిగిపోతే జీవితాన్ని మళ్లీ మొదలుపెట్టు. అప్పుడు మాత్రమే జీవితంలో నువ్వు ప్రేమలో ఉండగలవ. సంతోషంగా ఉండడం అంటే జీవితంలో పరిపూర్ణత ఉండడం మాత్రమే కాదని అప్పుడు నువ్వు గ్రహిస్తావ. అయితే సహనాన్ని నువ్వు కన్నీళ్లతో సాగు చేయాలి. కోల్పోయిన వాటితో సహనాన్ని సాధన చేయాలి. నీ పొరపాటుతో ప్రశాంతత అనే శిల్పాన్ని మలుచుకోవాలి. బాధను ఆహ్లాదమనే పట్టిగా వేసుకోవాలి. అడ్డంకులతో జ్ఞానద్వారాలను తెరవాలి. విడిచిపెట్టకు. నిన్ను ప్రేమించే మనములను ఎప్పటికీ విడిచిపెట్టకు. సంతోషాన్ని వదులుకోకు. జీవితమనే అద్భుతమైన ఆట నుంచి తప్పుకోకు.

- పోప్ ఫ్రాన్సిస్

దైవసేవ కొరకు

జేసుసబ్ ఆప్యోనం

శ్రీయమైన కతోలిక యువకులాగా!

“మానవుడు లోకమంతదిని సంపాదించి, తన ఆత్మను లేక ప్రాణమును కోల్పోయినచో లాభమేమి” (మత్తుయి 16:26) అను పరిపుద్ధ వాక్యము ద్వారా పుసీత లోయోలా ఆన్యాసివారు, పాలిస్ రూసివలస్టీలో చదువుకుంటూ, ప్రపంచపేరు ప్రభూతులు పొందాలని కోరుకునే యువకుడైన ప్రాణినీ శోరిని పుసీత శోరివారూ మార్గారు. పుసీత ఆన్యాసివారు, శోరివారు, పీటర్ ఫెబర్ మున్సుగు మితులతో శ్రీసభ నేవలో, సువార్త నేవలో ఉంటామని 1534 లో బీళ బూనారు. వారి కృషి ఘలితంగా 1540లో జేసుసబ్ సౌపించబడింది, ప్రపంచమంతటా తిలిగి సువార్తను బోధించమన్న శ్రీసు ప్రభుని ప్రభోధాస్తి అనుసరించి, జేసుసబ్ సభ్యులు ప్రపంచ సలుమూలాలూ సువార్తను బోధించారు. కతోలిక విశ్వాసాన్ని పలీష్టివరచారు. గత 450 సంవత్సరాలుగా, వీరు ఎన్నో సుదూర ప్రాంతాల కేగి శ్రీస్తు ప్రభుని రాజ్యాస్తి స్థాపించారు. ఎన్నో పారశాలలు, కళాశాలలు, గురు విధాన్యి శిక్షణా కేంద్రాలు ఆరంభించి, విద్యాసేవ, తిరుసభ నేవ చేసి అందరి అభమానాస్తి, గౌరవాస్తి చూరగొన్నారు. సర్వం సర్వేశ్వరుని సర్వోస్తుతి కొరకే చేయాలన్నారు జేసుసబ్ గురువుల సదాశయము. శ్రీసభ విశ్వాస పరీక్షలలో, శ్రీసభకు చేదోడు వాడోడుగా నుంటూ, జగద్గురువుల ప్రత్యేక సైన్యంగా, శ్రీసభకు పెట్టని కోటలా ఉండటం ఈ జేసుసబ్ ఉండాత్త ఆశయం. స్వార్థం నిండిన ప్రస్తుత సమాజంలో “పరుల కొరకు జీవించే నరులను తయారు చేయటయే” వీల ముఖ్య ప్రశ్నతీ, పేద, దశిత, బహుగు, బలహీన పర్గలకు అందగా నుంటూ, వారి సమగ్రాభవ్యధి కొరకు పనిచేయటం వీల ప్రధాన ఆశయం.

నేడు జేసుసబ్ 112 దేశాలలో 16,000 మంచి సభ్యులతో ప్రపంచములోనే ఒక పెద్ద మరవాన సంస్థగా ఎదిగి, విధ్య ఆధ్యాత్మిక, సామాజిక, సాంస్కృతిక రంగాలలో సేవలంబిస్తూ ప్రభుని రాజ్యాస్తి విస్తరిస్తున్నారు. పుసీత శోరివాల అడుగు జాడలలో నడిచి, సంజీవనాథ స్వామి, శోరినాథ స్వామి, దివ్యానాథ స్వామి, సత్యబోధ స్వామి మున్సుగు ప్రెంచి జేసుసబ్ గురువులు మన తెలుగు నేలకు కైస్తువత్యాస్తి పరిపాటుంచేసి, చక్కని తెలుగు శ్రీసభను స్థాపించి, ఇప్పటికే మున్సుగా 320 సంవత్సరాలు ముగిసాయి. నేడు జేసుసబ్ గురువుల ఆధ్యార్థుంలో మన తెలంగాణ, ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రాలలో ఎన్నో ఉత్తమ కళాశాలలు, పారశాలలు, విచారణలు, సాంఖుక సంక్లేషమ కేంద్రాలు నడిపిస్తూ, శ్రీసభకు ఈ గురువులు పలు సేవలంబిస్తున్నారు.

ఓ యువతా! మరి నీ జీవిత పయనం ఎటు? నీ జీవన గమ్యం ఏమిటి? మరి నీవు పరుల కొరకే జీవిస్తావా? మరి ప్రభుని పేరట పేదలకు అందగా నిలుస్తావా? విద్యా దానం చేస్తావా? గిరిజనుల అభ్యస్తుతికి పాటు పడతావా? తెలుగు శ్రీసభ నేవలో నీ జన్మ తలించాలని భాబిస్తున్నావా? కైస్తువుల విశ్వాసాస్తి స్థిరపరచటం నీ కిష్టమేనా? అయితే మాతో చేతులు కలుపు. మా జేసుసబ్లో చేరు. నీ కలలను నిజం చేసుకుంటూ, ప్రభుని దాక్కాతోటలో ప్రభుని రాజ్యం స్థాపించటానికి శాయిశక్తులా కృషి చేయి. ఇంకా జేసుసబ్ గురించి మరిన్ని వివరాలు కావాలంటే, జేసుసబ్లో చేరాలంటే ఈ గురువులను క్రింది చిరునామాలలో సంతృంధగాలరు.

పాదర్ విధ్యాసాగర్, యిస్.ఐ

ఆనంద జ్యోతి ధ్యానకేంద్రం

నాగార్జున సగర్, గుంటూరు - 522510

సెల్: 89198 21562

9494688516

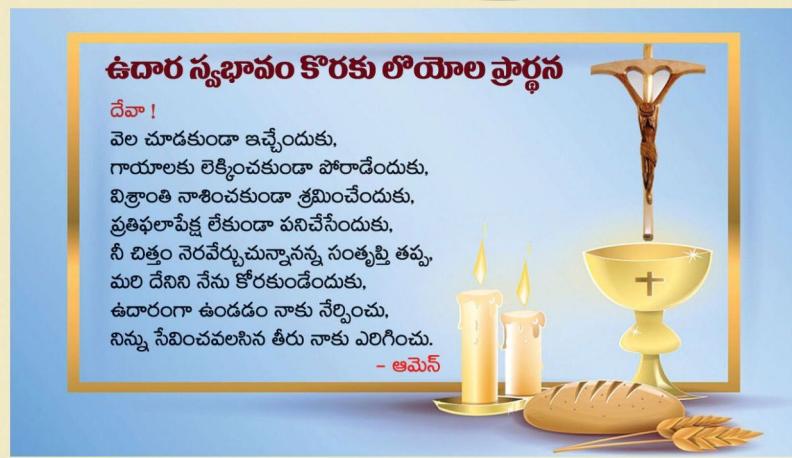
పాదర్ బాల కుమార్, యిస్.ఐ

యూత్ ట్రైరెక్టరు

ఆంధ్ర లోయోలా కళాశాల

విజయవాడ - 520008

సెల్: 86867 27202

For Copies
contact

Fr. Dasari Papaiah SJ, Satyodayam,
12-5-33, South Lallaguda, Secunderabad - 500017 Phone: 9490658181